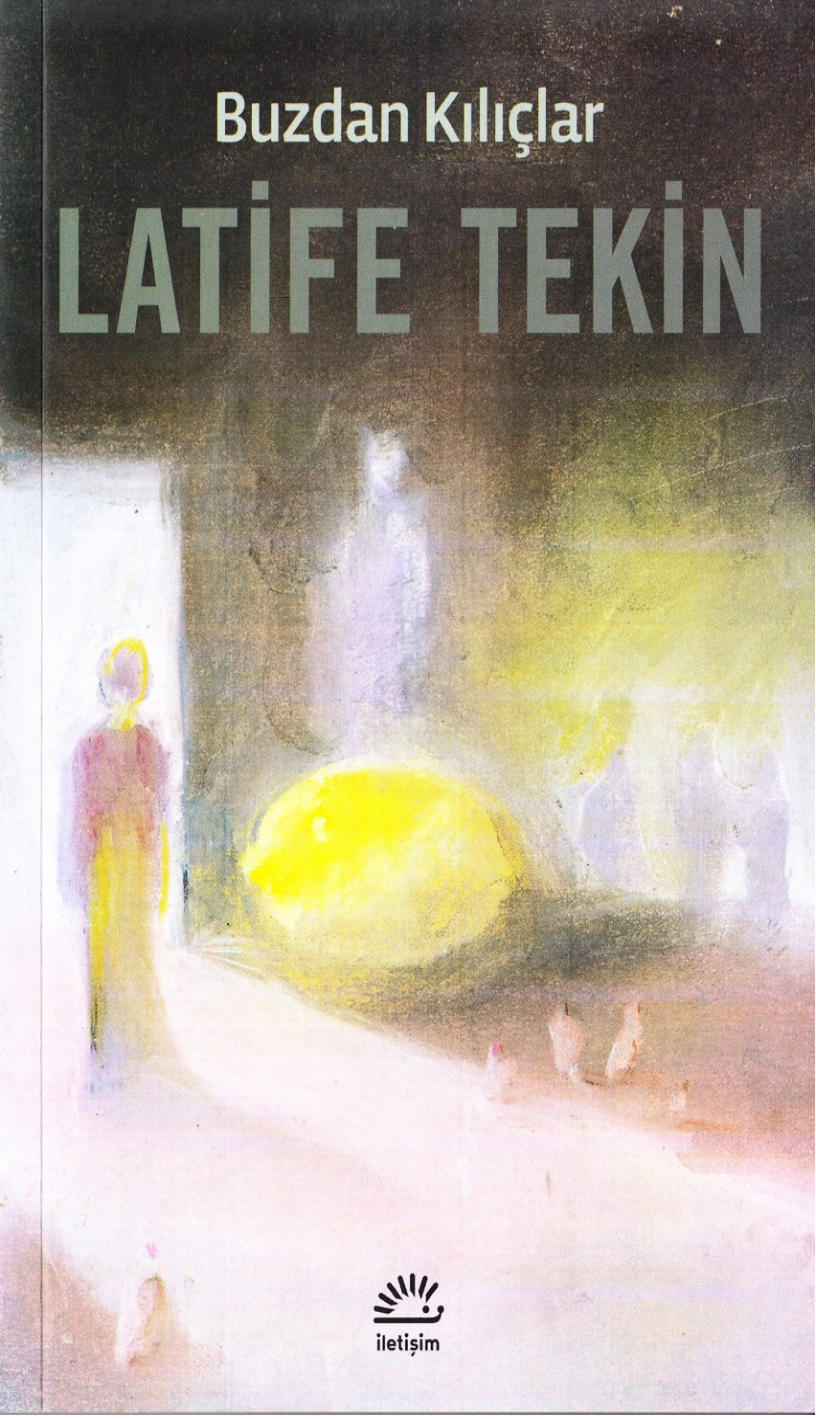
Buzdan Kılıçlar

LATİFE TEKİN

iletişim

LATİFE TEKİN 1957 yılında Kayseri'nin Bünyan kazasına bağlı Karacafenk köyünde doğdu. Dokuz yaşında ailesiyle İstanbul'a geldi. İlk kitabı *Sevgili Arsız Ölüm* 1983 yılında çıktı. Ardından *Berci Kristin Çöp Masalları* (1984), *Gece Dersleri* (1986), *Buzdan Kılıçlar* (1989), *Aşk İşaretleri* (1995), *Ormanda Ölüm Yokmuş* (2001), *Unutma Bahçesi* (2005) (Türkiye Gazeteciler Cemiyeti 2006 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü) ve *Muinar* (2006) adlı romanları yayımlandı. Değişik üslubu ve yaklaşımıyla 1980 sonrası edebiyatın önde gelen isimlerinden biri olan Latife Tekin'in romanları İngilizceden Farsçaya pek çok dile çevrildi.

Adam Yayınları, 1989-1996 (3 baskı)
Metis Yayınları, 1997-2002 (3 baskı)
Everest Yayınları, 2003-2011 (2 baskı)

İletişim Yayınları 1926 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 281
ISBN-13: 978-975-05-1282-7
© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2013, İstanbul

EDİTÖR Bahar Siber
KAPAK TASARIMI Gürel Yontan
KAPAK UYGULAMA Suat Aysu
KAPAK RESMİ Gürel Yontan
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Ayla Karadağ
BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

LATİFE TEKİN

Buzdan Kılıçlar

iletişim

Latif için...

Uzaklarda ağlamaktan gözleri jüt olmuş pılık pırtık adamlar, on yedi gün aralıksız yağan karın dindiği sabah, saçaklardan söktükleri ince uzun buzlarla oynayarak camiye doluştular.

Şu dünyada kader arsızlarını şaşırtacak ne kaldı ki!

Caminin iç avlusundaki kocaman Eskimo evini ve yedi cücelerin kardan heykellerini, öyle bir umursamadılar ki, onların gördüklerine ve anlattıklarına inancım ta kökünden sarsılıp devrildi.

Ama ne yapayım? Büyücünün boşa üflediği soluklar gibi, güven vermiyor da olsalar yaşadıkları hayat esrarlı ve dev bir mıknatıstan daha çekici.

Yoksulların ruhları en iyi birbirleriyle tanışır ve anlaşırlar! Yoksulluk ölüm kadar kesin ve keskin olan tek şeydir ve yoksullar, bu gerçeğin baskısına direnebilmek için, yoksul olmayanların asla öğrenemeyeceği sessiz işaretleri ve gizli dilleriyle yüzyıllardan beri durmamacasına mırıldanıyorlar.

Ceplerinde yoksulluk bilgisi denen küstah bir kurbağa gezdirmiyor olsalar, hayatın kendilerine verilmediğini bile bile, başkalarının zalim dünyasında, ayakkabılarının uç-

larına basarak sürekli bir korkuyla var olmayı göze alabilirler miydi?

Nereden bileceksiniz bunu!

Karın içinden çıkıp rüzgâr çekirgeleri gibi şehrin üstüne savrulan bu adamlar, oynadıkları oyunlardan arta kalan dekorları topladıkları depolardan farksız küçücük evlerinde, eşyalarına nüfuz ede ede yaşıyorlar.

Hurdacılık yaptıkları zamandan kalma paslı pirinç karyolalar, tesisatını kurdukları mobilya çarşısından aldıkları metal arkalıklı sahte koltuklar, pazarcılık günlerinin anısı olan makine halıları, yolluklar...

"Leri şarupdiende tisika cemi" deriz bizler eşyalarımıza. Yani "yoksullar ülkesinin sınırlarını gösteren harita".

Karnımızı doyurmak için çırpındığımız her anı eşyalarımızda dondurup saklamamız boşuna değildir. Soluk alıp verdiğimizi, geçmişte de var olduğumuzu kendimize kanıtlama ihtiyacı içindeyiz. Bedenlerimizi ve ruhlarımızı dünyanızın saldırılarından korumak için kurduğumuz şaşırtıcı, mucizevi savunma sistemimizin kıymetli bir parçasıdır dekorlarımız.

Bu kadar sır verdiğim yeter!

Parasızlar her istasyonda donarlar.

Kılıç artıklarını kara gömen yoksul malgatacılar, camiden sonra sisi aralayıp asfalta çıkmışlardı. Işıklı bir cismin kayan bir yıldız hızıyla kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu gördüler, sisi delip geçen ateşli oklarla vurulup büyülendiler. Kalbinden kıvılcımlar saçan bir kadın (dehşet ânında onu bir gök mahlukuna benzetmişlerdi) önlerinden vın diye geçip gidince, ne yana savrulacaklarını bilemediler.

Cisim değil, alevli meyve denen öldürücü aşkın hayaliydi bu! Halilhan Sunteriler, otomobiliyle jet gibi uçarak takılmış, bu hayali takip ediyordu.

Pılık pırtık adamlar hızın sesinden ürküp dağılmışlardı. Otomobilin rüzgârına çarpıp bölündüler. Parça parça üşüyor, tir tir titriyorlardı.

Halilhan Sunteriler, kalbinden kıvılcımlar saçan kadına yaklaştı. Kalçasının fiyonk kıvrımına dumanlı bir bakış savurdu, debriyaja hafif ayak koydu, direksiyonu kaldırıma kırdı. Kadının alnından kol gibi siyah bir ırmak aktığını görünce hayrete düştü. İki ela kuş, kanatlarını çırparak bu ırmakta yıkanıyordu. Anında freni üfleyip selama durdu.

Kadın zehirli bir çığlık atıp sisin içine kaçtı. Kayıplara karıştı.

Aşkın uçan kaçan evliyası (Bu, arkadaşı Gogi'nin ona taktığı addı.) pılık pırtık adamların yüreklerinden yükselen derin hayranlığı, bir dakika bile geçmemişti ki, boşa çıkardı, yolun kıvrıldığı yerde, dallarında karlarla durup duran ıhlamur ağacına çarptı, korkunç bir gürültüyle asfalta düştü.

Sabah sabah aşk peşinde koşarken virajı alamayıp arkasını görmüş, alevli meyveyi sise kaptırıp havayı tersten yutmuştu.

Pılık pırtık adamlar tepesine üşüştüğünde, hayatın dolambaçlı yollarını hüzünlü farlarıyla ışıtan kırmızı Volvo'su, kaputunu havaya kaldırmış, yaralı bir kuş misali soluyordu.

Halilhan Sunteriler, o havalinin, yoksulluk duygusunu bir otomobil biçiminde cisimleştirme şansına sahip olmuş ilk yoksuluydu. Bu yüzden (duygusu herkesinkinden farklı bir biçimde görünür hale gelince) eşyalarına nüfuz etmiş canlıların hüküm sürdüğü uzak bir uyduya benzeyen mahallesinde, otomobili ve kadınlara dayanamayan yufka karakteri üstüne, destansı bir mavra kurulmuştu. Bir ikindi vakti, mutsuz kadınların uğrak yeri saydığı yatırların önünde, otomobiliyle pusuya yattığının haberini almışlar, aynı günün gecesinde onu camına vuran garip kuşların dava dosyalarına bakan insan bir avukata benzetip gülüşmeye başlamışlardı.

Sabah sisinde aşk peşinde sürat çalışırken kaza yapması söylentilerin daha da alevlenmesine yol açtı.

Otocu çıraklar, mesleği öğrendik ayağına, Volvo'ya derhal bir mazi uydurup ahaliyi kışkırtmışlardı. Halilhan'ın, "Evveliyatında sıfır vaziyette hurdalığa satılmış, kendisi esrarengiz bir gravadır," diye tanıttığı Volvo'suna saniyesinde ölümcül hikâyeler yazıldı.

Sonsuz bir açlıkla çarpan kalbini, ateşli bir şenlikle saran insanlara, "kamyon tekerinden farksız kimseler" diyen

Halilhan, umursamaz bakışlar edinip söylentilere karşı küçümser bir hava takındı. Bir otomobili sürmenin uyandırdığı zevki, bir kadını arkadan görüp bir pedal darbesiyle önüne geçmenin vücuda yaydığı heyecanı tahmin edemediklerinden, lafın ardına düşmüş, aciz bir şekilde yuvarlanıyorlardı!

Volvo, kıyılarındaki evlerini, ıslak kibrit kutularına benzetip gizlice sevdiği, her gün derin bir eksiklik duygusuyla seyrettiği şehirden ona bir armağandı. Ayağını azıcık oynatarak muazzam güçlere hükmedebilen, bir direksiyon çevirmesiyle tonlarca ağırlıktaki araçlara yön verebilen tekniğin selamı.

Erişilmez bir dünyanın anılarıyla yüklü kıymetli bir parçayı ele geçirmiş olmanın gururuyla coşup Gogi'nin kulağına bir enerji kütlesinin kendisini güdümlediğini fısıldayan Halilhan, Volvo'nun onları ülke ekonomisine yön veren kişilerle buluşturacağından kuşku duymadığını açıkladı. Parlak gelecek hayallerinin Gogi'yi sarmadığını biliyordu, ama bu kişilerle doğru temas kurabilmek için onun tam kapasite çalışan beynine ihtiyacı vardı.

Ününü bir başka sahada, hayatı yakın incelemeye alışıyla yapmış olan Gogi'nin çok yıl önce bu türden ruhuyel ve fiziksiyel hırslarla bağı kopmuştu. Gogi (Gerçek adı Dursun Ahmet'ti.) taze bir incirin içini açıp saatlerce bakmış, binlerce çekirdeğin birbirine değmeden durduğunu görüp bu mimari sırrı çözmeye karar vermiş özel bir insandı. Eşyanın gölge düşümündeki dördüncü problemi kavramış, beşinci boyut meselesini anlamıştı. Halilhan'ın enerji kütlesi dediği şeyin sırrına erip geçeli sekiz-dokuz yıl olmuştu ve yedi aydır uzaydaki kara deliklerle uğraşıyordu.

Bilgisiyle pratiğine yön veren, öğrendiklerini hayatına uygulamaktan kaçınmayan bir kişilik yapısı vardı. Örneğin,

üyesi bulunduğu partiden başkanlarının Amerika'yı ziyaret etmesinden sonra soğumuş, onu orada android yapmış olabileceklerini düşünerek istifa etmişti.

Halilhan'ın gelecek için çizdiği hayali projeye ortak olma düşüncesine, Volvo'ya binip geldiği günden beri yaşadıklarını 'jenerik gibi bir olaydan farksız' gördüğünü söyleyerek uzak durmayı seçti.

Gogi'nin fikrince, oturdukları mahalleleri dışlayan şehrin son çemberi, elektrik yüklü bir telden farksızdı ve görünmeyen gözetleme kulelerinde bir sürü politika kurdu, Halilhan gibi kimseler ülke ekonomisine yön veren kişilere yaklaşmasın diye nöbet tutuyordu. Dahası, Volvo'nun çemberi yarma planlarına el verir bir hali de yoktu. Gerçek şuydu ki, kıçı hurdalığa göçüyordu. Burnu çarpılmış, kaportası çökmüş, her yanında pas oyukları açılmıştı. Son kazadan sonra mafsalları berbat durumdaydı. Baskı organları can çekişiyordu. Askı organları ağlamaklıydı. Yaprakları, küpeleri, pimleri, kelebekleri ufkun ölü noktasına doğru yolculuğa çıkmışlardı. Kırmızı bir talihsizlik anıtından farksız karoserini toprağa gömülü evlerin arasında güçbela sürüklüyor, kedi gözlerini kısıp "dakor!" diyeceği akşamı bekliyordu. Zavallı Volvo!

Gogi'nin "Umudumuz hayatımız kapalı" lafını çok sevmesine karşın Halilhan Sunteriler, imajinasyon gücüyle hayatına iyi bir yön vereceğine inanıyordu. Üç asit tankının sırlanması işinden kazandığı parayla otomobiline çenç yaptırdı. Hurda motoru atıp yerine fındık sekiz bağlattı. Eski motorun numarasını fındık sekizin bloğuna çaktırdı. Torpidosunu yeniledi. Komple döşeme değiştirdi.

Çençin ardından ortalığı hayırsız bir heyecan kapladı. Güya, alt takım bağlantıları yapılırken krikonun aniden kaymasıyla şanzıman ustanın göğüs kafesine oturmuş, adam mor-

ta uçmaktan güçbela kurtulmuştu. Komple elektrik estelasyonu döşenirken de kuvvetli bir akım gelmiş, cereyanı veren kalfa yarım saat ayakta titremişti.

Merakla sürüklenip otomobilin etrafını saran insanlar, Halilhan'dan rot balansın kız gibi olduğunu öğrenerek dağıldılar. Volvo kazanmış olduğu hassasiyetle direkman paranın yerini bulacaktı. Kaliteli bir sürüş elde ettiğini, asfaltta yüzercesine kaydığını açıklarken sesi berraktı.

Ama beklenmedik bir anda yüzüne tuhaf, beyaz bir durgunluk oturdu. Sık sık uykusundan uyanıp pijamasıyla otomobiline yürümeye, pürüzsüz yeşil, ılık iki çakıl taşından farksız gözleriyle Volvo'sunun camından gece bulutlarına, yıldızlara bakmaya başladı.

Yoksul doğasının gereği, hayal ettiği bir durumun gerçekleşmesinin yarattığı hüznü yaşamaktaydı.

Volvo'nun aynasından yansıyan siyahi ışık, ruhuna aktı, boşluklara sızdı, mülkiyet duygusundan yoksun bir dokunun kimyasına değdi.

Halilhan'ın, kendi içinde, bir otomobile sahip olduğunu doğrulayacak bir karşılık bulması, ne yazık ki, imkânsızdı. Yüzüne yayılan hüzün, yerini ağır ağır soluyan bir korkuya bıraktı.

Kendilerini yaşadıklarına inandırmak zorunda kalan insanların dünyasında hayatın araçları gerçekliklerinden sıyrılırlar. Yoksullar onları boşluklarında durmaksızın çınlayan bir ses olarak duyarlar.

Çınlamaların ruhundaki titreşimlerinden doğan yoksulluk acısı dayanılmazdı. Volvo'yla bütünleşebilmek için karısı Rübeysa'ya otomobilinin renginde kırmızı bir elbise diktirmeyi düşünecek denli çılgınlaştı. Sabahlan Volvo'nun su içtiği eski, yeşil bidonu atıp beyaz bir bidon satın aldı. (Zevk açısından kırmızıyla yeşilin ters uyumda olduğunu düşünen bir insandı.) Peşinden, tüm gücünü toplayarak, Volvo'yu çi-

zen mühendisin, tasarımı kurarken en çok neyin etkisi altında kaldığını öğrenmeye çalıştı.

Çenç esnasında tamirciler Regal'i, Granada'yı, 59'u yaratan adamlarla ilgili acaip aşk hikâyeleri anlatmışlardı. Sevilen bir kadının kaşları kartal gibi süzülen 59'un arka kanatlarına ilham olmuş, bir sevgilinin balık gibi gözleri, arka stoplara, dolgun kıvrak kalçaları çamurluğa yansıtılmıştı. Duygusal yönden Volvo'nun yaratılışında kim bilir ne güçlü bir hayal saklıydı. Bir kayıt bulabilir umuduyla otomobilinin ülkesi İsveç hakkında ciddi araştırma yaptı.

Kuzey hattındaki bu ülkede geceleri gökyüzünün gündüz gibi pırıl pırıl oluşuna şaşarak hayranlıkla karışık bir kıskançlık duydu. Fotoğraflardan göründüğü kadarıyla, cennetteki gibi sihirli denebilecek ebruli bir sema altında yaşıyorlardı. Karın, rüzgârın ve yağmurun kral olduğu melankolik ruhlu topraklar... Bir numaralı yalnızlar ülkesi! Alkol sarfiyatının yüksek oluşu, bunu ispat ediyordu. İster istemez bir bayan hikâyesinden çok, Volvo'nun şekil itibariyle doğanın sertliğini aksettirdiğini düşündü. Öteki gravalardan farklı olarak Volvo'da keskin bir karoser yapısı vardı. Tasarımdaki sırrı ele veren anahtar, tahminince, panjurdaki kırık çizgi biçimindeki metal çubuktu. Bu parça Halilhan'ın hafızasında şimşek görüntüsü uyandırmaktaydı ve yanılmıyorsa, kesinlikle ülkenin havasındaki gerilime işaret ediyordu.

Hissettiği acı gensel olduğu için, felaket baskındı. Bir vakit yüreğine dolan gururla, arabasının soğuğa alabildiğine dayanıklı saptandığını düşünerek avunmaya çalıştı. Ama Volvo'nun uçaklaşacağı, havada metalik kül haline geçeceği, savrulup boşlukta yok olacağı kâbusundan kurtulamadı. Derken, büyük bir öfkeyle, kalkıp otomobilini süse boğdu.

Torpidosunda renkli dünyası, kıvrım kıvrım kabloları, orijinal çöp torbası, bardak tutacağı, elektrikli minik süpürgesi (Halilhan'ın yandan kaptığı bu alet, sözüm ona ta Ame-

rika'dan getirtilmişti.), aynasında sallanan lastik kartalı, siyah pelüşü, "çıkma" paynır setiyle Volvo, bir salon arabası görünümünü aldı.

Bu yenilikten sonra, otomobilini devirsiz kullanıp motoru uyuttuğuna, ayağını hızla debriyajdan çekip arabayı vurdurduğuna, ölümcül bir geçmişi olduğu için Volvo'yu çok ucuza aldığına dair laf çoğaltanlar herkese demode kaçtıklarından susmuşlardı.

Kulaklarına inanmayıp elektronik aksesuarın fiyatını sormaya gelen konuklarını, "Duyduklarına inanıp zamandan kazanmaya bakacaklarına," diyerek savdıktan sonra, arkalarından çıkıp usulca süzülüyordu. Bir büyü törenine katılacakmışçasına otomobiline sokulmayı, şefkatten, anlayıştan uzakta, dokunaklı bir yalnızlık içinde sürdürdü.

Volvo'nun aynasını, elektronik donanımını, farlarını ürpererek okşadığı, yüzünü bir fısıltı gibi kaputuna sürdüğü sıralarda o harika yakıştırmayı, "vitesli tespih" denen lafı uydurdular. Pılık pırtık adamlar Halilhan'ın tespih niyetine otomobil çektiğini iddia ediyorlardı.

Yıllar önce insanlara otomobili öğretmek idealiyle kitaplar yazmış olan nakliyat ön. Yzb. S. Gürışık, inanılmaz cümlelerle, her gün biraz daha uçuklaşan bu otomobil muhabbetinin heyecanına kapılıp modern hayatın zevkine uyacak orijinallikte bir eser meydana getirmeyi kafasına koydu. *Yeni Otomobilcilik* adını vereceği kitabına, Halilhan'ın tutkulu hareketlerinden esinlenerek "Otomobil ve Hayal" başlıklı bir bölüm yerleştirmeyi kararlaştırdı. Öncelikle de herkesin içinde ona duyduğu sevgiyi vurgulama inceliğini gösterdi. Âlemsi bir havada alkol aldıkları bir gece, göğüs cebinden çıkardığı meşk defterine "asfaltta otomobiliyle vals yapan, dünya iyisi insan" diye başlayan bir şiir yazdı. Oturduğu yerden ayağa kalkarak şiirini Halilhan'ın yüzüne karşı okudu.

Halilhan ruh olarak yücelişini, şiirle dolup duygulanışı-

nı, "İnsan hayatının sıfırın altına düştüğü yer var, sıfırın üstüne çıktığı yer var," diyerek güzel bir şekilde dışarı vurdu. Yazılacak kitabın "hayal" bölümüne cephane çıkarabilir düşüncesiyle dalıp ta çocukluğuna döndü. Dev çocuğu Çikko'nun, akılla fikrin, hakvermezle hakkomazın hikâyelerinden kalkınıp nikâhına kadar bir sürü olayını açıkladı. Evlendiğinde henüz on dördüne basmadığı, karısı Rübeysa'nın sabah akşam burnunun altına siyah izole bant yapıştırıp ona envai çeşit bıyık yaptığı, oyuna dalıp günlerce ortalığa çıkmadıkları vb. daha bir dolu hadiseyi, "İyi işlerseniz kitabınız için size güzel birer silah olabilirler," diyerek anlattı. – Gerçek bir otomobilseverin özgeçmişi bende saklıdır! Yazı konusu olabilir umuduyla kalbinde yer etmiş farklı türden sevgileri sıraladı. Tabiata kadar eğilerek, her bahar aya dönüp açılan kabakçiçeklerini de esrarengiz bir tutkuyla sevdiğini söyledi.

Hayatın bir cilvesi! Halilhan'ın hikâyesinden bütünüyle uzakta, rüzgâr hızıyla olup bitenlerden habersiz, kendi yoksulluk duygusunun sessizliğine gömülmüş bir fabrika bekçisi bu arada çalıştığı fabrikanın bahçesine kabak ekmişti.

Gereksiz fazlalıklara kaçan reklamcı kişilerden hoşlanmayan Gogi, "Teknik bir harika yaratılacak," diyerek S. Gürışık'ın yazacağı kitabı lanse eden dostu, can arkadaşı Halilhan'ı sakin bir edayla karşısına alıp sarstı. S. Gürışık mahalleye yakın kurs sahası civarında otomobil aksesuar dükkânı açmış, yaratıcı davranışlarıyla yolunu bulmaya çalışan âlemci bir insandı. Ortalığa sakatlanarak ordudan ayrıldığını yaymıştı. Ama hiçbir ordu mensubu biraz alkol aldıktan sonra kaptığı sandalyenin dört ayağının altına bira şişesi dizip yaşına başına bakmadan üstünde amuda kalkmazdı. "Böyle manzaralar bendeki anlayışı öldürüyor, sinirden çürüyorum," lafını duyuncaya kadar susan Halilhan, Gogi'nin taşkınlaşması karşısında, "İnsanlara bakışta perspektifimin

yanılmadığını zannediyorum, benim düşüncem değerli bir abimiz," diyerek kendini savunmak zorunda kaldı. Buruk bir mecburiyetle Gogi'yi kalbinden sürdü. İstemeye istemeye gözden çıkardı.

Gururlu bir yapıda olduğu için otomobil hayatının korku, acı ve coşkuyla karışık bir hale geldiğini itiraf etmek istemiyordu. Gerçekte Volvo'ya ölümüne tutulduğunun, hülyalı bir dalgınlıkla bocaladığının farkındaydı.

Gogi'yle aralarına soğukluk girdikten sonra, üst üste on bir akşam, evinin önünde otomobilinden inmeyi unuttu. Kürkümsü pelüşüne yapışmış direksiyonun başında öylece oturuyordu. "Bu gece ayrılırsak bir daha buluşamayız sevgilim" şarkısını dinleyerek havayı koklayıp durdu.

Uzakta fabrikanın bahçesinde kabaklar ilk yapraklarını verdi.

Derdinin sihri burnunu tıkayıp da onu koku alamaz hale getirdiğinde, küslük çekişmeyi bir yana bırakıp, "Volvo ruhumun kumandasını ele geçirdi," diye umutsuz bir cümleyle Gogi'nin kapısına dayandı. "Direksiyon hâkimiyetimden çıkıyor, araba benim istediğim yere değil, kafasının estiği yöne hareket ediyor," diyerek sırrını açtı. Dostunu yan koltuğa atıp şehrin sokaklarına daldı ve ondan Volvo'nun şüpheli hareketlerini tespit etmesini diledi. Gideceği yeri, duracağı ânı tayin etme özgürlüğünü yitirdiğini tekrarlayıp duran Halilhan'ın heyecanlı fısıltısına pek inanası gelmediyse de, Gogi arkadaşlık hatırına Volvo'yu göz hapsinde tutacağına söz verdi.

On gece kadar önce, eve doğru yol alırken Volvo birden anayoldan sapmış, karanlık dar sokaklardan geçip kendiliğinden adı Bella olan bir pavyonun kapısına dayanmıştı. Halilhan'ın içinden su gibi bir şeyin aktığını hissetmesiyle kendini pavyonda bulması bir olmuştu. Gözlerinin sahnede bu-

lunan Brezilya revüsünden bir dansçının gözlerinin içine gömüldüğünü, kalbinden vurulduğunu, sıcak yarasını tutarak boş bulduğu bir koltuğa çöktüğünü hatırlıyordu. Siyah dalgalı saçlı, ince uzun bacaklı, baldırlarını önden tümüyle açıkta bırakan kuyruklu eteğinin uçları tavuskuşuna benzeyen kuşlarla işli Brezilyalı, bir anda kanma girip damarlarında fırtınalar koparmıştı. En ıssız hücreleri hâlâ cayır cayır sızlıyordu.

Volvo tam tamına altı gece, kalbinin çarpıntısını duyar duymaz motorunu gaza vermiş, revü programa çıkmadan Halilhan'ı hızır gibi Bella'ya yetiştirmiş, Halilhan da bir yerden emir almış gibi kadının başından aşağı tas tas gül yaprağı dökmüştü. Nihayet sahneden masasına eğilmiş, insanın içini gıcıklayan bir Türkçeyle, "Seni seviyorum Halilhan," dedikten sonra çabucak çekilip bir daha dönmemek üzere ışıkların altında yitmişti.

Bu kaybedişin acısıyla Halilhan rüyasında bir binbaşının kumandasında Brezilya ordusunu dize getirdiğini görmüş, çığlık çığlığa uyandıktan sonra titreyen parmaklarla "gecelerde gecelerine yalvardım" diye başlayan bir şiir kaleme almıştı.

Fabrikanın bahçesindeki kabaklar işte bu esnada köpürüp yeşillenmiş ve kabarmışlardı.

Cam liflerini perlit çamuruyla karıştırıp içinden kızgın buharlar geçen metrelerce boruya sıvadıktan sonra, kuveli naylonu sarıp sarmalayarak (Koskoca bir tesisin teknik personeline özel diyerek yutturduğu düzmece bir izolasyon yöntemiydi bu.) kazandığı harika denebilecek bir parayı Volvo'nun gizemli hareketleri yüzünden güle yatırmıştı.

Volvo'da trafik polislerine karşı ölçülü bir hırçınlık, denize açılan yollara yönelme arzusu vb. küçük gariplikler dışında bir taşkınlık tespit edemeyen Gogi, dostunu bilgece bir

inanmazlıkla dinliyordu. Gözleri dolu bir vaziyette Gogi'ye şiirini okurken Halilhan'ın içi, göz alabildiğine bir gül tarlasını aşk uğruna yolmuş da, rüzgâra karşı savurmuş gibi bir duyguyla dolmuştu. Derin derin iç geçirip de Volvo'nun bu talihsiz aşk girişiminden sonra sarışın kadınlara yöneldiğini, bir-iki gündür yolda gördüğü her sarı saçlı kadına burnunu havaya kaldırıp indirmek suretiyle selam verdiğini söyleyince, Gogi'nin renginde hafif bir bozulma oldu. Dikkatini yoğunlaştırınca Volvo'nun hızla giderken yavaşladığını, yerdeki sarı yapraklara bile saygı gösterdiğini hayretle gördü. Volvo, çirkin yüzlü mutsuz bir kediyi göğsüne bastırmış durakta dikilen sarı saçlı bir kadının önünde zınk diye durunca da beti benzi olduğu gibi uçtu.

Kadın arka kapıdan içeri süzülürken Volvo'nun sübapları "şıkır şıkır önünde öleyim" dercesine kaputunu delip dışarı fırlayacakmış gibi ötüyordu.

Baharın beklediği olmuştu. Fabrikanın bahçesinde kabaklar acı sarı çiçeklerle patlamışlardı.

Kadını kapar kapmaz uçak gibi şehirden uzaklaşan Volvo, dev çınarların gölgelediği ıssız yollara saptı. Halilhan uzanıp aynayı büktü, "Bu çınarlar Fatih Sultan Mehmet Bey'i görmüş çınarlardır hanımefendi," deyip güldü. Volvo'nun lastik kartalı savruldu, kanatlarını cama çarptı. "İster misiniz Fatih Bey gibi buralarda atışa çıkalım biz de!" Gogi utançtan kafasını kesip koltuğa yattı. Halilhan kadının yüzünü aynalayıp, "Saçlarınıza antenli leyla takmalısınız hanımefendi, size çok yakışacaktır," deyince, Gogi'nin duyduğu utançtan duman gibi boğuk bir kahkaha çıktı.

Ama acı sarı çiçekler henüz içe doğru bükümlülüydüler. Ağızlarını daha güneşe açmamışlardı.

Kuytulara çekilip meşe ağaçlarının dibinde durduklarında kaş göz işaretiyle Gogi'yi Volvo'dan uzaklaştıran Halilhan, kadının göğsünde miyavlayan kediye uzandı. "Biliyor mu-

sun bu ülkenin en büyük kedi seven adamıyım ben," diyerek tüylerini okşamaya başladı, "Adsız bir kediymişsin sen, doğru mu, bunu bülbüllerden duydum." Kadın, "Adı Sunsun," diye mırıldandı. "Dilinizden anlamaz Halilhan Bey, İngilizce biliyor, Asyalı, İsviçre'deyken almıştım."

Jüli (Sarı saçlı kadının babası İngilizdi.) Sunsun'un Çinli bir babayla Hintli bir anneden doğduğunu, alkolik olduğu için Sunsun'a bakamadığını, kedisini hayvanat bahçesine bağışladığını, ama orada mutsuz olduğunu anlayınca dayanamayıp geri aldığını, eskiden çok ünlü bir terzi olduğunu, alkol yüzünden hayatındaki ipeklerin, ipliklere, iğnelere küstüğünü anlattı. Konuşurken yüzü öyle kederli bir ifadeyle perdelendi ki bekçinin kabak çiçekleri neredeyse ağızlarını güneşe açmadan solacaklardı.

Halilhan'ın, "Olsun, ben yine de size iğneli kadın diye hitap edeceğim," diyerek kadının ellerini avuçlarının içine alıp ezercesine sıkmasından sonra Volvo'nun içi "Sunsun... Sunsun..." diye bir fısıltıyla kaplandı.

Sıliip, pusi, pusi!

Daldığı fısıltıdan Gogi dönmeden uyanmaya gayret eden Halilhan, dostunu, meşe yapraklarıyla Volvo'nun camına yazdığı "Sizi seviyorum iğneli kadın" cümlesiyle, gülerek, ayakta karşıladı.

Gogi, Volvo'nun Halilhan'ı, ülke ekonomisine yön veren kişilerle buluşturmak niyetinde olmadığını, kalbini beynine bağlayan tellerini bir bir kopartıp bir yıla kalmadan onu "Sevgi bende kendini kaybetti" diye hüngür hüngür ağlatacağını, kesin olarak işte o vakit anladı. Ama Volvo'nun özgün hareketlerinin öyle etkisinde kalmıştı ki aklından geçenleri Halilhan'a açmaya cesaret edemedi. Halilhan, "İnanmayacağın bir şey duyacaksın, Gogi," dedi, "hanımefendinin gözleri o kadar annemin gözlerine benziyor,

o kadar ki, yıllar sonra aynı renkte bakışlarla karşılaşacağımı umamazdım."

Jüli'den yayılan görünmez aşk işaretleri... ilacımsı tesir yaptı. Volvo virajdan viraja atılan çılgın bir ok halini aldı ve Halilhan, "Evliyim ama sizinle evlenmek istiyorum," diye bağırmaya başladı. Sorumsuz bir hızla şehre doğru ilerlerken Jüli, Halilhan'ın samimiyetinden duygulanıp ağlamaya tutuldu.

Rüzgâr, hız ve aşkla coşup tören yapma ihtiyacı duydular. Kumandan Volvo, şehrin ta öbür ucuna, Sitile Sunterilerin yattığı mezarlığa uçtu. Halilhan yazları herkesin sayfiyelere çay içmeye gittiğini, kendisinin annesinin mezarının taşına gelip tünediğini açıkladıktan sonra başını Jüli'nin omzuna koyup gözyaşı döktü.

Teselli olunca, çok sevdiği çinili caminin yolunu tuttular. Halilhan büyük hayranlık duyduğu minareyi Jüli'ye göstermek için sabırsızlanıyordu. Fabrikalar, atölyeler arasından geçerek yokuş yukarı tırmandılar. Göz açıp kapayıncaya kadar dev bir organizasyon intibaı uyandıran inşaat sahasına ulaşmışlardı. Zirve noktasında Halilhan, "Buradan deniz bakır olarak seyrediliyor," diyerek kontağı kapadı. Şehir ayaklarının altında sevimli bir uzanışla ebrulaşmıştı.

Minarenin dibinde Volvo'dan indiklerinde, "Şuraya bak Jüli, bulutlar bizi karşılamaya ailevi olarak gelmişler," diye haykırdı. İnancına göre, yıllar önce bu mimariyi keşfedenler, bugün inşası gerçekleştirilen uzay araçlarına işaret etmek istiyorlardı. Dikkatli bakılırsa ucunun Apollo'nun ucuna benzediği anlaşılırdı. Orta kısmı çekirdekti. En alttaki geniş bölme ise yanma odası. Jüli, "Siz haklı olacaksınız Halilhan Bey," diye mırıldandı, "derin derin kuyular kazıp bu minaredir diyebilirlerdi!" Öyle ya, ince ince semaya doğru uzatmışlardı.

Gogi Halilhan'ın teknik bir mevzuyu harika bir yaratıcılıkla kalbinin emrine sunuşuna, kendisine ait düşünceleri

aşk fısıltılarına karıştırıp başarıyla uyarlamasına hayran kaldı. Jüli'yle el ele tutuşmuş caminin etrafında dönüyorlarken, Volvo'yu siper edip gizlene gizlene arkalarından baktı. Gözlerinin içinde gülüp gülmeme konusunda bocalayan bir insanın kararsızlığı, havaya hâkim olan aşkın buğusu, tatlı şaşkınlığı vardı.

Ben insan gibi bakan kedilere çok defa uğursuz dendiğini duymuşumdur hanımefendi, onu okşamanızdaki cesareti tebrik ediyorum!

Dönmüşler, Jüli'nin gözlerinin annesinin gözlerine benzediğini görüp çığlıklar koparsın diye Halilhan'ın kız kardeşi Gülaydan'a gidiyorlardı.

Sitile ve Ese Sunteriler (babası halen sağdı), uzak bir şehirde yıllar önce kim olduklarını bilmedikleri bir sürü insanla gittikleri bir piknikten başka, geçmişlerine dair çok az şey anlatmışlardı. Upuzun elbiseler giymiş erkeklerle kadınlar ağlaşarak kucaklaşmışlar, başlarında beyaz yüksek şapkalar taşıyan üç ihtiyarın önünde diz çökmüşlerdi. İkisi de (annesiyle babası) çiğ et yiyorlardı. Doğdukları yer ve içlerinde yüzen su, birbirine yakın kaynaklardan olmalıydı ama, Sitile ve Ese Sunteriler bu kaynaklara uzanacak yolların yerini çoktan unutmuşlardı. İnanılmayacak kadar ihtiyar bir kadın olan Sandal Aba'nın yanında, bir ağıldan ötekine dolaşarak büyümüşlerdi. Sandal Aba hayvanların dilinden anlayan, ünü dört mevsime yayılmış bilgili bir hekimdi. Sitile ve Ese Sunteriler'in çocuklarına dair en canlı görüntüler Sandal Aba'nın sırtüstü yatırtıp dört kazığa gerdirdiği hayvanları ameliyat ettiği anlarla ilgiliydi. Kocaman bir kazanda kaynattığı makasları, bıçakları, iğneleri, ellerinden az önce bırakmışlar gibi, hayallerinde görebiliyorlardı. Sandal Aba'nın içlerini kumlardan, taşlardan temizlediği, iğnesine iplik ge-

çirip kesik bağırsaklarını, karınlarını diktiği hayvanlar öte dünyada dillenip Sandal Aba'ya teşekkür edecekler, Sitile ve Ese Sunteriler'in sırları da o vakit aydınlığa kavuşacaktı. Sandal hekim, soylarının tamamının bu yurttan kaçıp adı Kainat Nebuda olan bir ülkeye göçtüklerini anlatmıştı. Halilhan on beş-on altı yaşlarındayken uzun uzun düşünüp bu ülkenin Kanada olma ihtimaliyle heyecanlanmış ama düşüncesini annesiyle babasına açmaya gerek görmemişti. Ona anlatılan bu hikâyelerde korkuya kapıldığı püf nokta, soylarında aşk yüzünden kırk yaşından yukarı yaşayan çok az insanın bulunmasıydı. Sandal Aba'nın aşk humması dediği, ağır ateşli hayallerle yaşayıp ölüyorlardı. Tahminen çok sıcak bir ülkeden göçmüşlerdi. Yanlarında yalnız o iklimde yetişen "sitil" dedikleri mor çiçekli bir ot getirmişler (bütün bu hikâyeyi Jüli, Sitile adının ne anlama geldiğini sorduğu için anlatmaktaydı), sitil otları ilk çiçeklerini verdiği zaman avlularında nal biçiminde ateşler yakmışlardı. Her yıl, üç gün üç gece, tef çalıp şerbet içerek bu töreni tekrarladıkları için sitil otuna taptıkları düşüncesi yayılmıştı. Sitile Sunteriler, yabancı bir ülkeden gelen bir çay tepsisinin üstünde saray balkonuna benzeyen bir yerin resmini görmüştü. Balkonun iki köşesindeki geniş ağızlı mermer saksılar sitil çiçekleriyle bezeliydi. Bütünüyle unuttuğu bu çiçeği çay tepsisinin içindeki resimde görünce hatırlayıp tanımıştı.

Sit pusi, pusi ket!

Gogi, Halilhan'ın ailesi konusunda böylesine derinleştiğine ilk kez şahit oluyordu. Biricik dostu sayesinde aşkın insanı yalana çektiğini, su gibi konuşturduğunu anlayıp tecrübe kazandı. Halilhan, "Forus muyuz, oklitus mu, ailemizin içinde bu soruya en doğru cevabı verecek kişi Gülaydan'dır," diyerek hikâyesini kız kardeşine bağladı.

"Bak bakalım gözleri kime benziyor?" sorusuyla önden

abisi, yandan yumuk köşeli gözlü bir kediyle sarı saçlı geçkince bir hanımefendi, "Geldik ama karnımız aç," şeklinde baskın verince Gülaydan, bir eli kapı kolunda put deyip donuklaştı. Kız kardeşinin elinden gelse evinin kömürünü kolalı çuvalla taşımaktan geri durmayacak kadar titiz olduğunu, kıymayı bile sabunlu suyla yıkamadan kullanmadığını Halilhan daha önceden Jüli'ye müjdelemişti. Bu yüzden Jüli, Gülaydan'ın karşısında gerileyip içeriye geçme cesaretinin gelmesini hışır hışır bir tedirginlikle bekledi.

Bir duygu kabarmasıyla kayan bakışları boşlukta çarpışıp beyazlaştı. Ve iki çift göz sanki birbiri içine gömüldüler. Gülaydan, bir hayli aranmasına karşın Jüli'nin göz nahiyesini tanıdığı bir kimseye yakıştıramadı. Göz konusunda onları uğrattığı hayal kırıklığı bir yana, "Fos da değiliz biz, oklinbus da," diye çıkışarak Jüli'nin yanında Halilhan'ı yerin dibine batırdı.

Gülaydan, Jüli'nin eski bir terzi olduğunu öğreninceye kadar aralarında soğuk bir rüzgârdır gidip geldi. Uzun bir tartışma devresinden sonra Halilhan şans eseri Jüli'nin mesleğinden söz açınca, Gülaydan'la kısık kısık bakarak aşağıladığı Sunsun arasında bir muhabbet ortaya çıktı. Mutfağa geçip önlerine bir-iki yumurta kırmadan önce yıllardır sandığında sakladığı kumaşları getirip Jüli'nin kucağına yığdı. Kendisine elbise, oğluna ve kızına pijama, kocasına gömlek biçtirdi. Toplu toplu iğnelerle Jüli'nin karşısına dikilmiş, elbisesinin ilk provasını yaptırırken, göz ucuyla, abisini işaret edip kulağına, "Sana kadınlık notu atacağım, ona göre," diye fısıldamayı unutmamıştı. Acı sarı çiçekler dışa doğru bükülürlerken Halilhan, Volvo'nun kendisinde enternasyonal bir kişilik gördüğünü söyleyerek övünmeye başladı. Onun sayesinde Brezilyalı bir dansçıya tutulmuş, babası İngiliz bir sarışınla tanışmış, kucağına ilk defa Çinli bir kedi almıştı.

Volvo'da müthiş bir organizasyon gücü olduğu açıktı. Bir

otomobilin bir insanın ruhuna hükmedişinin formülünü çözmek için Halilhan ömrünü harcamaya da hazırdı. Fakat inşaata çırak verdiği bir oğlu, Pamuk Prenses'e rakip yetişen kızı, maestro olmasını istediği bir oğlu daha ve Jüli'ye, "Hiçbir vakit kana kana dudağından öpmedim, Kodin'in anasından farksız bir cadı," diye tanıttığı karısı vardı. Bir yerden bir iş patlatıp paranın adını yakın mesafeden okuyamazsa aç ve çıplak kalacaklardı.

Yıllardır bir kadında aradığı şefkati ona Jüli sağlamıştı: Kendisi detaya girmediği halde, evlilik ağına takılmış, alabildiğine iyi niyetle bocalayan bir erkek olduğunu yüzünden okumuştu. Rübeysa'yı dudağından öpmeme mevzuatına girerken sıkıntıdan ter dökmüştü. "Karınızla yatağınızda olanları artık siz bileceksiniz Halilhan Bey, mümkündür..." diyecek kadar kendisine karşı anlayış yumuşaklığı içindeydi.

Hayatını Jüli'nin aydınlatışından sonra, böyle pamuktan bir atmosferle çevrelenmiş olduğu halde bunalıma düştü. Karısının ardından orda burda öfkeli bir iştahla, onun kadavracısıymış gibi konuşmaya tutuldu. Sürekli sıcak bir çorba içiyormuşçasına şıpırtılı soluyuşunu bahane edip Rübeysa'nın iç borularının lastik olduğunu yaydı. Çocuklar olmasa, Rübeysa'yı hemen boşayacaktı.

Rübeysa sarsılıp öyle çok ağladı ki, Halilhan onu susturmak için önünde diz çökmek, ellerinin kokulu kalemlere benzediğini, on parmağının onuna da ayrı ayrı hayran olduğunu söyleyerek gönlünü almak zorunda kaldı. Hiçbir şeyi yoksa karısının mükemmel aşçılığı vardı! Ayrıca, Jüli'yle sevişiğini öğrendiği halde, intihar gibi bir terslik de çıkarmamıştı.

Aslında Rübeysa, Halilhan'a kötülük yakıştıramadığından hareket yapmıyordu. Yavaşça derisinin altına sanki sıcak siyah bir boya yayılmıştı. Yenilgi, yüzünü, gözlerinin içini koyulaştırdı. Cehenneme göçmüş kalbi, alevli rüzgârlar-

la uğulduyordu. Düşünüp taşındıktan sonra kocasının çayına üç gece üst üste regl kanını karıştırdı. Kulağına kurbağa sesi çalınınca ayağa kalkmaya, kendini mesut mesut gülümsemeye zorlayarak iki uzun bir kısa, iki uzun bir kısa atlayıp zıplamaya başladı. Buruk bir gizlilik içinde kadınlığın kitabına uzanıp gündüz okuyup gece sayıklayarak durumuna uygun iki umut çıkarmıştı. Kanı kocasının kanına karışıp nasıl olsa bir gün kalbine akacaktı. Bundan böyle hayatını kurbağalar gibi hafif yaşayarak o orospuya inat hep taze kalacaktı.

Kabak çiçekleri ağızlarını açıp kendilerini güneşe boşladıklarında, Rübeysa'nın kadınlık bilgisine dayanarak bastırmaya çalıştığı acı, daha da azgınlaştı. İkindi sularındayken, dehşetli bir gürültüyle ruhundan fışkırıp midesine yayıldı. Üç kuruş yemek parası bırakıp bir hafta evvel çekip giden kocası dönmediği için aç yatıp kalkıyorlardı.

Durumları buyken, kocası Jüli'yi koluna takmış, "Evleneceğim bu harika kadını tanıyın," diyerek, kocalarından gizli, eltilerini dolaştırmış. Rübeysa, Jüli'nin Gülaydan'dan sonra eltileri Aynina'yla Turcan'a misafir olduğunu, yerleşip onlara da saatlerce terzilik yaptığını duyunca yatağa düştü.

Ateşler içinde hangi bedduayı ezber ettiyse, Jüli'nin iki kadillak devirdikten sonra (Jüli altınbaş rakıya kadillak diyordu.) sırat köprüsünden kanatsız uçan bir yalancı olduğu açığa çıktı. İngiltere'yi babası rüyasında görmemiş, Jüli adını Jülide'den kısaltmıştı. Ne yazık ki Halilhan, çok tatlı bir şekilde dudaklarını kadehe değdirip, "İçmezsen düğünümüzde kar yağar," dediği andan beri Jülide'ye sırılsıklam âşıktı.

Beyniyle kalbinin çatıştığı üç gece boyunca vücudunun bu iki kıymetli parçasını nasıl uzlaştıracağını düşündü. Bir çare kararlaştırdı. Kalbi için, "Baban aslen İngiltereli olmuş olsa ne olacak?" diyerek Jülide'nin saçlarını okşadı. Yalanına karşılık da, elinden kedisini çekip aldı.

Ayaklarının dibinde büyükçe bir bakalit kutu, Halilhan'la Gogi Volvo'nun önünde dikilmişler, "Yüzünde acayip bir genetik var," diye diye kutunun içindeki Çinli kediyi konuşuyorlardı.

Ağır ağır yaklaşan pılık pırtık adamlar (Aralarında Halilhan'ın kardeşleri Hazmi ve Mesut Sunteriler de vardı.) kutunun etrafını sardılar. Ters perendeye benzeyen hayalleriyle başkalarının olan hayatı yanıltmaktan geliyorlardı. Diz çöküp gözlerini kısarak merakla kutunun içine baktılar. Hazmi Sunteriler elini uzatıp Sunsun'u dışarı aldı ve, "Naber lan kanka!" deyip boğazını sıktı. – Bu türden cins kediler bulup satabiliriz!

Kediyi atıp direkt Halilhan'a yaklaştı. Aniden sıçrayıp sol omzuyla abisine pis bir hareket yaptı. Pılık pırtık adamlar Hazmi'nin kavga ede ede ters dönmüş kol kanatlarına yapıştılar. Çocukluğundan beri içinde dünyaya karşı büyük bir öfke vardı. "Ben parayı bulurum... Ben parayı bulurum..." diyerek burnundan solurdu. Nalet, kara ve kahverengiydi. Kılıç gibi dik dolaşırdı. Hayattaki en büyük hüznü, karısının çalışmasıydı.

Hazmi var gücüyle kendini arkaya çekip öne bıraktı. "Birine hırslanalım, bize haksızlık yapsın, üstümüze yüz kurşun sıksın ölmeyiz, onu öldürünceye kadar yaşarız biz," diye bağırdı.

Yakın zaman öncesine kadar, üç kardeş birlik ve beraberlik içinde çok güzel bir şekilde anlaşarak çalışıyorlardı. Üçünde de aynı özlem, üçünde de hemen hemen aynı ağırlıkta denebilecek yoksulluk duygusu vardı. Enteresan enteresan tartışmalar gerçekleştirmişler, ayrıntılı bir plan dahilinde sürekli ve büyük miktarda para kazanmak için ne yapmaları gerektiğini konuşmuşlardı. "Biz üç kardeş bir ırk mıyız, yoksulluk meslek mi yoksa karakter midir?..." vb. sorulara canlı pratiklerinden çıkarak cevap aramışlar, bu konularda fikir yürüt-

me imkânı bulmuşlardı. Nakit sermayeleri olmamasına karşın, durumlarını boyutlu bir biçimde ele aldıkları için, kendilerinden iyi şeyler bekliyorlardı. Fakat Halilhan çalışma güçlerinin büyüklüğünden kendi namına yararlanmıştı. Enerji kesilmiş, son sürat melekleşiyorken aniden karar verip şeytan olmuştu. "İş araştırması yapıyorum, bana daha fazla para ayırmanız lazım," diyerek entrikaya başlamıştı. Gizli özlemine nail olup otomobil satın almak için mütemadiyen akıl ve zekâ oyunlarına sapıyordu. Otomobil hırsı görünmez kanatlarını çırpan hayali bir akbaba gibi beynine oturunca, Mesut ve Hazmi kanat ve ayak darbeleriyle yere yuvarlanmışlardı. "Bize ne oldu ki!" diyemeden, ortak oldukları nakit parayı kapıp kaçmıştı. Yoksulluk duygusunu saniyesinde bir otomobil şekline getirmiş, Hazmi'yle Mesut onunla eşit koşullarda çalıştıkları halde, bunu başaramamışlardı.

Halilhan'a sorarsanız, onların hayal güçleri zayıftı!

Abilerinin tepelerine yıktığı haciz filan davalarından canı burnuna çıkmış olan Hazmi, debelene debelene pılık pırtık adamların elinden kaydı. "Paramızın üstüne yatamayacaksın lan!" diye haykırarak Halilhan'ın yüzüne bir yumruk attı.

Pılık pırtık adamlar, kartalların kanat çırpmasına benzer sesler çıkartarak neredeyse bir görev bilinciyle boğuşan Halilhan'la Hazmi'yi güçlükle ayırdılar.

Halilhan, Hazmi'den yediği yumruklardan çok Mesut'un Hazmi'den yana koşmasına içerledi. Burnundan çenesine akan kanı gömleğinin eteğine silerken soluk soluğa, "Al git abini, ağzına yumurtlasın, Gogi gördün işte halimizi," dedi.
– Bizimki hür demokratların kardeşliği!

Halilhan'ı yüzü kanlı görmeye gönlü el vermeyen Gogi, Sunsun'u korka korka kucağına çekti. Halilhan'ı arkasından itip önünden çekiştirerek çeşmeye sürüdü. Omuzlarını sevip çeşmenin taşına oturttu. "Ömer Hayyam, İmam Gazali,

Hasan Sabbah on iki önemli adam aynı mektepte okumuşlar ama biri şarapçı olmuş, öteki şeytani, kendini afyona vurmuş, aynı evde büyüdünüz fakat karakter yapınızda bir benzeşme olacak diye bir şey umman hayatın akışına ters gelen bir durumdur..." Sıfırlandığı için Halilhan'a moral yüklemeye çalışıyordu.

Evet ama hissiyat hissiyat üstüne binince insanın içinde bir şeyler kırılıyordu. Brigitte Bardot için hayvanlara filan sardırdı demişlerdi ama Halilhan buna inanmamıştı. Hayatta bu hissiyat meselesi yüzünden değil film çevirmek yaşamak bile istemeyen insanlar vardı. "Kıskançlık yüzünden aile yaşantısı içinde her zaman hayali bir kurt adam yaratılıyor, Gogi, ben buna inanıyorum."

Çeşmenin başında öyle bir dertleşmeye tutuldular ki, başlarını kaldırdıklarında gecenin bir yarısı olmuştu.

Fabrikanın bahçesinde çiçekler iyice acı, ayın on dördü gibi şahane sarı, açılma kapasitelerinin tamamı neyse işte o kadar açılmışlardı.

"Yarın bir yerden iki penç borç bulup Volvo'nun depoyu dolduruyorum," diyerek Gogi'den ayrılan Halilhan, Rübeysa'yı itekleyip uykuya daldı. Ertesi gün izini kovalayıp parayı mutlaka bulacaktı.

Sabaha karşı düşünü doğrulamaya gelen kargalar, yan evin damından ağızlarını Halilhan'ın yattığı odanın camına doğru çevirip ötmeye başladılar. Gaklamalarla uyanan Halilhan, "Karga sesi uğur getirir, ben bugün mutlaka büyük bir iş alırım," diyerek masmavi takım elbisesini jetta gibi kuşandı. Ceymis Bond çantasını eline aldı. Dualarla arabasını yokuş aşağı sürüp altında dört teker, kalbinde dört kanatla basıp gitti.

Bir saat dolmadan fabrikanın bahçesinde ne kadar tam kapasite açılmış kabak çiçeği varsa hepsini yolup geri geldi ve, "Rübeysa, çabuk," dedi. Bunların hepsini dolma yap!

İntiharın göze alınabileceği doruk nokta

Diyana misali tahtlara layık kızına sütel işlemek için tüm hazırlıklarını tamamlamış olan Rübeysa, bir gün önceki şefkatli hareketlerine karşılık, kocası, Gogi'yi dolma yemeye çağırınca, tüpgaz gibi patladı. Sütel işlenirken eve gelecek yabancı bir erkeğin uğursuzluk getireceğini haykırarak dolmayı Halilhan'ın önüne sürdü. Kızını alıp yatak odasına kapandı.

Rübeysa'yı kendi şeytani kadınlığını kızına aşılamakla suçlayan Halilhan, ne dediğini bilmeden dolma tenceresinin başında bir-iki dakika bağırıp çağırdı. Öfkesini çıkaramadığı için yürüdü. Sonra da koşup yatak odasının kapısına bir tekme savurdu.

Rübeysa'nın kızına hazırlayacağı çeyizin ilk parçası olacak olan sütel, gün sayma yöntemiyle gebelikten korunmayı öğütleyen kanaviçe bir şemaydı! Yirmi mavi kuşun iki yanına beşer kırmızı karanfil gelecek şekilde işleyip kare biçiminde kestiği patiskanın dört kenarını çevirecek, Süreyya gözlü kızı, "doğurursan kımıldanamazsın" öğüdünü hatırladıkça sütelini sandığından çıkarıp göğsüne bastıracaktı.

Halilhan, acaba Jülide'ye karısının bu kadınlık hırsı yüzünden mi o kadar çok bağlanmıştı? Yatak odasının kapısında bir an duralayıp kulağını kalbine yaklaştırdı. Bir cevap bulamayınca, ayağı ellerinin içinde, kuyruğunu kısıp yatak odasından uzaklaştı. Bekâr olduğu için evlerine sık sık girip çıkmamaya özen gösteren, hayatta onu en iyi çözümlemiş tek insan olan Gogi'ye kapıyı açıp dostunu coşkuyla kucakladı.

Harika çirkinlikteki yüzü hayatımızda bir dönüm noktası olacak, ben Sunsun'un zirvenin kedisi olduğuna inanıyorum!

Dolmanın lezzetiyle gevşeyip genişledikten sonra Gogi'ye karısını övmeye başladı. İlerde cennete gittiğinde, kendisine yüz kadın bağışlayacak olan meleklerin kulaklarına, "Siz doksan dokuz tane seçin, yüzüncüyü ben kendime aşçı olarak atayacağım," diyerek Rübeysa'nın adını fısıldayacaktı. Gogi'nin sıkılıp başını önüne eğdiğini gözlemleyince (Gogi erkekler karılarından söz edince hafiften kızarır hep utanırdı.) lafı meleklerin kulaklarından çekip dostunu memnun etmek için uzayın boşluğuna salladı.

Volvo'nun Halilhan'da yarattığı duygusallığı, Gogi'nin süper açıklamalar yaparak cevaplamaya çalışması, gücünü aynı kaynaktan alan bir yücelik duygusunu coşkuyla paylaşmalarına yol açmıştı.

Potansiyel mevkide insan denen yaratık anlaşılması en zor canlıydı. Ruhu yirmi yedi kilometreyi geçen uzunlukta ağ ipliği gibi, ince bir sinirle çevrelenmiş, beynine yirmi iki milyar istasyon yayılmıştı. Suya taş atıldığında su nasıl cilve yapar, dalgalarını yayarsa, bu istasyonlar da herhangi bir etkiye maruz kaldıklarında cilve yapmak suretiyle birbirleriyle bağlantı kurma yoluna gidiyorlardı. O kadar hassas bir dalga sistemiydi ki bu, gökte uçan bir kuşun bile bu dalga sistemine etkisi büyük oluyordu. Gogi bir insanın şöyle bir çıkıp

rüzgâra karşı yürümesini bile, büyük bir olay olarak görüyordu. "Dünyanın uzayla ilişkisinin nasıl haddi hesabı yoksa, insanın dünyayla ilişkisinde de durum aynen budur..."

Konuşmaya dalar dalmaz odanın ortasında insanı basit bir biçimde ele alan düşünceleri küçümseyip duran bir yalnızlık halini aldılar. Hayata karşı fantezi bir yaklaşım içinde bulunmaları ilişkilerine törensel bir hava katıyordu. Gogi, uzayı hayal eden bugünkü insan beyni ve ruh yapısıyla ilgili yorumunun ardından dostunu mutlu edecek kararını açıkladı. Halilhan'la kardeşleri arasında yumuşak ayak olup tarafsız hakemlik yapacaktı. Halilhan'ın gelecek için kurduğu hayali projeye omuz verecek, dördü birlikte sıkı bir kompozisyon oluşturup Teknojen'i yeniden ayağa dikeceklerdi. (Teknojen, Sunteriler kardeşlerin kurup batırdığı şirket.) Halilhan, Gogi'nin koordinatörlük gibi ağır bir vazifeye talip olmasından memnunluk duydu. "Ben kardeşlerimi şirketçiliğe alıştıramadım, bunu sen onlara aşılarsan büyük sevap kazanırsın," diyerek kendi adına Gogi'ye tam yetki verdi. İşinde kolaylık sağlar düşüncesiyle, kardeşlerinin karakter detaylarını özetledi.

Dostunu uğurlar uğurlamaz Rübeysa'nın gönlünü almak için doğruca yatak odasına koşan Halilhan (Benzin parası olmadığı için birkaç gün evde oturacaktı.) müjdeli bir sesle, "Gogi," deyip gülümsedi, "jest yapıyor, benimle ahbap olmasının nedeni, sen onu evlendiresin istiyor..."

Eski mezar taşlarıyla süslü küçük bahçesine yaslanmış, karatahta bir evin içinde, son düğmesine kadar iliklediği yakasız gömleği, yıpranmış kadife pantolonu ve yalancı deri ceketiyle dalgın bir ömür sürüp otuzuna merdiven dayamıştı. İmam olan babasıyla ilahiler okuyan annesi yan yana ölüm denen sessizliğe yuvarlanınca, zavallı Gogi şaşırıp bocalamış, on yaşının civarında kanatsız, sarsak bir kuş gibi ortada kalmıştı.

Çocukluğunu saran ölüm dumanını soluya soluya (Annesiyle babası kömür sobasından sızan zehirle solup iki tutam saç şeklinde sönüp yok olmuşlardı.) Gogi'nin ruhunda delikler açılmıştı.

Sıliip, sıliip may lidıl ket...

Yüz yıl öncesinin yoksulluğuyla, vakıf yurtlarından yatılı kurslara, perişan gövdesini sürükleyip durmuştu. O zamanlar boyunca, devamlı olarak, ölüme çarpmışlığın sapkın, zeytin sarısı ışığıyla süzmüştü dünyayı. Hakkında üstünden sayısız insan geçtiğine, bir hamalı bıçakladığına dair söylentiler çıkmıştı. Ama bu lafların gerçek olup olmadığı hep karanlıkta kaldı.

Gogi on beşinden sonra mahalleye dönmüş, bir yıl dolmadan da buhrana düşüp anormalin üstünde suskunlaşmıştı. Yüzüne görülmedik ürperticilikte bir bulaşmamışlık çökmüş, "sanki üstüne gök gürlememiş hiç" dedirtecek bir hal içine yuvarlanıp her şeyden uzaklaşmıştı. Haliyle, askerden döndükten sonra politika konusunda ataklaşması, gülüşmelere yol açmıştı. Ruh bozukluğu olayını kimseyi taciz etmeden terbiyeli bir şekilde atlattığı için etraftan saygı toplamış, araştırıcı, bilgili karakteri tanınınca, utangaç bir kimse olarak kendine normal bir yer yapmıştı. Ama pılık pırtık adamlar, politikayı daha çok devasa yabancıların mesleği gibi görüyorlardı. Gogi'nin geçmişini "hasta" diye ezberlediklerinden, politikaya atılmasını akılları almamıştı.

Oysa gerçekte Gogi'nin vukuat denilebilecek tek bir olayı vardı. Büyük bir devlet hastanesinin morgunda çalışırken, beyninden seken ani bir cereyana uymuş, ölülerden birini duvara dayayıp eline hortum tutuşturmuş ve diğer ölüleri yıkatmıştı. – Ölüye ölüleri yıkatan adam!

Aynı gün morga inen ölmüş bir genç kızın başındaysa hüngür hüngür ağlamıştı.

Halilhan ta başından beri Gogi'nin yapısında kadınlara karşı büyük bir pasiflik olduğunun farkındaydı. Birlikte alkol aldıkları bir gece, morgda döktüğü bu yalnızlık dolu gözyaşlarından söz edince, Gogi'den kuşkulanmış, ölü kızlarla daha da ileri giden gönül maceraları yaşadığına dair bir şüpheye saplanmıştı.

Ona duyduğu saygının dozu yüzünden, fizikman bir eksiklikten mi, yoksa psikolojik bir sebeple mi, kadınların canlı dünyasından uzak durduğunu soracak cesareti toparlayamadı. Alttan alta girip birkaç kez lafı evlilik konusuna getirmiş, ancak dostunu incitmekten korktuğu için fazla zorlamamıştı. Her defasında Gogi, "Ben herkesle yapamam, evleneceğim kimsenin kültürlü olması lazım," diyerek kesip attı.

Gogi ile Halilhan'ın arkadaşlığını, "Kırk yıl Gogi'yle yürüyeceğim dese, kocamı gözümü kırpmadan emanet ederim," diyerek onaylayan Rübeysa, Halilhan'la Jülide'nin tanıştığı gün, Gogi'nin yanlarında gezdiğini duyunca, birden ona kararmıştı. Gogi saf hareketleriyle uyandırdığı güveni kötüye kullanmamış olsa, Rübeysa bir yenge sıfatıyla zaten iyi bir tanıtım yapacak, hayalen kurmakta olduğu planı uygulamaya sokup onu belki de bekârlıktan kurtaracaktı. Ama şimdiki şekilde, Gogi pezevenkliğe heves ettiği için, Rübeysa, "Beni iyi niyetimden caydırdığına yansın," demek zorundaydı. Halilhan, "Kendi hayatını benim hayatımın içinde yaşıyor çocuk, ne yapsın, karakteri yalnızlık içinde şekillenmiş," diye bir savunma yoluna saparak suçu kadere yüklemeye çalıştı. Yanılmıyorsa eğer, Gogi son günlerde haddinden fazla bunalıyordu. İstediği bir kızla evlenemediği için sık sık ölümü düşlüyor olmalıydı. Birkaç kez ölüm hakkında Halilhan'ı ürpertecek ciddilikte teknik açıklama yapmıştı.

Rübeysa, Halilhan'ın ağzından Gogi'nin ölümü, hem de yukarıya doğru helezonik bir biçimde, düşlediğini duyunca kendini tutamayarak ağladı.

Kara kara düşünmeye koyuldu. Saçları yumak yumak dökülmüş kendi çapında bir gönül eri olan Gogi'ye kültürlü bir kızı nereden bulacaklardı?...

Gogi, tüm masumiyetiyle Halilhan'la kardeşleri arasındaki anlaşmazlığı çözümlemek için, Hazmi'nin kapısını çaldı. Hazmi, Gogi'yi güvensizlikle yaralanmış, yırtıcı bakışlarıyla karşıladı. Ansızın gelişinden tüy kaptığı için Gogi, "İyi bir organizasyon düşüncemiz var," diyerek girişince, göğüs cebinden tek tek kürdan çekip sinirli bir şekilde dişlerinin arasına taktı. Ağızdan Gogi'ye doğru yedi tane ok çıkardı. (Düşüncelerini söze dökmeden önce görülmedik cinsten şaşırtıcı hareketler yapardı. Halilhan, "Bizim birader Ruslar gibi aletli jimnastiği çok sever," diyerek bu çocuksu hareketlerinden dolayı onu kınardı.) Gogi, Hazmi'yle samimi tanışmadığından, ağzından çıkardığı okların anlamını çabuk kavrayamadı. "Türkiye genelinde komisyon başkanı olan bir şahısla uzaktan akrabalığım var." Biraz ürker gibi olduğundan hafifçe mırıldanmayı doğru buldu. "İş hususunda bir numaralı danışman olacak karakterde, bize sağlam ilişkiler çıkartabilir bu adam." Hazmi ellerini arkasına bağlayıp evin içinde dolaşmaya başladı. Kürdanlara değen dudakları, ters yönde lale gibisine açılmışlardı. "Abi olarak iyi örnek teşkil etmeyen o şahıs, belki sana bahsetmiştir, benim bazı acı huylarım var," diyerek kalbinden geçeni Gogi'ye bağışladı. "Kahvede, meyhanede, pavyonda sırtımı kapıya dönüp oturmam!" Kovboya sırtını bir kez dönmüş, o vakit de kazıklanmıştı.

Dünyada rastlanamaz bu kediyle tanışmamızda, hayatımıza verilmiş gizli bir çek olduğunu tahmin ediyorum!

Dişlerinin arasında sıkışıp kırılmış yüzlerce kürdan parçasını bünyesinde taşıyan biraderde, Gogi'nin kafasında oluşturduğu kompozisyonun hayat bulması biraz zor olacaktı.

Paranın insan hayatındaki rolünden girip Hazmi'yi direkt kışkırttı. Bunun üzerine Hazmi, bir elini yüzüne örtmüş, masanın kıyısında kendi dizlerine bakarak oturan karısı Turcan'ı kolundan tutup ayağa kaldırdı. Eğer hayat Gogi'nin açıkladığı gibi parayla beslenen bir canavarsa, Hazmi de Şah İsmail'in kılıcıydı. Turcan kocasının iddiasını başını sallayarak onayladı. Hazmi aniden Gogi'ye doğru yaylanıp coşkuyla haykırdı: "Ben zaten deri cekete, saate, ayakkabıya, kemere, anahtarlığa, çakmak gazına para vermem!"

Gogi "Yalnız bir koyunu kurtlar parçalar" masalından yola çıkıp birlik ve beraberliğin önemini vurguladı. Ruhun ruha gereksinimi, kardeşliğin yüce bir paylaşım olduğu vb. noktalardan hareket ederek konuşmasının duygusal dozunu artırdı. Bugün iş piyasasında onu tutanlar, yarın üstüne gelirlerse ne olacaktı? "Konsantre olup kendimi sıkayım, bakışımla yüz katlı bir binayı ortasından ikiye bölerim!" Beğense de, beğenmese de, Hazmi'nin son cevabıydı bu. Kendi kendine kalıp gece yatağında mütalaa yapacak, düşünecek, bakacak, Gogi'nin teklifini tahlile sokacaktı. "O adam, abimiz olacak etli iskelet, birinin taklidini yapıyor, acayip bir kişinin hareketlerini tekrarlıyor ama bulamadım kimin. Karakter olarak fuhuşa meraklı çıktı," diye mırıldandı, "selam verdiği bayanlara bizim hanımın elini öptürme âdeti geliştirdi. Ültimatom verdiğim halde, bu çeşit kadınları buraya getirme tavırlarına mani olamadım. Annemizin mezarını zamparalığına yer saptadığı sağdan soldan duyuldu, biliyoruz ama ne yapayım? İşten evvela ondaki bu gösteriş düşkünlüğünün kaynağını araştırmak lazım." Gogi dersini alıp kıçına baka baka Hazmi'nin mekânından uzaklaştı.

Halilhan, Mesut için Gogi'ye, "Onun hesabı Aynina'dan sorulur," işaretini çakmıştı. Mesut'un imam nikâhlı, ondan on üç yaş büyük karısı Aynina'dan. Hakkında türlü rivayetler dolaşıyordu. En çarpıcı dedikoduların kaynağı da Halil-

han'dı. Aldığı istihbarata göre, Aynina'nın annesi, babası, abileri de dahil tüm sülalesi, ülke genelinde randevuevleri halkasının bir numaralı patronlarıydı. Kızlarını orospu edemediklerinden, on dört yaşında sıkı bir dayaktan geçirip nüfuslarından çıkarmışlardı. Aile güvencesinden yoksun kalan Aynina, sokakları mesken tutmuştu. Şerbetiyle Mesut'u zehirlemeden önce, ne yollu mücadele verdiğini tahmin etmek güçtü. Bu konuda ağzı sıkıydı. Ama Halilhan, hayatın tarihini az çok okuyabilen bir kişi olduğu için, bazı yargılara varmıştı. "İstemeye istemeye aile mesleğinin kültürünü almıştır..." Memleketteki ekonomik modelin farkına varınca bedenen çalışıp bir hayli yorulmuş olmalıydı. Yani bir kadının kaval kemiğinin üstündeki kaslarının orospuluk etmeden öyle demet demet toplanması imkânsızdı.

Bu kadının eflatunumsu bacaklarından tiksindiği için, kardeşinin evinde yemek yiyemiyordu. Fakat evliliklerine bir abi olarak boyun büktüğü için, ayıplanamaz durumda görüyordu kendini. Düşüncesine göre Mesut annelerinin karnından yere düşer düşmez ruhsal arazlılar sınıfına dahil olmuştu. Yıllar önce bir doktordan mı duymuşlardı, yoksa Halilhan'ın kendi uydurması mıydı bilinmez, sözde kardeşinde "damar fazlalığı" vardı. Normal bir delikanlı olsa, zaten Aynina adındaki korkunç tavukla yaşayamazdı.

Aynina, Halilhan'ın hızını kesebilmek için, "Beni göklere çıkarmış tek kişi görüyorum, o da, gene o," demekte çareyi bulmuştu. "Altlarına yatak serdiğim vakit karılara beni güzel takdim ediyor, böyle bacakarası bir hayattan geçiyoruz işte, ne yapalım?" Rübeysa'nın tarafını tutmak istediği halde, Halilhan'ın dedikodusundan, şerrinden korktuğu için evini, yatağını, banyosunu onun zevki için tahsis etmeye mecbur kalıyordu.

Gogi, her adımda utangaçlığının baskısını duyarak, moral bozukluğu içinde, Aynina'ya kendinden önce Hazmi'nin

ulaşıp onu etkileyeceği korkusuyla, Mesut'un evine yollandı. Aynina, "Karnımızı doyuracak karga bizi çoluk çocuk aç bırakmazdı," diye terslenerek Gogi'yi kolundan çekip balkonumsu bir yere, Mesut'un yanına çıkardı. "Borcuna sadık olurdu, bizi hacizlere boğdurmazdı, değil mi?" Öyle bir sertlikle soludu ki, bastıkları taban çökecek derecede sallandı. Gogi'yle Mesut erkek erkeğe konuşurlarken bir ara Aynina'nın yüzü alçaktan umutlanıyormuş gibi bir hal aldı. Ama, "Saygıdeğer fikirleriniz var," diyerek kocası, Gogi'ye kafa sallar bir vaziyete geçince, hemen ortaya duygusal bir sorun çıkardı. "Kaynatamın bakım sorunu ne olacak?"

Ese Sunteriler televizyon antenlerine varıncaya kadar her şeylerini boklamıştı. Eğer bir ortaklık konusu canlanacaksa, Ese Sunteriler denen kokulu yükün sıraya sokulması, bakımının üç kardeş arasında paylaşılması şarttı. Mesut'u da, Ese Sunteriler'i de kendisi götürüp tıraş ettiriyordu. Kocasına itirazı yoktu. O kader kâğıdından çıkmıştı. Ama kaynatası koskoca, ağır gövdeli bir adamdı. Yerinden kaldırıp berber koltuğuna oturtuncaya kadar tırnaklarının içi dahil zonkluyordu. Kızı olacak Gülaydan, canlı babasından çok, babasının gençlik fotoğraflarına meraklıydı. Çala çala albümlerini tamtakır bırakmıştı. Babasının bok sorunu yokmuş gibi davranıyordu. Tabii dinç dinç fotoğraflarına bakmak, kıçına bekçi durmaktan daha kolaydı. Bu Aynina'nın zevkine de uygundu. Çocuklarının üstüne yemin etmişti. Albümü sakladığı dolaba fare kapanı kurup bir dahaki gelişinde görümcesine suçüstü yapacaktı. Mesut, "Bugünkü çağda fotoğraf çalınacak bir şey olmaktan çıktı ama ablamız cahil kadın, anlamayışına hoş bakmak lazım..." diyerek konuyu yumuşattı.

Ese Sunteriler, Sitile Sunteriler öldükten sonra üç yıl süreyle karısının mezar taşını kendine tapınak yapmış, olur ol-

maz saatlerde mezarlığa giderek her gün karışık bir tempoda ağlamıştı. Ölüm vakasından sonra acısı kilolarla tartılacak kadar ağırlaşmış olmalıydı. Gogi onun duvarlara tutuna tutuna güçlükle yürüdüğünü hatırlıyordu. Aklında, kimseyi rahatsız etmemek için yas yükünü efendice götürüp getiren asil ruhlu bir insan olarak kalmıştı.

İçindeki su kaynakları kuruduktan sonra –Halilhan'ın, "Pederin hazmedilemeyecek enteresanlıkta olayı," dediği– bir evlilik bağlantısına girmişti. Her sabah şehrin içine sızıp apartmanlara dağılan cam sürgüçleri, temizlik ustası gündelikçi kadınlar, tuttuğu yas yüzünden babalarını gözlerinde yüceltip mit yapmışlar, sonra da bilinç kaybına götürecek evliliğinin mimarı olmuşlardı.

Bayanların itişe fısıldaşa topluca girdikleri duygusal psikoloji, rezaletini üretmiş, Halilhan tam teşekküllü bir araştırma fırsatı bulamadan, babaları yabancı bir coğrafyaya göçmüştü.

Ömrü boyunca hayata karşı kibar davranışlar sergileyen babalarının tersine, kadın, korkunç noterimsi bakışlara sahipti. Üvey anne buhranına girmek istemedikleri halde babalarının sahipsiz olmadığını belirtme ihtiyacı duymuşlar, bir kutu pasta yaptırarak mecburen kapı tıklatmışlardı. Tebessüm göstermek şöyle dursun, kadın gayet resmi bir inatla, babalarının çeyizsiz geldiğine dair Halilhan'a kâğıt imzalatmıştı.

Üvey hanım kadınlığını kullanarak Ese Sunteriler'i kendine baston yapmıştı. Fakat Ese Sunteriler'in ağacı da çürümeye yüz tutmuştu artık. Her gün kayıp düşüyorlardı. Sokakta birlikte çukurlara yuvarlanıyorlar, sık sık yollarını şaşırıp kayboluyorlardı. Bir defasında Ese Sunteriler, ahalinin yardımıyla karısını menhol çukurundan güçlükle çekip çıkarmış, Tanrı'ya isyan halinde çenesini tuta tuta ağlamıştı. Kısacası yara bere içinde, sargılara dolanmış bir hayat sürdürüyorlardı.

Ese Sunteriler sonunda bu eziyetli yaşantıya daha fazla dayanamayıp kaçmıştı. Geldiğinde korkunç derecede bitkin görünüyordu. Babalarının bazı kişilerin acıma hislerine maruz kalacağını düşünen Halilhan, ayrılık sebebinin cinsel anlaşmazlık olduğunu yaymıştı.

Gogi, alabildiğine iyi niyetli bir heyecanla koordinatörlük vazifesine atıldığında, pılık pırtık adamlar da birer savaşçı gibi şehrin içine dalıp ikindi bastırmadan paranın kafasını kopartmışlardı.

Mesut, konuştukları iki saat boyunca, damar fazlalığı kapsamına dahil edilebilecek herhangi bir harekette bulunmayarak Gogi'de hayranlık ve merak karışımı bir ilgi uyandırdı. Bakışlarında ruhsal bir arazın boşluğundan çok, tercih yapmış bir insanın ruhsal problemsizliği vardı. Hayatının yönetimini tümüyle Aynina'ya bırakmış, varlığını hiçbir şeysiz çalışacak bir aletin yapımına adamıştı. Hazmi'nin tersine, Gogi'ye önyargısız yaklaştı. Aletinin önemli parçalarını, şemalarını kilitlediği sandığı sürükleye sürükleye getirip Gogi'nin takdirine açtı. "Gizli formül planım," dediği karton bir ruloyu ellerine bıraktı.

Özel olarak kafasında geliştirdiği aletini, "Çalışmaya başladığında hiçbir şeysiz çalışacak bu," diye tanıtırken, Aynina da içeri çekilip sessizce hazırlığını tamamlamıştı. Kilimin üstüne, yarısı yapıştırma yarısı boya, yirmi bir tane resminden oluşan sergisini açtı. Kafaları gövdeleri dergilerden kesilmiş insanlar, Aynina'nın çizip boyadığı kayıkların içinde sefaya dalmışlardı. Dünyanın ünlü devlet adamları, üstlerine yapıştırılmış patlıcan moru, gülkurusu kimonolarla, Aynina'nın özene bezene boyadığı ağaçların altında, çimenlerin üstünde karşılıklı durmuşlar... Bir balinanın üstünde edep yerleri siyah kâğıtla bantlanmış çırılçıplak yaşlı bir kadınla genç bir erkek dudaklarını birbirlerine uzatmışlar... Aynina süt şişelerinin kırmızı metalimsi kapaklarını, çizdiği ca-

mi minarelerinin arasına yapıştırarak gösterişli, parlak kubbeler yaratmıştı.

Resimleri arasında kaybolan Gogi, kendini dışarda bulduğunda, elinde, ağzı kıvrım kıvrım bükülmüş, incecik belli kırmızı bir vazo vardı. Masanın üstünde duran vazoya dönüp derin derin soluduğu, hanımellerinin çok güzel koktuğunu söyleme gafletine düştüğü için, Aynina'yla Mesut hanımellerini vazosuyla birlikte alıp götürmesini şart koşmuşlardı. Ağır biçimde etkilenmiş, duygulu bir esans satıcısı şeklinde kokular dağıtarak yola düştüğünde, pılık pırtık adamlar yüzlerinde kan gölgeleriyle evlerine dönüyorlardı.

Gogi, Teknojen'in büyümesi halinde, Mesut'un teknik insan açığını tek başına doldurabileceğine inanmış, Halilhan'ın olumsuz propagandasına karşılık, Aynina'ya karşı içinde kardeşçe duygular kabarmıştı. Ese Sunteriler'in bakım sorunu Teknojen'in yeniden oluşumunu engelleyici bir faktöre dönüşürse, onun bakımını geçici bir süre üstüne alacaktı. Düşünceleri Ese Sunteriler'e kayınca, yüzünden yepyeni üzüntüler uçuştu. İhtiyar teneke, fikren itile itile çocuklaşma seviyesine düşmüştü. Gözlemlediği kadarıyla Mesut'un en küçük kızıyla diyalog arar bir haldeydi.

Pılık pırtık adamların bakışlarında parayı yakalamak için döndürdükleri fırıldakların rüzgârımsı izi vardı. Gümleyip giden güneşin berisinde sessiz, uçucu yürüyüşleriyle suçlu hayaletlere benziyorlardı.

Hanımelleri, Ese Sunteriler'in bitkin hatırasını soluyup pörsüdüklerinde, küstah kurbağalar da pılık pırtık adamların ceplerinde yorgun düşüp uykuya dalmışlardı. Eski mahallenin ağzında karşı karşıya gelip yitik görüntüleriyle ayaküstü bir dertleşme havası oluşturdular.

"Parayı araya araya ray olduk," diyorlardı. Yakalayıp gırtlağına basıncaya kadar, saatler saatleri yutmuştu. Bugünkü hayat şartlarına kıyasla, görüş açıları yetersiz kalıyordu. Bi-

le bile lades deyip dini ananelere ters düşüyorlardı. Örneğin, iki gün önce, evlerine elleri boş dönecekleri az çok belli olunca, öfkeye kapılmışlar, Allah'ın cebinden peygamberi çalıp satmaya mecbur olmuşlardı.

Pılık pırtık adamların samimi paniğinden etkilenen Gogi, onlara da kendi ilişkilerini sundu. Düşlerini yoruma açmaktan hoşlanmadığı halde Teknojen'i yeniden canlandıracaklarını açıkladı. "Dünle bugün arasında artık en az altmış derecelik açı değişti, iş konusunda sistemli istihbarat yapmak şart oldu," dedi. Şehirdeki hareketleriyle olmayan bir şeyin peşinde koştuklarını gereğinden fazla ayan beyan ediyorlardı. İnsanların hayvanlaştığı, hayvanların insanlaştığı, canavarane dünyada, tespitine göre, pederşahi yöntemlerle parayı bulmak mazi olmuştu.

Yetersiz oldukları noktaları gizlemeleri, vakit kaybetmeden planlı davranışlar içine girmeleri gerekiyordu. Siyasetten çevre yapma yoluna gitmeleri dışında çıkar durumları yoktu.

Hazmi, ruhunda tedirgin bir kıpırtıyla, geçen zaman zarfında kendi kendine kalmış, abisini öldürmeye gelen bir şahsın onu öpüp gideceği inancından hareket ederek Gogi'nin teklifini tartmıştı. Kendini güçsüz hissettiği için, Teknojen konusunda olumlu düşünmeye mecbur olmuştu. Şöyle ki, Halilhan'da ikna kabiliyeti açısından tekamül derecesi yüzdü. Ânında durumu değiştirip gözyaşı dökebilen bir insandı. Ayrıca o ve Gogi, işi bağlamak için kendisine karşı sempatik davranışlar içine gireceklerdi. Çapraz ateş misali, duygusal baskıya maruz kalacak, direnmek şöyle dursun beş dakika içinde şekil değiştirip belki de şaşkına dönecekti. Özellikle Gogi'ye karşı içinde kötü bir duygu yoktu. Kültür seviyesine erişmiş bir kişi olduğu için, ona inanıyordu. İş çevrelerine karşı samimi, sağlam jokerdi. Değer ölçüsü olarak

herkesin güzel bulup tutacağı bir kimseydi. Altın kalitesinde bir itibardı. Abisiyle iş yapmak tehlikeye atılmak demekti. Ama Gogi hayat hakkındaki düşüncelerini dolduruyordu.

Resmi harekete kalkışmak kritik bir konu olduğu için, ani bir misafirlik ayarlayıp Mesut'la Aynina'nın karşısına geçti. Çabucak bir pazarlık duvarı örebilirlerse kendileri için büyük şans olacaktı. Abileri verme ağacında değil, alma ağacında büyümüştü. Ve birliğe karşı bir ruh yapısı taşıdığı bugün bütün toplumlarca biliniyordu. Avucuna bir tek cıva damlası bıraksalar hemen, saniyesinde kırka bölünürdü. Ayrımcılıkta üstüne yoktu. "Faka oturmaktansa bu gece ruh çağıralım, eğer biz araba sahibi olabileceksek, bu işe evet verelim," derken, Hazmi'nin sesinden acayip kendisine benzemez bir tip çıktı. Korkuya kapılıp heyecanlandığı için soluğu dalgalanmıştı. Mesut, "Kendim için ben arabayı daha sonra düşünürüm," diye mırıldandı, "para şansı elde edersem sintizayzır alırım!" Aynina'nın itelemesiyle uzun süre nota çalıştığından, birkaç mikrofon, kayıt cihazı ve beste türünde iş çıkarmasına yarayacak bu aleti alabilirse, büyük hareketlenme kaydeden müzik piyasasına kayma yapabileceğine inanmaktaydı. "Söz bakımından aşk yörüngesinde dolaşıp dünyayı ayağa kaldırırım!..."

Mesut'un evi ruhlara ulaşmak için ideal bir mekândı. Aynina canı sıkıldıkça duvardaki aynaların, takvim yapraklarının, resimlerin arka yüzüne harfler, rakamlar çizmiş, öteki kadınlardan ayrı bir yapıya sahip olduğundan, sehpa örtüsünden çok ruh çağırma şeması yapmıştı. (Hatta birkaç tanesi kalpler ve çiçeklerle süslüydü.)

Gogi, siyaseti paravan olarak kullanmaktan başka çareleri olmadığını vurgulayınca, pılık pırtık adamlar da iş semtlerinden birinde, gidenlerin bir örnek giyindikleri bir yeraltı kahvesinden söz açmışlar, orada yoksulların yarattığı hastane tipi enteresan olayları anlatmışlardı.

Çağırdıkları ruh, yerli markaların yanına yanaşmayıp bir hayli yüksekten uçtu. Hazmi'ye beyaz Pejo, Mesut'a Casio Ekolayzır yazdı. Mesut şaşırıp bocalarken, Hazmi ruhun yazdıklarını bir defa daha heceleyip sevinçten kızardı. İnanmamak gibi bir durumu yokken yüzüne vuran ateşten utanıp, "Biz böyle palavraları yutacak adam değiliz lan!" diyerek ruha çalım yaptı. Gereksiz yere azarladı. Zorlamaya giderek, "İspat et" havalarına büründü. "Seni fincanın içine hapsederim, ona göre doğru konuş!" şeklinde tehdit savurdu. "Ben de senin etrafına duvar örerim!" cevabını alınca korktu. Kalbi küt küt çarptı ve karın boşluğuna yuvarlanmışçasına timburleng attı. Cesareti tamamıyla dağıldığından, tek başına evine kadar yürümeyi göze alamadı. Zorunlu bir dönüşüm yaparak o gece Mesutlarda yattı. Kardeşi elinden tuttuğu halde helaya alevler içinde gidip korkunç derecede ter döktü.

Kestirmeden parayı bulmak için siyaseti basamak yapacaklarsa, (Bu basamağın kırk haramilerin korkunç vadisini andıran bir mekânda bulunduğu, arenanın tarihi kuşlarca gözlendiği biliniyordu.) garanti özelliği olduğundan, en küçük partiye dahil olmaları öğütlenen bir yoldu. Çağın farkına varıp bu tehlikeli vadiye adım atan yoksullar, büyük yerde kavrulmaktansa, küçük yerde var olmanın daima daha iyi olduğu sonucunu çıkarmışlardı. "İstikrarlı bir şekilde ilerleyen dev görünümlü partilerde, çok sıkı bir şekilde bize çıkar kapıları kapatılmıştır," diyorlardı.

Teknojen'le ilgili ilk resmi denebilecek ön görüşmede, Halilhan, kardeşlerine hitaben şöyle bir konuşma yaptı:

"Gözünüzün önünde abiniz olarak bir yere geldim. Zannediyorum hayati konularda bayağı bilgiliyim çocuklar. Bir hoca belki benimki kadar bu konuda 'vaiz' falan veremez. Ama ben belki 'vaiz' verme sırasını bilmediğim için hoca kadar başarılı olamayabilirim.

"Yalnız şuna inanıyorum.

"Elinize 30 bin, 40 bin tane çivi alın ve bir pano alın. Bir ağaç alın, tahta alın veya bir pano alın diyelim. Panoya da binlerce çivi çakın.

"Sonra elinize tükenmeyen, bitmeyen bir iplik alın. Bütün o iplikleri o çivilerin üzerinde gezdirin, bağlayın, dolaştırın. Binlercesini dolaştırın. Öyle bir an ve öyle bir yer gelecektir ki, o çivilerin üzerinde dolaştırdığınız ipliklerin sırasını takip edemeyeceksinizdir.

" Kaybedeceksiniz!

"Bir ağ olacak. Bu ağı nasıl düşünürseniz düşünün. Bir örümcek ağı gibi düşünün, bir başka ağ gibi düşünün falan. Ben insandaki ilişkiyi –Tanrısal ilişkiyi anlatıyorum tabii bu arada– ben böyle görüyorum. Hislerimi takip etme şeklime güvenerek baba ile oğul arasındaki ilişki de aynısıdır diyebilirim.

"O kadar milimetrik hesaplanmış ki hayat... yemin ediyorum, çocuklar, inanmayabilirsiniz, hadiseler o kadar milimetrik hesaplanmış ki, bir tek saniyesini şaşıramıyorsunuz!

"Hayatımı sürekli saniyelere bölünmüş olarak düşünüyorum. Bu iyiliktir, bu kötülüktür, bu hasrettir, bu şanstır ya da bu sekstir diyorum. Siz de bu bölümlere ne dersiniz deyin yani. Bu saniyeleri nasıl adlandırırsanız adlandırın. Ama yemin ediyorum, bunu yaşamamanız mümkün değil yani.

"Bir milimetresini şaşırmanız mümkün değil çocuklar!"

Küçük partiler, denizin en dibindeki balıklar gibi büyük basınç altında yaşıyor olduklarından, hayatın bu kısmında paranın devridaim olma ihtimali daha büyüktü. Mensupları kader bağlarıyla birbirlerine bağlı olduklarından, birbirlerine arka çıkacaklarından paranın yeri çabuk tespit edilir ve kolayca patlatılırdı.

Uzunca bir suskunluktan sonra Halilhan, bambaşka bir sese geçip, "Babamızı benim, hepinizden ayrı olarak düşle-

rimde yaşattığını bilir misiniz?" dedi. "Ese Sunteriler'i en çok seven kişi benimdir. Babamızı hiç kimseye benim kadar iyi tarif ettiremezsiniz. Kaşını, gözünü, burnunu, ağır bir madde kaldırır gibi eğri şekilde yemek kaşığını tutuşunu, ağzına götürürkense ta dirseğinden bu yana ellerinin titreyişini, ben onun korkusunu şu anda havaya resim gibi çizebilirim. Babamızı avcıların var olduğu bahçede bitik bir tavşan gibi görüyorum. Böyle bir görüş açısına sahibim, fakat neden alıp babamızı beslemedim diyeceksiniz. Yemin ediyorum, çocuklar, bu konuda sizi tembelliğe itmek istemedim."

Halilhan'ın tavır davranışlarında bir gerginlik görüp ağlamasından korkan Gogi, "Geçmiş bir hatıradır, gelecek bir ümit..." itirazıyla, can arkadaşının önünü kesti. Yumuşak ayaklarıyla üç kardeşin arasına girip, "Yaşamak gizli olduğu için bu kadar tatlı geliyor, yarının ne olacağı bilinse böyle olmazdı. Dünya hatırası işte, bir tatlı hengâmedir akıp gidiyor. Teknojen'i kuru bir ortam gibi hayal etmememiz lazım..." diyerek şirketin iç meselelerini tartışacak gibi bir duruş aldı. Ancak, Halilhan derin bir soluk çekip ayağa kalktı, sayıklar gibi bir sesle, "Ben geleceği; kendi pantolonlarımızı kendimizin çizdiği, ipek gömlekler giydiğimiz, olayı kendimizin yaratacağı bir şey olarak düşlüyorum," diye mırıldandı. Boşluğa doğru gidip, "Kimiz biz? Dünya nedir yani? Hepimizin vücudu arzu ve kemikten ibaret değil mi?" şeklinde birkaç soru yöneltti.

Mesut'la Hazmi, kuşku içinde birbirlerinin göz içine baktılar. Önceden tahmin edip korktukları gibi, hızla iknaya doğru sürükleniyorlardı. Abilerinin vücudundan fışkıran duygu kısa sürede tesirini yapmıştı. Tatlı bulanık sesine, konuşmasının zeki müziğine, zaten hiçbir vakit karşı duramamışlardı. Halilhan yakın dövüşte kardeşlerini Kleopatra gibi vurup düşürüyordu.

Otomobile heves ettiklerini, Aynina'nın bile ehliyet al-

mak için işleme kalkıştığını öğrenince, yüreği burkulan Halilhan'ın bu konudaki sözleriyse, bir abi olarak şu yönde oldu: "Volvo'yu her zaman getirip milimetrik yanaştırmama, araba kullanmakta estetik ve dayanıklılık açısından bir numara olmama rağmen, arabayla bütünleşmeyi başaramadım.

"Bu konuda şaşırıp bocalama içine girmenizi istemiyorum. Bu araç, kesinkes size ağır gelecektir. Arabayı elime alıp ağaçların üstünden atlaya atlaya uçtuğuma Gogi şahit olmuştur. Yalan söyleme ihtiyacım olmadığı için açık konuşuyorum. Denizde bile Volvo'yu suya gömülmeden önce beş kilometre götürebilirim. Zannediyorum, bunu havada bile denemeye girişecek biriyim. Bu yönde yapısal bir adam olduğumu bildiğim halde, ne yazık ki, sinirlerime hâkim olamayıp yüksek derecede çatışma içine girdim. Halen de girmekteyim."

Mesut, Hazmi ve Gogi hayatlarının geleceğini riske sokup evlerine gittiklerinde, Teknojen tartışmasının bir numaralı öznesi Volvo, Halilhan'ın milimetrik getirip yanaştırdığı yerde soluksuz, heyecansız yatıyordu. Benzini olmadığı için tamamıyla iktidarsızdı.

Halilhan, Ese Sunteriler'in koz olarak kullanılmak istenmesine karşı çıksa da, Aynina'nın isyanı, doğal olarak, bir dalgalanma yarattı. Hazmi'nin karısı Turcan, "Bakarım, bakamam değil, ama illa ki de çalışıyorum, halihazırda çocuklarım sefil, ben bu yükü çekemem, şekerim," şeklinde laflar edip Aynina'ya gönderdi. Aynina ondan çok Rübeysa'yı kastettiğinden, Turcan'la dalaşa girmedi, zaten yapısındaki birtakım pürüzlerden pek hoşlanmazdı. İşe gitmenin gösterişini yapan, yorulmakla böbürlenen bir çeşitti. Temizliğe gittiği Alman ailelerin, kendisine göz açtırmadığından, çalıştıra çalıştıra sızdırdıklarından başka laf tanımazdı. Rübeysa da, "Kocam bana yâr değil ki, evimi babasına yer edeyim," de-

yiverdi. Aldatıldığı için, kurnazlığı kendine hak gördü. Halilhan'dan umudu kalmayınca, üç-beş kuruş para gelsin diye kapı kapı gezip "korkuluk suyu" çekmeye başlamıştı. Dili tutulan çocuklar için yapılan bu büyü töreni, garantili bir meslek sayılmasa da töreni yapan iyi ruhlar elçisinin cebini biraz olsun ısıtıyordu. Aslında Aynina, bakacaklarına güvendiğinden değil, huzurları kaçsın diye öylesine ortaya çıkıp şeytanlık yapmıştı. Kalplerinde bir oynama belirir de kötülükleri düzelir diye bir şey ummamıştı. Yine de insaniyetsizlikleri karşısında hırsa boğuldu. İnat olsun diye kayınpederinin resmini yapma kararına vardı. Eltilerine kriz vermek için, Ese Sunteriler'i tablo haline getirip duvarına asacaktı.

Pılık pırtık adamların Gogi'ye anlattıklarına göre, yerin altındaki kahvede oturan yoksulların yeni taranmış ıslak saç gibi parlak siyah çantaları vardı. Her sabah çantalarının içine bir tanecik gazete seriyorlardı. Bir örnek yeşil kravatlarını, dijital hesap makineli saatlerini, beyaz taşlı yüzüklerini, mavi Marlborolarını hayata silah gibi çekiyorlardı. Takılarını gayet usta bir şekilde iş aracı olarak kullanmaktaydılar. Öfkeden kabarmış bombeli suratlarıyla iş sahiplerine kart tutuyorlardı. Sahte şirketlerinin tanıtım kartlarıydı bunlar.

Birtakım kişilerin geniş çaplı insanlığa "para" diye inandırdıkları kâğıt parçaları (Gerçeği görmek gerekirse, bu değer ölçülerinin ana kaynağı, en adi cinsten ormanlar, ağaçlar ve belki de kurtların kemirdiği tahtalardır yani.) Halilhan'ın otomobil hayatını zalimce sekteye uğratmıştı. Düşünen bir şahsın, tabiatın bu acı komplosuna bakarken net bir şekilde moral çöküntüsüne yuvarlanması kaçınılmazdı. İkinci bir talihsizlik olarak, Jülide'ye gidemeyen kalbi, çarpa çarpa zayıflamış, memesinin altında gipgizli ateşten bir nokta halini almıştı. Aşka yakın olan kimselerin rahatlıkla tarif edebileceği sinir bir durumdu bu.

İçinin kan ağladığını en azından çocuklarına belli etme-

mek vazifesi olduğu için, televizyondaki dizilere takılıp kendisiyle anlaşmalı bir şekilde, hanzo bir insan gibi, yine de gülmeye gayret ediyordu.

Ama içindeki yalnızlık öylesine insafsızca yüklendi ki, direnci kırıldı. Korkunç bir sığınma ihtiyacıyla evden fırlayıp, annesinin mezarına doğru koşmaya başladı. Bir bayanın refakatinde annesinin yanına uğradığı günlerde çabucak toparlandığını, kendini daha kolay avuttuğunu görmüştü. Aşk evliyası kesilip yatırların önünden bir kadın çarpmak, onun açısından hiçbir zaman mesele sayılmamıştı. Şu an, maddi bakımından, ne yazık ki, yatırlara uzanacak kadar bile dermanı yoktu. Yayan olduğu için, büyük ölçüde başarısız olacaktı. Mezarın başında, kırık bir sesle, Sidle Sunteriler'e, "Hayalimi istedin benim, ben de sana sunuyorum," dedikten sonra tahmin edilemeyecek boyutta gözyaşı döktü.

Psikoloji bakımından intiharın dahi göze alınabileceği doruk bir noktadayken, silkinip Teknojen'le ilgili ilk önemli girişimi Halilhan yaptı. Kendilerini güçlü kişiler gibi görüp erkeklenmelerine karşın, kardeşlerinde hayata karşı dalayıcılık yoktu. İkisi de sadece çalışmayı bilen boyun bükücü familyadan kimselerdi. Kendilerine verilen işe sarılmayı, başlayıp bitirmeyi seviyorlardı. İş çevreleriyle diyalog kurma yönleri, organizasyon yanları fazlasıyla zayıftı. Hatta sıfırdı. Gogi'yse güzel olan hevesine karşılık, henüz işe ısınma safhasında olduğundan, şimdilik ağzı açılmamış bir vaat küpü durumundaydı. Tartışma anlarında, geceleri insanlığı aydınlatan ayın, esasta dünyanın dördüncü ayı olduğunu, uzayın çürümüş güneşten geçilmediğini bahis yaparak umutsuzluğa panzehir olabiliyor, faniliği vurgulamasıyla kişiye ferahlık katıyordu. Teknojen'in can kazanabilmesi için yürekten cesaret pompalayan birine mutlaka ki ihtiyaç vardı. Kısacası Halilhan, Gogi'nin yer alımından memnundu. Ama gerçek açıklanacak olursa tıpkı kardeşleri gibi, o da, işi somuta dö-

kecek ataklığın zerresine hasret bir yapıdaydı. Karakter ayrışımlarına baktıktan sonra sansarlığın kendisine düşeceğini görüp üzüldü. (İş dünyasında dolaplar pis şekilde döndürüldüğü için, ahlakında aşırı bozulmaların ortaya çıkması kaçınılmaz olacaktı.) Ancak, çaresiz olduğundan, çevreye doğru açılıp vakit kaybetmeden ince istihbaratı başlattı.

Türkiye geneline hizmet götüren büyük çaplı bir kuruluşun arıtma tesislerinin iç yüzey kaplamalarını mevzubahis yapan, üst derecede teknik bir dille kaleme alınmış, sayfa adedi açısından alabildiğine kalın, çok önemli denebilecek bir davet dosyasını iki günlük bir takipten sonra ele geçirerek olayı patlattı. İşin tutarı otomatikman milyonları aşıyordu.

Teknik malzemelerin orijinal adlarını tanımadığı için, davet dosyasını çözümlemekte biraz zorlandı. Ama yılmayarak prospektüslerin üzerine bir hafta kadar eğildi. (Yapı fuarlarını dikkatle gezer, sahasındaki gelişmeleri takip edebilmek için prospektüs toplardı.) Adamların şartnamesine uygun şekilde kompozisyonunu hazırlayıp en yüksek merciye rahatlıkla sunulabilecek vurucu bir teklif mektubu oluşturdu:

"Yeni arıtma tesisinizde bulunan 3. Ad. (1 tanesi 120 m^2) 360 m^2 havuzlarınızın. Aside dayanıklı Ç.T.P. (plastik çelik) ile kaplanması işinin teknik tarifi ve ayrıntılarını aşağıda sunuyorum. Yapacağım işin insan sağlığına zararsız olduğunu belirtir. Ayrıca örnek olarak bütün Türkiye dünyada yıllarca içme, kullanma suyu depoları olarak da kullanılan, halk arasında fiberglas olarak da kullanılan malzemedir. Ç.T.P. müşterek malzemelerden oluşan birleşik bir kompozitör, kaplama malzemesidir. Tatbikatı: düzgünleştirilmiş zemine takribi 650 gr. mekkobalt karıştırılmış. Poliester. Sürülür poliester. Kurumadan bir kat kortel yapıştırılır. Kortel çok iyi bir şekilde poliesterle doyurulur. Üzerine EK: 450 cam keçe yapıştırılır. Keçe de iyice doyurulur. Bu sefer ön-

ceki keçenin üzerine ters gelecek şekilde 300 keçe yapıştırılır. Keçeler iyice doyurulunca bol miktar tekrar poliester sürülüp kortel yapıştırılır. Kortelin kuruması 12 gün beklenir, sonra düzgünlük sağlamak için jelkote sürülüp işlem bitirilir. Bu işin m^2 fiyatı..... TL.dir."

Yoksullar emeklerini set kurarak perçinleyip yazıyı dağıtırlar. Varlıklarını dışlayan yazıyı bölüp parçalayışlarında, yenile yenile dilsizleşmiş hayatlarının iç çekişleri saklıdır!

Halilhan'ın, ikinci toplantıya girişim yapmış olarak katılması karşısında, Gogi, Hazmi ve Mesut aşırı derecede duygulandılar. Ortaklık mevzu resmiyete bürünmeden eline geçen fırsatı, şansını denemeyip Teknojen'e sunmasında, yalnızlıklarını tedavi edecek yakınlıkta bir ışık görmüşlerdi. Gogi, birlikte oluşturacakları çalışma havasına bir insan olarak tutunabileceğini sezip gözkapaklarından dalgalar savurunca Hazmi, daha önceki sertliklerinden utanma durumuna girdi. Ağır çekim odanın ortasına gelip, "Hepimizin kabalıktan kurtulmamız için biraz sarhoş olmamız lazım," dedi. Sırtını dönerek gizlice çıkardığı parayı Mesut'a uzatırken, Halilhan'ın dilinde mutluluk menekşeleri açtı. "Güvercin evladı gibi büzülme oğlum, hızlan bakalım!" Mesut taka taka bir gülüşle doğrulup dışarı uçtu. Bakkaldan alkol yüklenip döndü.

Pılık pırtık adamlar aynı dakikalarda, yoksulumsu birer kahramanlıkla Gogi'ye sözünü ettikleri yeraltı kahvesine daldılar. Orada yaratılan olayların karakteri gözlerine ilginç görünmüş, esinlenerek tıpkı onlar gibi bir örnek silahlar kuşanmışlardı. Paranın sahiplerine, olmayan şirketlerinin sahte tanıtım kartlarını uzattılar. Yeraltı kahvesinin müdavimleri gibi, hazineleri bekleyen aslanların önüne et yerine ot atarak bin yıllık tılsımı çözeceklerini umuyorlardı.

Aynina!... Kahverengiye hafif sarı, bolca beyaz karıştırmış, tuvalini sütlü kahveye boyuyordu. Modelini imkânsız avu-

tamadığından, ayaklarının dibine bir gazete koyup üstüne toz şeker yaymak zorunda kaldı.

İhtiyar tenekenin, gözlerini kedi gibi kısıp iştahla yemini süzdüğü esnada, Gogi'nin deyimiyle "bir ümit" olan geleceğin şerefine içmeye başladılar. Kadillak bardak bardak devrildi ve alkole on dakika kadar dayanıklı olan Halilhan, kendi kendini şımartma ateşlerine gömüldü. Paranın odundan geldiğini görmenin korkunç bir zekânın ürünü olduğunu söyleyerek, "Bu ülkenin yirmi beş beyin takımından biriyim ben," diye haykırdı.

Gogi, Hazmi ve Mesut, yüreklerinden sivrilen umutsuz bir suçluluğun içlerini delip deşerek kımıldandığını hissettiler.

Yoksullar, paranın ulaşılmaz bir vadinin yedi mağara sonrasında gömülü "hazine" olduğunu düşünmeselerdi, izini, şehrin içinde, hırlı hırsız ruhlarıyla bir ayini ikmal edercesine sürerler miydi?

Kendilerine kurabilecekleri tek hayat, gerçeğin dışında olduğu için bulutsu bir yere itelendiler ve ömürleri, başkalarına ait olan bu dünyayı tüketemediklerinden, hayali bir yolculuk şeklinde seyretti.

Son karanlıkta ilk ışığın buluştuğu ortamlara hasta olduklarından, topluca gard alıp hayatı seher denen gurbette yaşadılar.

Yokluğun gözünden görünen dünya, sessizliğin sislerinde yitip gitti.

İnce detaylı düşünmeye yarayan insani hazine

Bulunduğu yükseklikte kalabilmek için ışık hızı ile hareket etmek zorunda kalan Hak Teala (Gogi yaptığı araştırmalar sonucunda bunun böyle olduğunu tespit etmişti.) yoruldu ve yere inerek eşyalara sindi.

Seher denen gurbette yaşayışlarını, yüzyıllardır kendini gökyüzünde var ederek cevaplayan Vacib-ül vücut, sonunda yoksullara sırt çevirdi. Kendini aşağı bıraktı ve dokunulabilen binlerce cisme dönüştü.

Yoksullar Rahman'ın aşağı düşme hareketinden doğan rüzgârın şiddetiyle savruldular. Duman olmuşlardı. Kendilerine verilmeyen şu dünyada başkaları, ele geçirdikleri eşyaları "birer Tanrı parçasıdır" diyerek birbirlerine gösteriyorlardı. Allah'ın yeni pozisyonuna esrarlı bir hüzünle baktılar. Yedikleri şık darbenin dehşeti onları büyülemişti. Uzun bir süre, şaşkınlık dışında, yüzlerinde herhangi bir duygu vuku bulmadı.

İşte Gogi'nin talihine, Allah'ın bu beklenmedik darbesi karşısında isyana gelip onu gökyüzüne göndermek için savaşan dini bütün bir kız çarptı.

Daha doğrusu Rübeysa'nın yüreğinde, dağ gibi nüfuz-u nazara ve büyük bir kültüre sahip olduğunu duyduğu bu kızı, Gogi'ye yapabileceğine dair bir inanç parlamıştı. İş belirsizlik aşamasındayken Halilhan, Gogi'ye umut vermelerinden yana değildi. Konu gönül denen bölgeye ait olduğu için kızdan kesin bir söz çıkmadan Gogi'nin uyarılmasını tehlikeli buluyordu. Güzelliğe bakışta Gogi'yle zevkleri aynı olduğundan, kızı kendisinin görüp beğenmesinin yeterli bir durum olacağını düşündü. Kıza atacağı notun Gogi'ce aynen benimseneceğinden emindi.

Fakat kız tatlılıkla bir sürü yöntem denedikleri halde, Halilhan'la yüz yüze konuşmaktan kaçındı. Halilhan sinirlenmesine rağmen kızın ruhanilik durumu olduğundan sokak ortasında resmen üstüne yürümeye çekindi. Böyle bir hareketi kendisi için fazladan bir destursuzluk gördü. Gelin ablası kanalıyla sürekli zorlama yaparak sonunda kızı, Gogi'ye verilmek üzere bir mektup yazmaya ikna ettiler. Kız "O dergi"den örnek çıkardı. Özenle zarfa koyup pulladı.

Halilhan kızdan gelecek mektubu, "Sanki bu heyecanı kendim evlenecekmişim gibi çekiyorum," diyerek bekledi. Gogi'ye vereceği taktikleri düşünerek coştu. Al al olacak yüzünü hayal edip taşkınlaştı. Gogi'yi Kadillak'a bindirip iyice sarhoş etmeden müjdeyi patlatmama kararına vardı.

Yüzü buruşmuş gölgeler halinde tuvale yansırken, Ese Sunteriler, tükürüklü dilini sürte sürte terliğinin tabanını ıslattı. Ayaklarının dibinde serili duran toz şekere bastırıp tısılayarak yaladı.

Biricik dostunun duygu dünyasını altüst etmek için coştuğundan habersiz olan Gogi, Teknojen'in sermaye sorununu ne biçimde çözebileceklerini düşünmekle meşguldü. Şirketi canlandırma teklifini kendisi götürerek sorumluluk yüklenmişti. Mesleğine adapte olabilmek için saf duygular içinde çırpınıyordu. Normalde selam dahi vermeyeceği şahıslarla

saygı çerçevesinde bağlantılar kurmaktaydı. Milyonluk bir işten haber bekliyorlardı ama bugün için bir pula razı olacak bir durumları vardı. İzbe görünüşlü de olsa şirkete bir yer bulmaları lazımdı. Kendilerine birkaç bin penç sermaye sağlayabilecek birine şirketin % 25 hissesini vermeye razı olacak raddeye gelmelerini istemiyordu. Halilhan'a Volvo'yu satmasını teklif etmeyi düşünüp ânında vazgeçmiş, Arabistan'dan bir miktar parayla döndüğünü duyduğu bir adamın peşine düşmüştü. Merhameti elvermeye vermeye, gece gündüz adamın evinin etrafında dolanıyordu.

Halilhan kızın "O dergi"den düzdüğü mektubu açıp başlığını okuyunca sarardı. Bir numaralı kâğıdın tepesine 'Evleneceğim erkekten istediğim şartlar' ibaresi konmuş, altına bir sürü madde sıralanmıştı. Selam sabah cinsinden tek cümle etmeden yekten konuya giriyordu. Halilhan kızın cesareti karşısında hafiften korkuya kapıldı.

1) Ben eşya ve altın olarak size hiçbir şart koşmuyorum. Paranız yoksa hasır kilim alabilirsiniz fakat siz de benden her şeyini gösterişe dökmüş kızların götürdüğü çeyizi istemeyecek, ben ne getirirsem onu kabul edeceksiniz.
2) Şayet ev eşyası yapacaksanız pahalı ve fantezi eşya istemiyorum. Ben eşyaya hizmet için yaratılmadım. Eşya bana hizmet etmelidir. O halde eşya ihtiyaç kadar olmalı, israf yapılmamalıdır.
3) İslam'a göre düğün istiyorum.
4) Eşimden izinsiz hiçbir yere gitmem. Eşimden de sadakat isterim.
5) Gece 12'lere kadar kahvede gezinen bir eş düşünemiyorum. (Siz öyle olamazsınız, ben ihtimalen şartımı söylüyorum.)
6) Benim hatam olursa, ki mutlaka olur, önce bana bil-

dirmenizi, benden önce bir başkasının duymamasını isterim.

7) Sık olmamakla beraber iki kişi olmamız şartıyla tenha yerlere giderek gezmek isterim. Bu gezme keyfi değil, insanın dinlenmesi için sakin, araba gürültüsünden uzak yerlere seyrek de olsa ihtiyacı vardır. Ben de davama hizmet etmek istediğimden kafamı iyi değerlendirmem gerekir. (Bu madde şartım değildir.)
8) Eşimin derdini benimle paylaşmasını isterim.
9) Eski elbise giyerim, eski ayakkabı giyerim fakat inancımdan taviz veren dış kıyafeti asla giymem.
10) Her şeyin tatlılıkla olmasını isterim. İnsanlık hali bazen kavga olduğunda bir suçlama altına itilirsem kendimi savunurum. (Bütün bu isteklerim karşısında kendi görevlerimi de ihmal etmeme yoluna giderim.)

Susmamacasına, "Öteki yüzden tarafa bu semalardan hurud etmeli," diye sayıklayan Ese Sunteriler, resmin bitmesine yakın var gücünü toplayarak "Kalmak iyi değil, gitmek iyi!" diye bağırmaya başladı.

Halilhan'ın, beklemesinin yarattığı stresle kist bağlayıp duygudan sertleşen kasları, kızın mektubunu okudukça, yumuşaklaştı. Adeta pamuk gibi oldu. İçini yaralayan hafif korku rüzgârı, gözlerini dalgınlaştırdı. Kızla yaşadığı acayip elektriklenmeye şaşıp kaldı. Aşkın yaptığı şekilde içine acıtıcı kıvılcımlar düştü. Gogi'nin bu kızı tatmin edebilecek bir erkek olduğunu düşünebilse muhakkak ki ruhuna böyle bir hava dolmayacaktı.

Jülide'yle ilişkilerinde itiraf etmek istemediği kopukluk noktaları vardı. Bu mektup dikkatle gizlediği bazı gerçekleri ortaya çıkardı. Birdenbire kendini yetersiz bir aşkın kurbanı gibi görmesine yol açtı. Jülide'nin alkolle kurduğu yakın ilişkiyi düşündü ve bu bağımlılığın maddi yönünü hesapladı.

Beraberliklerinin sürebilmesi için muazzam ölçüde para kazanması lazımdı. Aksi takdirde âşık olduğu kadından utanma durumuna girerek ikide bir saklanacaktı.

Kızın mektubunu birkaç gün koynunda gezdirdikten sonra Volvo'nun torpido gözüne kilitledi. Direksiyonun başında sakin bir edayla oturdu. Gayet iyi niyetli bir şekilde Gogi'nin namına kıza cevap yazmayı düşündü. Gogi aşırı utangaç olduğu için onu büyük bir yükten kurtarmış olacaktı. Ayrıca yazısının güzelliğine de güveniyordu. Özenli bir insandı. Yaratıcı olduğu su götürmezdi. Boşluğa baka baka içinden sayısız cümle geçirdi. "Hanımefendi gerdanı benli cennet balıklarını bilir misiniz?" Aklına sürekli bu türden laflar takıldığı için mektup yazmaktan cayıp konuyu Gogi'ye devretmeye karar verdi. Duygusallığa düşüp hata yapmaktan korktu. Gogi'yi kıza edep yoksulu gibi göstermekten çekindi.

Gogi'nin adamla ilişkisi nihayet bir zemine oturdu. Hiç yoktan birkaç bin pençlik kaynak yaratıldı. Adam % 10'la ortaklığa razı oldu. Gelecekleri açısından moral sağlayıcı bir başlangıçtı bu.

Ama Gogi kendinin nişanlanma arifesinde olduğunu duyunca dondu. Teknojen'le ilgili fikir üretemez hale geldi. Canlı bir elemanken şoka uğrayıp kötü bir psikolojiye düştü.

Soluduğu havanın içinde 30 milyar kere milyar atom bulunduğunu, dokunduğu ya da nefesiyle birlikte yuttuğu her atomun uzun zaman önce unutulmuş bir yıldızın derinliklerinde yaratıldığını, yani insanın temelinin yıldız tozu olduğunu bilen biri, tanımadığı bir kızdan "mektup almak" karşısında düştüğü dehşeti, doğal olarak basite alamazdı. Gogi'nin ruh halini bilimsel bir şekilde kavrama ihtiyacı duyması normal bir şeydi. Çünkü ona göre, iki insanın eşlik durumunun, aşkın en doğru cevabı uzayda saklıydı. Ve bu

onun çok iyi bildiği bir konuydu. Kızın şartlarını çok küçük gördüğü için ona acıdı ve kendisine daha geniş açılım yapma doğrultusunda bir arzuya saplandı. O da "O bilimsel kitabın" üzerine eğildi, sayfalarca döktürdü.

GOGİ'NİN KIZA CEVABI

30 yıldır hayatın girdabında tek başıma dönerek eşimi aramaktayım. Güneşimizi düşünürseniz, gökyüzündeki yıldızların yarısından fazlasının onun gibi tek yıldız olmadığını öğrenmek size şaşırtıcı gelir. Ben insan olarak, gerçeğin bu pozisyonlarına çok küçük yaşlarda eriştim. Bu yıldızların aynı güzellik etrafında dönen iki insan gibi çift yıldızlar olduğunu biliyorum. Aynı kalenin etrafında uçan iki kuş yahut da durmadan yosun dediğimiz bitkinin etrafında yüzen iki balık örneğini verebilirim.

Kimi çift yıldızlar alabildiğine büyük olduğu için birbirlerinden uzak düşmek gibi bir kaderi paylaşmışlardır. Bu çeşit yıldızlar birbirlerinden az bir şekilde etkilenerek yaşayıp gidiyorlardır. Gideceklerdir. Af ve kusura bakmama dileklerimle bir eş olarak arzuladığım insanın böyle olmasını istemediğimi söyleyebilirim. Çift yıldızlar küçük küçükse eşler birbirlerine sürekli olarak daha yakın dururlar. Öyle yakın çift yıldızlar oluşmuştur ki, balık ya da kuş misali aynı şeyin etrafında dönüyorlarken yıldızların yüzeyleri birbirlerine dokunur! Açık olarak aralarında devamlı su-

rette sürtünme doğar. Eşlerden biri değişime geçerse öteki de allak bullak bir hale gelir. Kanaatimce birbirlerine sürekli etki taşıdıkları için bu böyle olmaktadır. Kütle değiş-tokuşu dahi vardır bu beraberlik türünde. Buna yürekten inanıyorum.

Gökyüzünde bundan daha da güzel eşlik durumları olduğu için ben bu türle dahi yetinmeyecek bir insan şeklinde kendimi eğittim. Eşlerden birinin beyaz cüce, diğerinin kırmızı dev olduğu çift yıldızlara hayranlık duyarım. Takribi beş yıldır, kırmızı bir devden kopan gaz kütlesinin bir şelale şeklinde beyaz bir cücenin üzerine akışını hayal etmekteyim. Evlilik düşüncesi bu hayalle birlikte beni saran bir fikir haline geldi. Bir kahvede bile aşk konusu konuşulduğunda gözümde beliren hareket budur. Tabii olarak beyaz cücenin parlaklığı 10 bin kat artacak, göz kamaştırıcı bir harika oluşacaktır.

Kadınlığın hidrojenin ne olduğunu bilmemekten dolayı böyle bir düşleme hasret kaldığını anlıyorum.

Aslında Gogi eleştirici bir insan değildi. Çevresinde hayat basit bir gözle görüldüğü için kendine kapanmıştı. Yıldızlar konusundaki düşüncesini kesinlikle kızı üzmek, utandırmak gibi bir niyet gütmeden yazdı. Evlilik durumuyla ilgili hayal düzeyini anlamasını istiyordu. Kızın ailesel kavgalarla ilgili bir sürü şart ileri sürmesi canını sıkmıştı. Eski elbise giyme konusunda yazdıklarıysa kalbinde tuhaf bir küskünlük uyandırmıştı.

Bu mektubu yazmak Gogi'nin tam bir ayını aldı. Yazı konusunda Gogi'den daha uzman sayıldığı için mektubun tashihini Halilhan yaptı. Kompozisyon düzenine yardımcı oldu. Bu işi gerçekleştirirlerken ikisi de herhangi bir mahremiyet hissine kapılmamışlardı. Can arkadaşlıklarının seviyesini gösteren önemli bir durumdu bu. Halilhan, Gogi'nin

hayal ettiği parlaklıkta bir evlilik kurması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Dostluklarının temelinde böylesine güçlü, görünmez kanunlar vardı.

Öncelikle işlerine bakacaklardı.

Çünkü Halilhan, Jülide'yle ilişkisini düşünerek, parasız hiçbir muhabbetin, dahası güzel bir yuvanın dahi kurulamayacağı sonucunu çıkarmıştı. Elbette ki, Gogi aşkı yakından tanımadığı için ona bir kadınla beraber olmasını tavsiye ediyordu. Parasızlığı dert etmeden bu duygunun tadına bakmasından yanaydı. Ama kendisine, dünya, bir vakitten beri, maddi güce sahip olamadığı için bomboş gözükmekteydi.

Gogi'nin adamdan aldığı parayı getirip avucuna saymasından sonra Volvo'ya binip direksiyonu şehrin üstüne kırdı. Ve o an, insanın paraya olan esaretinin büyüklüğünü daha iyi kavradı. Hayatı boyunca, Volvo'yu sürerken bacaklarının zangır zangır titreyişini unutmayacaktı. Eliyle bacaklarına hâkim olmaya çalışmaktan sol kolu yoruldu. Heyecandan vücut gözeneklerinden koyu bir ter boşandı. Sanki günlerce Volvo'yu süremememesinin zehri fışkırdı. Boğulacak gibi olup sonra kendine sığamayan bir kuş gibi uçtu. Öne doğru atıldıkça Volvo çıldırıyordu. Çiseleyen yağmurla coşup âşık enerjisi kazandı. Kadınların peşi sıra ara yollara dalıp kendini kaybetti. Fren darbesiyle sarsılmaktan, burnunu havaya kaldırıp indirerek selam durmaktan tersi döndü. Başarısızlığına sinirlenerek bırakıp otoyola çıktı. Kendini çok sevdiği minareye doğru vurdu. Oradaki anılarını düşünerek duygulandı ve minarenin bulutlarla buluşmasından büyük haz aldı. Tebessümle çözüldü. Mırıldanarak Volvo'ya itiraflarda bulundu. İki kere ikinin dört ettiği kesinlikle lüks isteyen yapıdaydı. Bir gün, belki bir yıl dahi dolmadan, bir uçağa sahip olmayı hayal edebileceğini açıkladı. Hayatı kaliteli bir şekilde yaşamak en büyük arzusuydu. Bunu sağlamak

için de riske girmeye, herkesin gözünün önünde yüzlerce takla atmaya hazırdı.

Gözlerinin önünde uzanan şehri düşünebiliyordu. Şahane görüntüsünü. Dört bir yanına yüz binlerce fabrika saçılmış halini. Hepsinde de onların yaptığı işe gerek vardı. Tamirat türünden, boya, cila, buhar borusu, kazan, zeplin, kanal, baca, tank. Milyarlarca asit tankı... Sanayiyi yönetenler enayi olmayacaklarına göre bunları her sene tazelemek zorundaydılar.

Teknojen'in üçüncü toplantısında (Çocuklarına devamlı bir ekmek kapısı olabilir umuduyla kendilerine para güvenen, dalgın görünüşlü yeni ortaklarını da çağırmışlardı.) Halilhan, "Aslında bütün olay bizim işimizde iş," diyerek lafa başladı. Olay kesinlikle bir takip olayıydı. Piyasadaki mantığın A'sından Z'sine on dakika kadar analizini yaptıklarında firma isminin güven vermesi atlanamayacak bir boyut olarak ortaya çıkacaktı. Türkiye'deki idareci personelin kulağına "Teknojen" adının kazınması lazımdı. Şu anda ne kardeşlerinin, ne de Gogi'nin önüne yapacakları ilk iş için kaliteyi tutturmanın dışında bir hedef koyamıyordu. Örneğin, teklifte belirttikleri malzemenin miktarı neyse, çok dürüst olarak, yarısını değil, tamamını kullanacaklardı. İlk etapta hassasiyetle uygulamaları gereken plan, ülkenin can damarı özelliğini gösteren bir tesisten "iş bitirme belgesi" almak olmalıydı.

Ve adamlar, tesislerinin reklam prospektüslerinde kullanmak üzere yaptıkları işin fotoğrafını çekmeliydiler.

Lalettayin işler yaparak bu şekilde büyüyemezlerdi. Şu şehirde onların eriştiği teknolojiye hiçbir şirketin erişememesi için klasik malzemeleri unutup bir blenkotla, bir rokvelle, yahut fayrıglasla üretim vermeleri gerekiyordu. Dış devletlerden ülkeye giren yeni malzemeyi kimse tanımadan onların tanıması şarttı. Bugün, teknolojinin getirdiği taze imkân-

ları değerlendirme düşüncesinden uzak kimselerin birkaç saat içinde, altın bir fil yakalama şansları yoktu.

Yeni ortakları mesleğin yabancısı olduğu için, ona şu şekilde bir açıklama yaptı: "Beş yüz kalem iş vardır bizim işimizde. Bizim işimizin işçilik olayı zordur. Pisliği açısından herkesin yapamayacağı türden olduğu için. Aslında çok basittir. Güçlük yönü maneviyat yönüdür. Bekleme aşamasındayken çekilen ıstırabı vardır. Belki olmaz düşüncesine kapılıp hayal dahi kurmaktan korkabilmeyi, histen hisse geçişleri hesaba katmak gerekir." Elinden hayatta iş gelmeyen birinin (Örneği kendisidir, çünkü kardeşleri işçilik yaptığı, babaları da hassas bir kişiliğe sahip olduğu için piyasanın sistematik yönüyle ilgilenmek, konunun bilimsel boyutlarda analizini yapmak ona düşmüştür.) zekâsını işleterek, öksürdükçe altın diş tükürecek kadar büyük gelir elde etmesi mümkündür. Yalnızca olayı sürükleyecek kişinin yaratıcı, orijinal bir yapıya sahip olması gerekmektedir. Piyasada büyük yarış olduğu için...

Örneğin, orta büyüklükte bir çikolata fabrikasında bundan dört yıl önce bir iş yapmıştır. İşçiliği beceremediği için haliyle kazanı eyirmiş büyürmüştür, on saniyelik bir planlama düşüncesinden sonra tereddüte gerek görmeden kazanın etrafına sacı sarıp iple bağlamıştır. Alttan üstten destek çakarak kazanı zoraki durdurmuştur. Çok güzel kokuşuna dayanamayıp adama gidip çikolata istemiştir. "Yav," diye itiraz etmiştir adam, "Parasını ver vereyim!" Adamın insaniyetsizliğine sinirlenip, "Tamam, işiniz bitti," cevabını vermiştir. Dengeyi sağlamak için çikolataları çalıp cebine doldurmuştur. Çikolatalar cebinde erimiştir. Adamlar gelip, "Bu ipler ne?" diye sormuşlardır. "Onlar denge şeyidir, önemli bir unsurdur yani, sac ısındığı zaman onlar kendiliklerinden atacak, merak etmeyin," şeklinde ortaya açıklama yapmıştır, parasını alıp çıkıp gelmiştir.

Ertesi gün tabii adamlar, ip dururken bakmışlardır ki yanmamıştır, denge şeyidir hani, şu ipleri çözelim diye yeltenmişlerdir. (Hikâyeyi tamamlamak için lafa Mesut asılır.) İpleri sökmüşlerdir ve sacları olduğu gibi aşağı düşürmüşlerdir. İşi abisine getiren adam mahcup ve mecbur olup bir daha telefon açmıştır. Bu sefer aynı işi iki katından fazlasına bir fiyatla kendisi gidip yapmıştır. Hiç beklemedikleri halde bir gün arayla adamlardan üç misli para yemişlerdir.

"Bir düşünürseniz, çelişkiyi kolayca çözümlemeniz mümkündür. İnsanın hasisliğinden, bir çikolata vermemesinden doğuyor bu."

Tek başına Türkiye'ye hitap eden tesislerdeki teknik personalitenin dahi bu meslek konusunda cahil olması, böyle enteresan yönleri sık sık vücuda getirmiştir.

Kazanılan paranın tehlikeli yönü şudur: Nasıl olup da geldiği bilinemediği için, kişi temelde mutsuzsa, ânında maceraperest bir yaşantıya sürüklenir. Hayat insana bir kez verildiği için tabii dilerse parayı tepsiye koyup çoluğunu çocuğunu düşünmeden Risali Cumhur heyetine 15 gün süreyle saz çaldırabilir. Yahut da cebindeki paradan cesaret alarak dev caddelerden birine çıkıp kızların boynundaki zincirlere asılır. Babasının malıymış gibi çeker çeker kopartır. Halilhan bunu bizzat yaşamıştır. Kızların yol ortasında ağlayışından zevk duyduğu günler daima hatırındadır.

Adam dinlediği kadarıyla meseleyi ya çok iyi anladı veya Halilhan'ın kültüründen abondone olduğu için soru soracak gücü kendinde bulamadı. Dinlerken çıt çıkarmadığından üstlerinde bıraktığı intiba bu yönde oldu. Sünepe bir şekilde sip sip ederek tokalaşıp çıktıktan sonra, Gogi'nin kendisini tek başına yola çıkarmasından yararlanıp uyarı niteliğinde birkaç küfür çıtlattı. Saniyelik bir zamanda analarını ve karılarını dümdüz bıraktı. Görünüşüne aldanmaları ta-

mamıyla yanlıştı. Çünkü parasının üstüne oyun oynamaya kalkışan herkesin cenaze namazını kılmıştı. Hazmi bozuk bir yüzle Gogi'nin içeri daldığını görüp de ortaklarının, "Yatırır beton dökerim, babalarınız gidip gidip geri döner," dediğini duyunca ok gibi fırladı. Dışarı koştu fakat pezevenge yetişemedi. Hızla geri gelip irileşmiş gözlerini abisine dikti. Ve yıkmak niyetiyle çok kesin baktı.

Halilhan bıçak yemiş gibi sarsıldı. Anlayabildiği kadarıyla kardeşi kriz merhalesine gelmişti. "Suçum ne?" diyemeden Hazmi eko yaptı. "Lan lan lan lan!" diye çığlıklar atarak tepesine çullandı. Halilhan saniyesinde yumru yavrusuna dönüştü. Gogi'yle Mesut oturdukları yerden bakakaldılar.

Hazmi abisini sevip anlamaktan aciz, yüreğini püskürtmeyi âdet edinmiş bir volkan halinde, homurtularla derinleşerek gidip sırtüstü sedire yattı.

Neye uğradığını bilemeyen Halilhan, hayatta en çok sevdiği kardeşinin gırtlağının düşmanlıkla ötüşüne şaşırdı. Mecburen olgunluk gösterdi. Yüz yüze geldiklerinde, kendisine yumruk atmak için konu sıkıntısı çekmeyişine güldü. "Yazık, boşa hayaller kurmuşum ben!" demek durumunda kaldı. Şirket namına borç harç hesap makinesi almayı dahi düşünmüştü. Gogi'ye dönüp bunu açıklayınca ağlamaya başladı. Çünkü iyi niyetli olduğundan romantizme düşmüş, kardeşlerine ve Gogi'ye 70'er yıl hayat hakkı tanıyarak, milimetresi milimetresine kalplerinin kaç defa daha atacağını hesaplamayı planlamıştı.

Ağlaması kısa sürdü. Neyse ki sönük bir yağmur şeklinde cereyan etti. Haksızlığa uğrayışını önemsemeyip olayı dalgaya vurdu. Ortam, duygusal karakterinden etkilenerek yumuşadı. Halilhan kalkıp giderek Hazmi'nin iki gözünden öptü. Hazmi'nin yüzünde şımarma emareleri belirdi. Ama ortaya dökülen duygularını derhal geri çekip ani bir kızgınlıkla ütüledi. Bakışlarını burnunda toplayarak şaşı, gizemli

bir havaya büründü. Gogi'nin ısrarına rağmen abisini dövüş sebebini açıklamadı. "Bu soru ölüktür Gogi, benden bu kadar," deyip katılaştı.

Yolda giderlerken Hazmi'ye Mesut, "İşlerimin tek tek dökümünü yapınca tahlilim seninkiyle aynı çıkıyor," diye mırıldandı, "ne zaman paraya yakınlaştığını hissediyorum, bu adam bize oynamaya başlıyor." Üstünde çalıştığı bütün projeler abisi tarafından baltalanmıştı.

Bu adam kendilerine yaklaşmadığında hayatlarını çok düzenli yaşıyorlardı. Durumlarının iyi olmasını, kendilerine bir sistem kurmalarını çekemiyordu. Bunu başaracaklarını sezinleyince ya da bir işin ucundan tuttuklarını gözlemlediği an, acayip sinyaller yaymaya başlıyordu. Beyni, kardeşlerine karşı kötülük açısından bir uzay üssü gibi çalışmaktaydı. Adam, yılın sekiz-dokuz ayı, kesinlikle yeraltından yönetiliyor gibiydi. Hazmi, "Bakışları şu şekilde dışarı fırlıyor ya," dedi, "o an bir zekâ akımının etkisinde kalıyor sanki." Abileri onları, daha çok, kardeş olarak değil de, sermaye olarak görmekteydi. Kendisinin iş yapma yeteneği olmadığı için, bağımsızlaşmalarını engelleme yolunu seçiyordu. Hayattaki tek arzusu, kardeşlerinin kendi emrinde hareket etmesini sağlamaktı. Ve bu konuda uzmandı.

Bundan çok yıllar evvel adamın kendilerine yalan söylediği anlarda, gözbebeklerinin içinde, böcek ısırmış gibi bir büzüşme olduğunu tespit etmişlerdi.

Abileri korkunç derecede hasta, psikopat bir insandı. (Öfkeyle hız aldıkları için duramıyorlardı.) Adamın dayak yedikten sonra gülüşünde dahi bir hesap gizliydi. Korkuyla karışık olarak şu inancı paylaşmaktaydılar: Halilhan, bu piyasanın geleceğinde, onları ve Gogi'yi piyon olarak kullanıp bir numaraya yükselmeyi deneyecekti. Kafasında bütün zamanların en zalim imparatorluğuna aday olma fikri vardı. Çünkü dünyada parasız yapamayacak bir tipti. Olaylara

yetişemiyor, şimdilik sınırlı bir çerçeve içinde bocalıyordu. Ama Hazmi'nin düşüncesine göre abisinin geleceğinde mutlaka Hitlercilik olacaktı. Üç defa rüyasında onu bu şekilde görmüştü. Ve sadece Gogi'ye acıyordu.

Zayıf kaldıkları nokta, insanın kader olarak mezara çekilişi gibi, atmosferin emriymişçesine ondan kopamayışlarıydı. Halilhan'ın parlayıp sönen yapısına duydukları merak nedeniyle kendi kişisel ruhları solgunlaşıyordu. Derslerinin konusu, aile kurduydu. Ne yapsınlar? Dünyada ikisinin de ihtisas sahası abileri olmuştu. Ona çalışıyorlardı.

Annesine küfreden şahıslara karşı yeminli olan Hazmi'nin birkaç saat içinde (öfkesi inmeden) adamı yakalayıp dövmesi gerekiyordu. Bulabilirler umuduyla kahveye yürüdüler. Pılık pırtık adamlar ağırlıksız gövdeleriyle sandalyeleri tutmuşlardı. Gogi'yle Halilhan avunmak için Volvo'ya atlayıp şehrin üstüne vurmuşlarken, Hazmi'yle Mesut, pılık pırtık adamların muhabbetine takılıp kaldılar.

Neron'un Yunan dilberi Elenika'yı yakışı konuşuluyordu. Kahveci Zambak Ali, Üsture Efendi sülalesinden geldiği için kafası böyle konularla doluydu. Mekanındaki tek televizyonu aynalar sistemiyle sekize dönüştürmüş, bağırarak menkıbe hususunda pılık pırtık adamlara önderlik ediyordu.

Pılık pırtık adamlar iş yakalamak için gittikleri yeraltı kahvesinde, memleketin ve dünyanın idare ediliş şekline dair çarpıcı hikâyeler dinlemişlerdi. Muhabbet Neron'dan bu yöne doğru açıldı. Zalimliğin kitabından, her gün sayfalarına yeni sayfalar eklenen kara kitaba geçildi. Yeraltı kahvesinin müdavimlerinden olan N. Çevik adlı müteahhitten, dünyayı yönetenlerin gizli bir teşkilatta toplandıklarını öğrenmişlerdi. Altmış beş süper ülke bu teşkilatça yönetiliyordu. Her memlekette genel müdür seviyesine gelmiş kişiler bu teşkilatın üyesiydi. N. Çevik, her yıl dereceye girenlerin adlarını ihtiva eden kara kitabı okumuş, "Olmaz böyle şey!"

diyerek dünyasını şaşırmıştı. Memleketteki idarenin resmen paravan bir idare özelliği gösterdiğini anlamıştı. Onların seçmediği kuşlar, ağaçların tepe noktasındaki dallara konamıyordu. Üst kademedeki her insan, bu teşkilatın kuklası durumundaydı. Tıraş olma ve kravat takma mecburiyetleri vardı. Teşkilat gizlilik içinde adamların aile değerlerini yıkıyordu. Particilik değerleri tamamen yok olmuştu. Sevgi değerleri silinmişti. İnsanlar onların gözünde birer köpekti. Gerek gördükleri kişiyi zorla revizyona sokarak yüzünün şeklini şemalini değiştiriyorlardı. Kişi gözünün rengini dahi kendisi seçemiyordu. İran kralının cinsiyetini çevirmişler, dünyanın ruhu duymamıştı. "Öldü!" açıklamasını yapıp resmen kadın olarak yaşatıyorlardı.

Konu masal gibi aktığı için Mesut'la Hazmi soru sormadan dinleyip kalktılar. Yorumu dönüş yoluna bırakmışlardı. Konuştukça ikisinin de içinde aynı korku uyandı. "Piyasada aşırı hareketlere kalkışırsa bizimkini yamulturlar!" Abilerinin kulağını bu konuya zum yaptırmaları lazımdı. Gelişme hayallerine bir engel babında teşkilat maddesini işlemesi gerekiyordu. Adamların ters bir şekilde dikkatini çekerse, akşam yatıp sabah kalkar, aynalarda yüzünü arardı.

Halilhan'la Gogi gecenin yardımıyla derinleşip dalmışlardı. Konu itibariyle öylesine uzaklardaydılar ki... Erkek cinsinin kadın cinsiyle iletişimine kafa patlatıyorlardı. Gogi, kızdan haber beklediği için, meseleleri aşktı. "Börkü giydin be, Gogi, merak etme tavşanı da vuracaksın." Kız düşmeye hazırdı. "Yürü, gidip şöyle bir yarım uyku yapınalım." Halilhan Volvo'nun hayatı okşarcasına yola koyuluşundan duygulanıp, "Gogi, var olmak güzel şey, değil mi? Yani yok olmak olduğu için," diye mırıldandı. Gogi, "İnsanın kazancı evvela yaratılmaktadır. Yaratılmış olmak büyük bir şereftir," cevabını verdi. Halilhan, "Çünkü yok olmak için, değil mi?" dedi. Nedense ısrar etti. Gogi'den, "Yok ol-

manın herhangi bir anlamı yok, tarifi de yok," karşılığı geldi. Yarım bir uyku yapınmadan önce bu konuda aralarında doğan anlaşmazlığı giderdiler. Konu basit dahi olsa kafalarının ayrılmasına dayanamıyorlardı. Var olmanın yok olmak için hazırlık sayıldığında, var olmanın gerçekte büyük bir devlet olduğunda birleştiler. Beraber geçirdikleri saatler cidden güzeldi.

KIZIN GOGİ'YE CEVABI

İtikadım kendimi yıldızlar sathında hayallememe engeldir. Meleklerin insana secde ettiklerini bilerek, kendimi gurur bahşedilmiş bir canlı görerek bu mektubu yazıyorum. Allah'ın bizleri meleklerden üstün tuttuğunu öğrenmişsem de büyüklenme içine girmedim. Evlilik bağıyla bir erkeğe bağlı yaşamayı, kalben ve vücuden ona bağlanmayı görev addediyorum. Kendimi bekârlığa mahkûm ederek şeytana kız kardeş olmama arzusuyla doldum. İnsanların bir yaştan sonra evlilik duygusuyla duygulanması gerektiği mecburiyettir. Hepimizin yeryüzünde kulluk denemesine tabi tutulmakta oluşumuz ortak yönümüzü meydana getiren hayatın gerçeği değil mi? İlahi denemenin bir yönü de cinsel hayatla ilgili görülüyorsa, yürüyeceğimiz yol önceden seçilmiş oldu. İnsan cinsel arzularıyla hareketlerini helal ve haram ölçülerine uydurmaya emirlidir. Hepimiz belli yaştan sonra bunları hissedecek kıvamda yaratılmışız. Takip etmemiz gereken gerçek burdadır. Bizler için sükûnete erip tatmin bulabileceğimiz eşler yaratması, aramıza meveddet ve rahmet koyması onun varlığının temellerinden oldu. Gıda-

sını ve uykusunu alan ergin insan hayalleri yönünde kendini beklemeye soksa da duygularının gücü dışında oluşması ve gelişmesini engelleyemez. Hayatın tabii akışının ihtiyaca dönüştüğü bir an gelir. Bu duygular ve arzular yücelerek bir mecraya dökülmek isteyeceklerdir. Nefsimizin de bizim üzerimizde hakları vardır.

Kendilerine sövüp giden ortaklarını dövmek için kıvranan Hazmi, adamın şikâyet edip Gogi'yi karakola çektirmesinden sonra duyduğu hiddet arttığı halde, düşünüp karara vararak dayak atma düşünden caydı. Adamın ahlakını beğenmediği için değil de, Gogi'yi dolandırıcılıkla suçladığı için dövmüş gibi olacaktı. Para yüzünden kuvvet denemesine girişmeyecek kadar onurlu bir insandı. Fakat karakterini yakından gözlememiş kişiler dayak konusunu paranın geri istenmesine yoracaklardı. Böyle bir yaklaşımın Hazmi'yi yıkacağı açıktı. "Lanet olsun, zamanlamayı kaçırdık," diyerek adamın izini sürmeyi bıraktı.

Halilhan puldan önemsiz görerek parayı harcamıştı. Zavallı Gogi! Şube denen cehennemi mekânda üç gün kadar rehin kaldı. Çıktığında gözlerinin içinde, orada geçirdiği bekleyiş dolu dakikaların siyah, eziyetli ışığı vardı. Aşk hayaliyle dumanlanmış, ruhu dağılmış, hareketleri cansızlaşmıştı. Gariban bir kimsenin parasını gasp etmek savıyla suçlanarak kırılmıştı. Kollarını Halilhan'la Hazmi'ye emanet verip özgürlüğü utanç içinde yüzüyormuş gibi adımladı. Gören, ölmüş bir insanı oyun olsun diye mahsustan yürüttüklerini sanırdı. Masumluğu su götürmezdi. Ama böyle konuların ispatı kolay değildi. Nişanlanacağı kıza karşı kötü bir duruma düşmüştü. Duymaması için dua etmişti ve halen mırıldanmayı sürdürüyordu. "Bu işte kalp kanaması geçirmiş kadar oldum!" Sesi duyduğu korkunun titreşimleriyle doluydu. Halilhan, çeşitli fıkralar anlatarak onu avutmayı

akıl etmese, çocuklaşıp ağlayacaktı.

Dışa vurmasa da, duygusal kişiliği sebebiyle ruhsal bakımdan en berbat duruma düşen Halilhan'dı. Teknojen meselesi boşlukta bir burgu halini almıştı. Aile kalabalığının çoluk çocuk aç kalması alıştıkları şeydi. Ama birkaç vakittir hayatları tamamıyla cant üstünde gidiyordu. Karanlığa gömülmeden bir hareket inşa etmeleri lazımdı. Aksi takdirde Gogi, kardeşleri ve onların karıları, Volvo'nun varlığını saçma bulacaklardı. Şimdilik kimseden açık bir teklif yoktu.

Ama aile efradının arabayı düşman gördüğünü biliyordu. Çocuklar dahi ona nefret hissiyle bakıyorlardı. Kendisini acilen güdümlemek zorundaydı. Bir yer tespit edip orayı patlatamazsa Volvo'yla aralarındaki aşk son bulacaktı. Bu an hayaline yerleşince alabildiğine canı sıkıldı.

Allahım! Böyle giderse, günlerinin geleceğinde, dilenme gücünden bile düşme ihtimalleri vardı. Henüz ölümcül sayılmadıkları bu noktada, Halilhan, uyanıklık gösterip Allah'a yalvarmayı erkene aldı.

Mevsim kışa doğru ilerlemeye geçmiş, ilk yağmurlar düşmeye başlamıştı. Gündüzü yaratan ışıklar saniye saniye zayıflıyor, hayat hafiften kısıklaşıyordu. Halilhan, dünyanın soğuyuşunun panik halinde farkındaydı. Herkesin yaptığı işten farklı olarak onların sahasında kışın hayal kurulamıyordu. Kurulsa da gerçekleşme imkânı yoktu. Çünkü inşaat sektörü kış açısından dezavantajlı bir alan oluyordu.

Mevsim bakımından sıkıştıkları bir esnada Gogi, dolandırıcılıkla suçlanmayı onuruna yediremeyerek kendini eve kapattı. Halilhan, "Aşk konusuyla iş konusunu ayrı ayrı kanallarda normal bir şekilde götüremiyor," diyerek Gogi'yi kınadıysa da zafiyetinin üstünde yeterince duramadı. Teknojen'in akıbetini planlamak için acilen toplanmaları gerekiyordu. Başarı sağlayabilmeleri için dostluklarının pürüzsüz olması lazımdı. Bu yüzden eleştirisini boşlukta, kendi

kendine bir cümle halinde bıraktı. Terslik olmasın diye, Gogi'nin karmaşasını önemsemez gözüktü.

Hazmi henüz açıklamadıysa da, ortaklıktan kopmak istediğinden, üzüldüğü halde, Gogi'ye teselli ziyaretinde bulunmadı. Aşırı duygusal bağ geliştirmeyi kendi açısından şimdilik sakıncalı görüyordu. Gogi'nin hüznünü en fazla Aynina ve Mesut paylaştı. Yemeklerini yanlarında taşımacasına, iki kez çoluk çocuk Gogi'ye konuk oldular. Öylesine tatlı konuştular ki, Aynina evi toparlayıp temizlemenin yanında, kızın konuyu duyup duymadığını araştırmak için, gidip ağzını aramayı dahi düşündü.

Tesadüf! O sıra babasını yoklamaya gelen Gülaydan, Ese Sunteriler'i evde yalnız bulunca, Aynina'yla Mesut'a 3,5 kilo toz şekere mal olan yağlıboya portreyi çalıp götürdü.

Suretine bakarak aslında güçlükle katlandığı kaynatasının karşısında Aynina, kendini korkunç şekilde bölünmüş duydu. Çığlık çığlığa köpürüp parçalandıysa da görümcesinin futursuzluğundaki esrar elini kolunu bağladı. Cesaretinin türüne bakıp Gülaydan'ın ruhundan resmen tırstı. Akıl alacak gibi değil ama resmin ardını kovalamaktan net olarak korktu.

Halilhan'ın ısrarına uyarak Gogi'nin mezar taşları içinde yitip yalnızlaşmış evinde (bu mekânın bir tekkeye ait olduğuna dair söylentiler vardı) Teknojen için bir kez daha toplandılar. Soğumaya başlayan günlerin dışında Halilhan'ı bu ısrara sürükleyen başka bir neden bulunmaktaydı. Son bir şey deneyerek üzerine giye giye eskittiği mavi yırtık ceketiyle, bir büyü yapmayı planlamıştı. Koluna atıp getirdiği ceketi, "Biz konuşurken bu bizi görsün," diyerek bir çiviye astı. Ne zaman bu ceketi giyip çıkmışsa büyük bir iş anlaşmasına imza atmıştı.

Mavi yırtık ceketin uğuruna sığınarak saatlerce plan kur-

dular. Gogi'yi kanamakta olan kalbine bırakıp çıktıklarında, pılık pırtık adamların anlattığı teşkilatla ilgili hikâyeler, atomlar halinde geceye dağılıyor, kokulu zerreciklere dönüşmüş binlerce duygu titreşerek havaya karışıyordu. Ve gökyüzünde ayın harika bir görüntüsü vardı.

Teşkilat, ülkelerdeki yüksek zekâ seviyesindeki çocukları, ilkokula yazıldıkları saatten başlayarak denetlemeye alıyordu. Aile özelliklerini, sırlarını, itibar derecelerini, zayıf noktalarını araştırıp fişliyorlardı. Çocuklar hakkındaki en küçük bir dedikodu dahi affedilmeyerek karnelerine işleniyordu. İzlerini ailelerden, okuldaki müdürden, öğretmenlerden gizlenerek sürüyorlardı. Hedeflenen şahıslar çocuk oldukları için yönlendirildiklerinin farkına varma güçleri bulunmuyordu. Her şey normal bir manzara içinde seyrederken çocukları ustaca zehirleyip teşkilat düşüncesini aşılıyorlardı. İçlerinde azan olursa, önüne yem atılarak uysallaşması sağlanıyordu. Bir diploma düzenleyip cebine sokuyorlar ya da o kişiye bir mücevher mağazası açıyorlardı. Milli piyangoyu getirip, "Al bunu!" diyerek eline tutuşturuyorlar ve o bilete milyonlardan aşağısı vurmazdı. N. Çevik, bu teşkilatın kilit adamlarından birinin evine tesadüfen misafir olmuş, evin içinde 750 metre yol gittiği halde helasını bulamamıştı. Birden uyanıp, "Merakımı celbediyor, sizin bu teşkilata girişinizin sebebini açıklayabilir misiniz?" şeklinde ani bir soruyla atılmış, adam blöfünü görüp, "Sayın Çevik, ben çatal bıçakla yemek yemesini bu adamlardan öğrendim," diyerek resmen gülümsemişti.

Haliyle Halilhan'ın beynine o gece kanatlı, ışıksı bir korku yerleşti. Volvo! Arabayı kendisine adamlar kazandırmış olabilirler miydi? Vücut olarak böyle bir soruya hazırlıksızdı. Şimşeğin çakmasıyla beraber beyninden kalbine çarpıntılar indi ve kulaklarından uğultular fışkırdı.

Öyleyse önüne iş de atacaklardı!

Sessizlik önlerine uzanıp yol oldu, yırtıldı, ikiye ayrıştı. Hazmi'yle Mesut, karanlıkta yiten bezgin el işaretleriyle vedalaşıp abilerinden uzaklaştılar. Hızlanınca, Hazmi, Mesut'un omzunu elleyip hurda işine dönüş yapacağını açıkladı. "İşimizi cekete bırakacak kadar ölmediğimizi zannediyorum ben," diye mırıldandı. "Şizo herif, elbirliğiyle cekete sürüngen olalım istiyor." Ceketin uğuru işleyecek dahi olsa, böyle bir esarete itirazı vardı. Filmlerde gördüğü kadarıyla, gizli güçleri kullanmaya kalkışların sonu iyi bitmiyordu. Gogi'nin temizliğine aldanıp Birleşmiş Milletler mavalını yersiz yere yutmuşlardı. Çolukları çocukları ekmek bekliyordu ve gerçek bir bakışla para kazanmanın imkânları dururken, ceketin karşısına geçip oturmaları, lüks ve şamatamsı bir davranıştı. Yok eğer ortaklığa hayranlarsa, ikisinin ticari bir şekilde güzel bir zemin oluşturmaları mümkün bir olaydı. Karıları da sevinecekti, çünkü parasızlığa direnecek güçleri kalmamıştı. Tıktık kafasında kurduğu düzeni gözünün önüne getirince, Mesut'un boynuna dolandı. "Para aranmaz ki, para çıkarılır, gecelerin altı batık parayla dolu, ben biliyorum olayı," diye fısıldadı. "Firankeştayn gibi adamlar moda görüp her gün tavuk kanadı ızgara yiyorlar, ortam buyken niye bir tepsi de biz uçurup götürmeyelim?"

Evet, vicdani yükümlülüğü iplemeyen dünkü bir hırbo, adi yolları deneyip bu türden yiyeceklere sahip olabiliyordu. Kendileri ise, çevrelerindeki hareketin yanında ev erkeği gibi kalıyorlardı. Fakat abileri aciz düşerek büyü yapma raddelerine kadar samimiyetle açılıyorsa, vicdanen bu kaderi yaşamaları lazımdı. Gogi garibandı ve sırf onun düzgün ruhunu hesap ederek ayrımcılık yapmamaları karakterlerine daha uygundu. Mesut'un kafası, zaten şube hadisesine takık kalmıştı. Durup dururken kendilerine iyilik etmek isteyen çocuğun fotoğrafını çekmişler, kötü bir biçimde sicilini çıkarmışlardı. Ayrıca, oturup düzgün bir şekilde dertleş-

tiği tek erkek Gogi olduğu için, Aynina da ayrılmalarına taraftar olmazdı.

Hazmi, "İstersen kıl de, tüy de, ama benden veto. Abim siyasiyse, ben de siyasiyim," kelimelerini kullanarak Mesut'tan ayrıldı. On-on beş metre öteden, "Hayatının çekini bekliyor ama, daha çok bekler o!" diye bağırdı. "Pekâlâ, sen ve falı hayat götür kardeşim." Karanlığa dalıp kayboldu.

Mesut, hiçbir şeysiz çalışacak aletini, uzun mesafeli bir proje olarak gördüğünden, kendini birden boşlukta duydu. Abisini ve Gogi'yi moralman yıkmamak için beraberliklerini bozmayacaktı. Ama Teknojen konusu, onun fikrince de artık dibine kadar iflastaydı. Anladığı kadarıyla kurdukları hayal ölüyordu. Peki, yerine ne koyacaktı? Hayata ciddi bir yatırımla eğilinmeden dünyaya tutunulamayacağım görüyordu. Hazırlık olarak, Aynina'yla birlikte çalışıp piyasaya sürmedikleri eski bir projeyi yeniden gündeme alma kararına vardı.

Aylarca uğraşarak bir sürü hava tahmin kartonu çıkarmışlardı. Fikri Mesut bulmuş, Aynina da kartonların resimlenmesi işine yardımcı olmuştu. Daire biçiminde kestikleri kartonların üstüne, gökyüzünde yer alan bulutların şekillerini çizmişler (dağılış yönlerini oklarla işaretleyerek), gökyüzünün mevsimsel durumunu, resim olarak hafta hafta saptamışlardı. Bunları 52'şerlik karton seri halinde tamamladıktan sonra, çok sayıda bastırıp pazarlamayı umuyorlardı. Komple bir seriye sahip olan insanlar, gökyüzünün durumunu (bulutların şeklini, havanın rengini vs.) kartonlardaki resimlerle karşılaştırıp üstlerinde yazılı olan bilgileri okuyarak, kendiliklerinden havanın gidişatıyla ilgili tahminde bulunacaklardı. Mesut bu projenin adını kısaca "rapor set" koymuştu. Ama bu adı sert bulduğu için, daha güzel bir yaklaşım arayışındaydı. Alıcısının büyük çoğunluğunun çocuklar olacağını düşünüyordu. Ama çocuk gibi neşe duymak is-

teyen büyük kişiler arasında da yaygınlaşacağına inanıyordu. Harika bir olay olarak insanın hayatında, iskambil destesi yahut da bir domino gibi, yer alacaktı.

Gogi acaba kendisiyle birleşip böyle projeler geliştirme ve pazarlama işine yanaşır mıydı? Fikirsel düzey olarak piyasalık konularla ilgilenmediğinden, herhalde uğraşmazdı.

Pılık pırtık adamlar, paranın yüzünü süsleyen fotoğrafın dahi, gizlice dönüştürüldüğünü, milimetrik olarak kaydırılarak bu gizli teşkilatın başkanı olan adamın fotoğrafı haline getirildiğini söylüyorlardı. Ortaya getirdikleri bu yeni haber, kahvelerde değişik bir hareket başlattı. Birkaç gündüz ve gece ceplerindeki buruşuk yüzlükleri (buruşmuş paralara anneanne diyorlardı) çıkartıp düzleyerek, fotoğrafta bir saptırma yaptırıp yaptırmadıklarına baktılar. Ortak ruhları garip bir ürpertiyle şüpheye saplandı.

Halilhan teşkilatça önüne atılacak işin haberini kollarken (Bu arada cekete duyduğu inancı da saklı tutmaktaydı.) karmaşık duygulara esir düşüp bir kez daha şiir yazdı. "Benlik cephemizi kışa doğru gizlem sarıyor!" Kaleme aldığı bir şeyde ilk kez mananın ötesine geçtiğini söyleyerek, Gogi'ye okudu ve can arkadaşını sarstı. Başlarından ne geçerse geçsin, aynı duygularla coşabildiklerini görmek ikisine de güzel geldi. Alevle karılıp birden helva oldular. Bu, şiir sayesinde gerçekleştiği için yürekleri timsah gibi canlandı.

Canlanma, ânında meyvesini sundu ve Gogi aşka dönüş yaptı. Tekrardan güven bulup yazacağı mektuba çalışmaya başladı.

KIZA CEVABI

Bu mektubu insanlığın yüzüne vuran ışığın 250 milyon yıldır yolda olduğunu düşünebilecek hakiki bir kimse olarak yazıyorum. Işığı, geriye doğru bu hayalle, rahatlıkla takip edebilmekteyim. Düşünebilirseniz, bu âlemde dinozorlar dahi milyonlarca yıl uzaklardan bize bakıyor gibi bir durum hasıl olmaktadır. Canavarlar dahil, tüm ölmüş nesillerce daima gözetlendiğimize inanırım. Dinozorların bizleri görür durumlarının ispatlanmış olması, size şaşırtıcı gelecektir. İtikatınız sebebiyle duvar koyduğunuz için, ne yazık, ben sizi görmekten mahrum kalmış olmaktayım. Fakat minnet bakımından, varlığını size karşı borca girmiş hissediyorum. Kaleminizden dökülen kelimelerin duygularını yaşıyorum. Müsaade alarak işaret etmek arzusundayım. Bana yaşattığınız duyguları daha önce hiç tanımamıştım. Belki de sizi görememenin iyi olacağını düşüneceğim.

Sıradan vatandaşlar için, bekârete adanmanın şeytana kulluk etmek olduğunu bilmez değilim. Ama, ben, dünyaya uzaydan baktığını zannediyorum. Benim gibi biri için, bu böyle midir? Işık yoluyla seyredilirken, muhabbetin saf-

lığını bozacak milyarlarca ölü canlı var oldukça, bu âlemde müstakil aşk münasebeti kurulamayacağını görüyorum. Kendime temiz bir bakış açısı getirmek için mücadele etmiş bir insanım. Saniyeleri dahi inceleyerek gökyüzündeki yıldızların saflığını güzel tutmuşum.

Net olarak ruhumu tanımanız için size şehri seyreden bir insan örneğinden bahsedebilirim. Kişi şehrin altını doldurmuş lağımı gözünün önüne getirmeyecektir. Borulardan akan pisliği hayallemek insanlığa ters etki eder özelliktedir. Mahrem olan muhabbeti de böyle düşünmek taraftarıyım. Şehri seyrederken uzaya hükmeden araçları gözümün önüne getirmeyi kendime layık görürüm. Aya tırmanacak asansörler inşa edilecek zamanları yaşıyorum. Gökte uçacak trenleri şekillendirebiliyorum. Kara deliklerin olay ufku hayatımda yer etmiştir. Bunu kıvançla kabulleniyorum. Şahsıma uygun gördüğüm, zaman makinelerine binerek sizinle uzayda gezebilmemiz hayalidir. Jüpiter'in yıldızlarını kopartıp size hediye şeklinde sunmak emelindeyim.

Paranın üstündeki fotoğrafın saptırılması teşkilat açısından ufacık bir detaydı. Onlar için böyle konular pireydi. Teşkilat, iki çenenin arasında 200 milyon kilometre yol demekti. Gücünün sınırına erişilemiyordu. N. Çevik, "Geniş zamanlardayız, susmamız lazım!" diyerek pılık pırtık adamları uyarmıştı. Her bir üyesinin, yerin yedi kat dibinden daha gizli, siyah pasaportu vardı. Normal resmi işlemleri tanımayıp istedikleri ülkeye evlerinin mutfağına girer gibi kayıtsız dalıyorlardı. Ve kendilerine büyük itibar bahşediliyordu. Olayların gidişatındaki püf noktayı insanlar göremiyordu. Basındaki hamurabilerle, ekonominin karga beyleri onlardan yanaydılar. Hepsi de güdümlü olduklarından, gerçeği insanlardan kaçırıyorlardı. Dünyada zebani töresini yaratıp insanlığa uygulayan bir takımdı bunlar.

Pılık pırtık adamlar, dile getirdikleri manzarayla Gogi'nin "Hayatımız, umudumuz kapalı," lafını doğrulamaktaydılar. Yoksulların oturduğu mahalleleri dışlayan şehrin son çemberi, sürüp giden düzenin pırıltılı kavranışıyla ışıyordu. Her an sanki daha fazla elektrik yüklenircesine. Pılık pırtık adamların çizdikleri dünya tablosu, yoksullarla hayatın arasına çekilen sınırı, ölümüne belirgin kılmaktaydı.

İnsanların, menkıbelerine itibar gösterıneyişine çıldıran kahveci Zambak Ali, bu söylentilerin kaynak adamı N. Çevik'le ilgili, "Karınca duasıyla polis radyosu arası karışık bir kumarbaz," iddiasını kurarak isyan açtı.

Ama Gogi Baba, "Geniş ve ince detaylı düşünebilmeye yarayan insani hazinedir." dediği "Felsefe" sayesinde, teşkilat tartışmasını hop diye alıp yüksek düzeylere kaldırdı.

"Bu teşkilat hakkında birçok, hatta imkânlı veya imkânsız birçok tahmin yapabiliriz, çünkü onların varlığının bir saniye sonrası bile bizim göremediğimiz bir perde olayıdır."

Tarihçesinde tekkelik bulunan evinde, topu topu on gün kadar kapalı kalmıştı. Ama 100 yıl çile çekmişçesine içten konuşuyordu. Ortaya sürdüğü lafların can damarı, particilik yaptığı zamanlara uzanmaktaydı. Boşa tınlamıyordu. Teşkilat hakkında özel bilgileri vardı. Onları hafızasında çok iyi tanıyordu. 200 yıl önce bu teşkilatı, İngiltere'de şövalyeler kurmuşlardı.

Dünyada aşkın sembolü haline gelmiş, insanların bülbüllere yakıştırdığı, ölülerin dahi sevdiği gül denen narin çiçeği de, balta zannederek kendilerine amblem yapmışlardı.

"Dünyanın böyle dev konuları vardır. Ne kadar çok tahmin yapılabiliyorsa, meseleyi o ölçüde büyük ve derin görmek lazım. Bu teşkilatın gücü benim fikrimce, beynimizin işleyişi kadar yaygındır. Hayal yeteneğimizi serbest bırakırsak temeli onlar olan dedikodunun günahı dahi olmayacaktır. Çünkü Allah bunun hesabını tutamaz, kaçırır. Gön-

lümüzün izinde biz kafamızda kurduğumuz şekle inanacağız. Felsefenin icabıdır. Onlara 'Forus' dersek, Forus olmaya mecbur kalırlar. Zaten de Forusturlar!"

Gogi bunların üstüne bir de, "Biz suya sesimizi üfleyip kaç halka çıkardıysak tamamı teşkilatın boynunadır, hayatın görünmez formülleri böyle işler," deyince, pılık pırtık adamların beyni karıştı. Ruh sıkışmasından, "Gogi bilgili mermi, godoş mahallede ölümü kabulleneceğiz!" şeklinde soğukluk gösterecek denli, yaratıcı bir öfkeye geldiler. Halilhan şikâyeti sezince, Gogi'yi çaktırmadan korumaya aldı ve ağır ağır mevzudan uzaklaştırdı.

Halilhan'la Gogi'nin öyle bir ince beraberlik türleri vardı ki, birbirlerinde yaşadıkları heyecanı, kalabalık arasında bulacaklarını sanmaları yanlıştı. Gogi saf bir nefretle kendini ânında muhabbete kaptırıyordu. Oysa çoğu insanın düşünce eğrisi noksandı. Halilhan, ortalama kişilerle imkânsız çakışamadıklarını görüyordu.

"Hayat, inanç, sessizlik ve çalışmayla gelişir," Gogi düşünceye yoğunlaştığından, yerli yersiz cümleler fısıldamaya devam ediyordu. Sessizliğin kudretine inandığı halde! Ama ne yapabilir? Dünya kafasında atomize olmuştu.

Derken yukardan masum havalarda yağmurlar dökülmeye başladı. Bir insanın yağmuru çok güzel karşılaması ekonomik durumla beraber mümkün olacak bir olaydı. Halilhan kişilik olarak, kendi kanaati olarak, insan toplumunun doğayla ilişkisini böyle görüyordu. Normalde yağmuru seyrederken, sevgilisinin gözlerinin içinde kaybolmuşçasına, çok mutlu, âşıkane olabilecek bir insandı. Bulutları kucağına yatırıp sevmeye yetecek kadar kalbinde sevgi vardı. Doğaya karşı alabildiğine sıcaktı. Ama Teknojen'le ilgili hayal kırıklığına uğradığından, şu anda bu yağmurun sesini katilinin ayak sesi gibi duyuyordu. Oysa, görebildiği kadarıy-

la, hafif hafif atıştırmaktaydı. Komplekse girmesinin, su denen zerreciklere insafsızlık ve gaddarlık yakıştırmasının sırrı neydi? Bir insan basit bir şey değildi. Dışardan petek gibi düzlenmiş görülüyordu ama içinde patlamaya hazır fırtınalar gizleniyordu. Ruhumuzdaki rüzgâr akıl ve mantıktan bağımsız eserek psikoloji dediğimiz şeyi yaratmaktaydı. Kişi davranışlarının maddiyatla muazzam irtibatı vardı. İnsan sokakta ne görüyorsa içinde istemese dahi, aynen o yönde bina kuruluyordu. Arzu, kesinliği olan manyetik bir dalgaydı. Ona hükmedilemiyordu. Aslında hayatlarında paranın çok büyük bir kapsayıcılığı olmamıştı. Yaşantılarını tamamıyla böyle bir şeyi yok sayarak götürüyorlardı. Gerçek vaziyetleri buydu.

Ama insan kafasında kendisine güzel bir yer hayal ediyor, bu yeri cennet hesabına getirerek gözünde büyütüyor, ortaya ulaşmaya ant içtiği için, ölmüş numarası yapmaya dahi kalkışabiliyor, haliyle hareketleri yedinci sınıf figüranların yapamayacağı türden hareketlere dönüşüyordu. Şimdi, "Hırsım var bu yağmura," diyorsa, temeli maddiyattı. Kış öngörüntü yaparak yaklaşmaktaydı. Öte taraftan, "ümitlerinin kesik olması", bir film gibi, devamlı suare oynayarak hayat zevki bırakmamıştı. Yağmurun kararttığı hava, damarlarına uyuşukluk zerk etmişti. Hareket etme şevki kırılıyordu. Dünyanın kendilerine yaptığını hakaretten başka bir şeye benzetemiyordu. Bu hakareti aynen iade etmeyi kafasına takıp doğruca karara vardı. Önüne iş attıklarında kabul etmeyip almayacaktı.

Piyasanın anneannesine Volvo denen gravayla dalıp uçakla çıkmayı planlamıştı. Safi nefretten kaynaklanan güzel bir küfürdü bu. Ama, ne yazık, pratiğe dökülme imkânı yoktu. Çünkü, kanun müsaade etmiyordu.

Kişinin kendi kendisiyle halleşmesi... Psikolojide ağırlığı olan bir durumdur. Ve kökeninde hüzün yatmaktadır. Ken-

dini çöküntüde gören kimsenin dünyaya karşı öfkesini dile getirdiği saatler olacaktır. Kabul edilmektedir bu. İnsan kendi zayıflığını bilen bir canlı olduğu için, halleşme ânında vardığı kararları, veya ağzından çıkarttığı kelimeleri, normal zamanda silebilecek bir özellikle beraber doğmuştur. Gece gördüğü rüyayı yok kabul edip yüzüne su serperek sokağa adım atma kudreti vardır ki, aynı buna benzer şekilde dertleşme ânında sarf ettiği sözleri de söylememişçesine devamlı bir inkâr içinde bulunur. Hayat boyu sürekli yapılan bir tekrar...

Birkaç milyon bırakacak bir asfalt işi! Halilhan, gece geç vakit, piyasanın anneannesine bir teklif mektubu yazdı ve bir hafta sonra iş tak diye üstünde kaldı.

Halleşmenin kökeninde hüzün yatmaktadır, çünkü kişi geleceği hatırlayamamakta, anlam bakımından sisle perdelenmiş hayatı da aslen çözümleyememektedir. Kişioğlu geçmişine bir okyanus kadar büyük yer ayırıp canlı tuttuğu halde, geleceğini küçük bir havuz kadar bile göremeyerek ilerdeki kaderi hakkında tahmin yapamamaktadır.

Halilhan'ın düşüncesine göre dünyada iyi niyet, şefkat ve acıma, insan tabiatındaki bu zayıflık sayesinde mümkün olabiliyordu. Ortak ruhumuz, cehaletin kabusuyla zalimce dövülmekte, dağlanmaktaydı. Bu yüzden insanlar hayatı, bir korku üçgenine hapsolmuşçasına yaşıyorlardı. Acizliklerini görüp kendilerine karşı merhametle doluyorlar, buna bağlı olarak da gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Kısacası, yaşamak bir terazi denge olayıydı. Yalancılık kabiliyeti, çaresizliğimizi savuşturmamıza yarayacak bir özellik olarak kemiklerimize yazılmıştı. DNA denen moleküller, bu konuda bağımsız çalışmaktaydı. Kişi eksikliğini gördüğü bir yerde, yokluğunu, numara yaparak tamam ediyordu. Aslında, insanın hareketleri, gördüğü rüyalar ve hayalleri baştan sona manasızlığa dayanmaktaydı. Ve doğumundan bugüne yaşadığı hiçbir hikâyenin açıklaması yoktu.

Örneğin, bugün, ölmüş zannettiği şansının dirilme sebebi, karanlıktaydı. Üç satırlık teklif mektubuyla büyük para kazandıracak bir olayı yakalamasına, rakip adamların kafasını uçurup sancağı kapmasına meydan açan şey neydi? Sorulamıyordu! Çünkü, düzgün bir açıklama getirmek isteyen düşünceli bir insanı çıldırtacak, ani ve bilinemez durumlardı bunlar.

Sevinçten sarardığı doğruydu. Belki şu anda beynindeki bir kaçaktan ruhuna devamlı olarak sıcak, buharımsı bir heyecan da sızmaktaydı. Bilemiyordu. Ama kendindeki büyük zekâ gücünün farkındaydı. İşi çok güzel organize edip kolayca kıvıracaktı. Kanındaki atomik çekirdek bu doğrultuda sinyaller yaymaktaydı.

Konu onlar değil ama, iki kardeşi ve Gogi, neden yörüngesinden çıkamayarak kendisine tapınmaktaydılar? Çünkü o her türlü olayı ânında ters köşe edip atılım cesaretiyle ölümsüzlüğe oynayabilecek bir insandı.

İşi komple belediyeye yaptırdı!

Belediyenin yoldan geçen asfalt kamyonunu Volvo'yla çevirip durdurdu. "Siz bu asfaltı nereye götürüyorsunuz?" diye sordu. Adamlar "Falanca yere götürüyoruz," dediler. Valentinovari bir zıplayışla Volvo'dan atlayıp belediyenin asfalt kamyonuna geçti. "Hemşerim, on kamyon da şuraya, benim oraya dökün, size ben parasını takdim edeyim," dedi. Adamlar, "Abi olur mu, molur mu!" hesabına yattılar. Aralarında anlaşma sağlanınca, bunu alıp asfalt şefine götürdüler. Lafı dolandırmadan asfalt şefine de aynı açıklıkta yaklaştı. "Tiko paraya hemen şey yapın!" Pazarlık vakit olarak fazla zaman almadı. İki dakika konuşup protokolü bağladılar.

Adamlar silindirle, kamyonla, süpürgelerle gelip iki günde işi bitirdiler.

İşle ilgili planladığı taktik gerçek bir şahikaydı. Mukaveleyi imzalayıp çıktığında, bu işin altından nasıl kalkacağını

düşünemiyordu. Çünkü malzeme için dahi para lazımdı. Belediyenin yoldan geçen asfalt kamyonunu görünce, beyninde şimşek gibi bir ilham çaktı. Bunun akabinde zekâsının şeytansı yönü tıkır tıkır çalışmaya başladı.

Adamlar, paraya hürmeten bu işe saldırmış olsalar da, kendisine karşı iyi niyetli hareket ettikleri açıktı. Ama, Halilhan, belediyenin asfalt ekibine, büyüleyici özelliği sadeliğinde olan sözcük oyunları gibi güzel bir üçkâğıt açtı. "İki günde o kadar çok para kazanılır mı?" diyerek adamlara söz verdiği paranın yarısını bıraktı. Pul pul uçuşan gözlerini ovuşturarak (bu zaman zarfında sürekli kamyonun içinde uyuklamıştı) Volvo'ya atladı. Hiç yorulmadan paranın kulağını koparttığı iş mahallinden uzaklaştı.

Attığı çift taraflı tokat kesinlikle vicdanını sızlatmadı. Çünkü hayata cezasını yazmıştı. Hem de çek olarak! Çarptığı paranın neşesi ânında içine yayıldı.

Direksiyonu eline almış, ağaçların üstünden atlaya atlaya gelirken en büyük özlemini Gogi'ye duydu. İki kişilik denebilecek bir heyecana tutulduğundan, kendisine sığamama durumundaydı. Sevinçten korkunç bir görünüme büründüğü bu önemli anda, can arkadaşının yüzünden başka, kalbinde gül açmamıştı.

"Kışı şarkı gibi yaşayacağız!" dedi ve sarıldılar. Tek vücut olduklarında kazandıkları gururun gücü, anlatılamaz başkalıktaydı.

İnsanın kendine dahi uzak olduğu bir an oluyor.

"Çocuklar, inanmayabilirsiniz, yemin ediyorum, kısa zamanda istasyonlaşabileceğimi hissediyorum. Kesin biliyorum bunu. Paranın gelip önümde duran bir tren oluşunu göreceksiniz. Lütfen yani, ne olur, geleceğimiz hakkındaki düşüncelerimi benim hayalci yönüm olarak değerlendirmeyin. Zeki olduğum kadar akıllıyım, akıllı olduğum kadar şanslıyım, şanslı olduğum kadar da zamanlamayı yapabilen bir insanım. Gerçek şöyle ki, bir büyük abiyim ben ya! Öyle değil mi? Aileme karşı görevim olan sırtımdaki ağırlık noktasının bilincindeyim. İnanmayabilirsiniz ama lütfen beni sevin. Bunca insanın, kalabalığın ortasında dahi bazen yalnız olduğumu görüyorum. Yazık! Yanlış doğduğumu hissediyorum. Paranın şaşırtıcı özelliğine kanmayacağımı bilip lütfen beni terk etmeyin. Ağaçların, gecenin ve gündüzün oluşumuna, denizin derinliğine beraberce bakıp onlardaki sevgiyi görmeye ne olur devam edelim. Bana yosunlar bile sevgiyle yaşıyor gibi geliyorlar. Sizlerin de farkında olduğunuzu zannediyorum. Çocuklar, yosunlar bile birbirinin devamıdır değil mi?"

Parayı buldukları günü doyasıya paylaşmaları gerekirken, Hazmi kendini geri çekmiş, lafını Mesut'la gönderip, "Herkesin hayat yaşaması serbest, paranı tanımıyorum," şeklinde uzaktan çıkışını yapmıştı.

Dokuz topuzlu kıskançlık! Halilhan da Hazmi'ye gayet kestirmeden yaklaştı. Kendince çok haklıydı. Çünkü kardeşinden böylesine korkunç bir mükâfat beklemiyordu. Teknojen'i ayağa kaldırmak için kalbini delicesine harcayışını, beynini yoruşunu Hazmi sıfıra sayıyordu. Zaten onun paraya karşı oldum olası sinsi bir korkaklığı vardı. Parayla bütünleşemeyeceğini bildiği, paraya dokunduğu an bunalıma düşeceğini sezinlediği için bu tavrı takınmıştı. "Dünyada, parayı görünce kendini tanıyamayan çok insan vardır." Halilhan'ın fikrince Hazmi de bu saçma familyadandı.

Yorumu hazır olmasına rağmen, yine de, kendini fazlasıyla terk edilmiş duydu. Moleküllerinin kaynaşacağını, kardeş kardeşe güzel bir dayanışma yaratacaklarını beklerken... İşte, ani bir ihanet darbesiyle yıkılıyordu. "Hiç acımam, zenginlerden götürürüm ama kardeşlerimden asla!" Hazmi, parayı ıslattıkları geceye gelmeyerek Halilhan'ı yaralayıp suçlandırdı. Alkolün etkisiyle çözülüp duygusallaşan Halilhan, dürüst olduğunu ispat etmek için, Gogi'ye ve Mesut'a karşı yalvarır, çırpınır bir vaziyete düştü. "Birbirimize sevgiyi taşıyalım, sevgiyi kesin yaşayalım," diye diye sonunda nefrete boğuldu. "Yemin ediyorum çocuklar, bazen düellonun var olduğu tarihlere dönmeyi arzulamıyor değilim, ama düşünüyorum yani, kardeşime karşı düşmanlık beslersem, ne gelirim olabilir?" Başını "Hiç! Bunlar boş duygular!" manasına salladı. Sarhoş olduğu halde öfkesine kısıtlı pay veriyor, içinden geldiği gibi serbestlik tanımıyordu. Bunun nedeni, gözlerini dünyaya açtığından beri büyük bir bilinçaltında yaşıyor olmasıydı. "Kıskançlık dünya güzeli bir kelebek tarifine de bürünse, ben onu kendime yaklaştırmam, ya-

kıştıramam, kardeşimin benim yapımda olmadığını görünce üzülüyorum, çünkü piyasada bana rakip olmayı planladığını biliyorum, haliyle de yıkılıyorum."

Alakası yoktu. Hazmi ne rakip olmak ne de kıskançlık gibi bir düşünceyle hareket ediyordu. Sadece, herhangi bir konuda karar aldıktan sonra eski haline dönemeyecek bir insandı. Kardeşi Mesut'a ayrılma isteğini beyan ettikten sonra bu fikre daha da çok ısınmıştı. Abisi parayı buldu diye ters takla atıp geri basması, en basitinden bir şık olarak ahlakına uymazdı.

Gogi, paranın sevincini yüzeyde yaşıyordu. Kız, mektubuna cevap yollamamıştı. Mantığını ve aklını bu konuya verdiğinden, kıvranırcasına acı çeken dostunu avutamıyordu. Kendisi hiçbir vakit bu kadar büyük miktarda para kazanmamıştı. Esasında Halilhan'la dostluk geliştirinceye kadar paranın hayalini de kendisi için sakıncalı bulmuştu. Hayatı yokluğun içinde solumuş, yoksul milletine "üçüncü gözünden" bakıp kendisi ve milleti hakkında özel yargılara varmıştı. Parayı aradıkları zaman boyunca ruh kazanıyorlar, zevklerini hayale dalmak suretiyle yapıyorlardı. Parayı yaşayış şekilleri buydu. Halilhan'ı boğan sıkıntıyı anlıyordu. Ama felaket şuradaydı ki, gönül derdinden sıyrılıp avutmaya çalışsa da şu anda başarılı olamazdı. Gogi, yüzü bu çeşit saran azabı çok iyi tanıyordu. Halilhan kendi yaşayış şeklinden kopup paraya dokunuşun soğukluğunu yaşamaktaydı.

Başkalarının dünyasında, hayatın kendilerine verilmediğini bile bile yaşayarak yarattıkları büyü, paraya dokundukları an bozulmaktaydı. Halilhan bu cesareti gösterdiği için saniyesini dahi atlayamadan, kanında korkunun büyümesini duyacaktı. Cebinde gezdirdiği küstah yoksulluk bilgisinin sıcak anısı, kalbini kemiren bir intikama dönüşecekti.

Yoksulların dünyasının dışarıya açılan camı yoktur!

Yüzyıllardır oraya Halilhan gibi hainlerin gözlerinden bakılmaktaydı.

Halilhan, beklenmedik bir biçimde burkulup mesafe yarattığı için Gogi'yi hırpaladı. Kızdan alamadığı cevaptan söz açıp, "Vitrinde tayyör görsen kadın zannedip saldıracak haldesin," diyerek dostunu sakince aşağıladı. "Vakur olma da, asfalta çıkıp bayan bakalım." Gecenin başından beri karışık duygular içinde hüzünle yüzen Gogi, tepkisini renk olarak gösterip limon gibi sarardı. Coşkuyla büyütüp paylaştıkları yücelik duygusu, buhar gibi uçuculaştı. Havaya dağıldı.

Mesut, Halilhan'la Gogi'nin soluyarak üfürdükleri, usul usul birbirlerine doğru iteledikleri görünmeyen tüle dalıp tuhaflaştı.

Tutarsız denebilecek bir vedalaşmayla dağıldılar.

Halilhan, Gogi'nin Mesut'a yaslana yaslana uzaklaşması karşısında pis bir kıskançlık duydu. Sihriyle parayı bulmasına yardımcı olduğu için, o akşamlık sırtına geçirdiği mavi yırtık ceketine sarınıp heykel gibi bakakaldı.

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber paradan yayılan çöküntü işaretleri kadınları da etkisi altına aldı. Temelde paranın gelişi üçünde de memnunluk uyandırmıştı. Onları huzursuz kılan, kocalarının karakter yapılarına duydukları güvensizlikti. Parayı görünce kardeşliği bir kenara terk edip birbirlerini kırmaya başlıyorlardı. Halilhan, "İhtiyacın var, sana 22 tane bilezik söz veriyorum," deyip de evden çıkınca Rübeysa'yı haliyle bir korku sardı. Durup dururken ipe gitmek istemediğinden, büyük oğlunu acele koşturup Aynina'yla Turcan'ı yanına çağırttı. "Duyar muyarsınız da anacığım, yataklarımı didip evi berbat koyarsınız," deyip önlemini aldı. Aynina, Rübeysa'nın attığı taşı havada yakalayıp, "Kaç defa evini bastık da yataklarını döktük?" diyerek derhal eteğine bıraktı. Rübeysa solucan gibi yuvarlanıp kendi-

ni usula aldı. Kocasının sözüne güvenci olsa, hiç ağzını açar mıydı? O düşüncede olan, verdiği sözlerin ardına düşen bir insan çıkıp da keşke alsaydı. Üç elti buluşup bilezikleri aralarında güzelce pay yaparlardı. Ama hayaldi bu laflar... Kafa kafaya verip bilezik lafının altındaki tuzağı çözmeleri lazımdı. Hazmi kendi kendine ayrı baş çektiğinden, konudan uzak durmak zorunda olan Turcan, "Şöyle ya da böyle" deyip herhangi bir tahminde bulunmadı. Söz konusu olan kocası olduğu için, Rübeysa da yorumdan geri durdu. Zaten getirecekleri yaklaşımın Aynina'nınkinin yanında değerli bir kıymeti olmayacaktı.

Aynina fazla şatafat etmeden, zekâsının sesini dikkatle dinleyip kaynının niyetini hemen çözümledi. Halilhan para yüzünden çıkacak kavgayı, kadınların üstünden geçirmek niyetinde gözüküyordu. Birlik kurup tuzağını boşa çıkartacak şeytansı bir tutuma girmeleri lazımdı. Ne yaparlarsa yapsınlar, kocalarının kavgasına karışmamaları gerekiyordu. Onlara uyup birbirleriyle kötü girip çıkmaları hata olurdu. Kocaları akıl bakımından yeterli görmediklerinden, daha da sık görüşüp gittikleri yönü takip etmeye karar verdiler.

Ne yazık takip olayının hüsran olması kaçınılmazdı. Çünkü Halilhan'ın Volvo'yla atacağı hız farkını hesaba katmıyorlardı. Bu açıdan, kafa kafaya vermelerine imkânsız bir direnç, kayıp bir muhabbet de denilebilir!

O esnada Halilhan, kendini beşinci vitese takmış, kalbinde mazinin tir tir titreyişini duyarak Jülide'ye doğru yol almaktaydı. Saklamaya çalışsa da, resmen heyecan tarafından yönetiliyor durumdaydı. Aralarında çabucak kurulan duygu, hayal ettikleri beraberliği yaşayamadıkları için solgunlaşmıştı. Keşke... Zamanda aşkı öldüren zehirli bir yan bulunmasaydı.

Yine de, göz göze durduklarında, mutlaka büyük bir sarsıntı olacaktı. Hayat ne kadar katı olursa olsun, kalp daima mantıktan bağımsız çalışıyordu. İyi bir jest yapmayı düşünerek Jülide'ye kırmızı güller aldı.

Bu durumda insan bir tür kırıklık yaşayacağını tahmin edebilir, ama bir facia tarafından karşılanacağını aklının ucundan geçiremezdi. Kapıyı açan kadının yüzü, düşünce dışı bir görüntüden farksızdı. Olamaz, ama sahiden tanınmaz durumdaydı. Zavallı Jülide! Dişleri siyahlanmış, aynen bir kale biçimini almıştı. Anlatılamaz derecede yaşlı, felaket de çirkin duruyordu. Garip şey... Halilhan gülüşüne bakmaya dahi korktu. Bir gayretle Jülide'nin yüzünde annesinin gözlerine benzeyen rengi, ışığı, parlaklığı aradı, ama, hayır!

May lidıl leydi, sunsun, sunsun, sunsun, may lavli mami...

İnanamıyordu. Zaman böylesine kötü kalpli bir ressama dönüşemezdi. Karşılaştığı manzaranın zamanı aşan, çözülmez bir boyutu olmalıydı. Yaşadığı şaşkınlığın büyük bir yoruma ihtiyacı olduğu açıktı. Ama sinirsel bakımdan bütünüyle çözüldüğü için düşüncelerine düzgünlük kazandıramıyordu.

Hayatında böylesine şanssız bir öğleden sonraya ilk defa rastlamaktaydı. Bununla beraber Jülide'yle yine de arkadaş kalacaktı. Çünkü, ruhsal sevgiyi, bedensel sevgiye her zaman üstün tutmuş bir insandı. Vücudu uğradığı dehşetin etkisiyle titriyordu. Ama yine de ihmalci olmayıp, "İhtiyacın varsa, birkaç milyona kadar verebilirim," demeyi unutmadı.

"Darda olduğu her halinden belli olan bir kadın, para kabul etmiyorsa, kendine büyük inancı var demektir." Jülide, yaşlanmış ruhuna, aynen cadılar gibi görünümüne karşın, onur olarak yıkılmamıştı. Bunun tespitini yapmak Halilhan'ı bayağı rahatlattı. Yine de vicdanen sağlıklı olabilmek için harçlık babından küçük bir yardım bıraktı. Saniyelik bir an kadar da olsa, bunu yaparken erkek olmanın güçlüğünü

yaşadı. Hayat bu davranışlara erkekleri mecbur bırakıyordu. Normalde Jülide'yi yanına katıp çarşıya çıkarması, onu güzel gösterebilecek bir-iki elbiseyi satın alması lazımdı. Ama bu kurala boyun eğdiği takdirde gururlu bir yapıda olduğunu gördüğü Jülide'yi manevi yük altına sürüklemiş olacaktı. Oysa arzuladığı şey, paranın gösterişine kapılıp üstünlük kurmaktansa, Jülide'yle sade bir dostluk yaşamaktı. Sunsun'u Jülide'nin yanında görmekten mutluluk duydu. Kaybolunca Rübeysa'nın intikam almak için onu boğdurttuğunu düşünmüştü. "Yemin ediyorum, yaşadığını bülbüllerden duymuş gibi oldum." Daha fazla orada kalamayarak duygudan sersemleşmiş bir durumda, Jülide'nin elini öpüp kendini dışarı vurdu.

"İşte kendisine aşk diye hitap edilen anlaşılmazlık budur!" Halilhan direksiyonu eline almış, "Sağlıksız âşıklar kervanında ben de varmışım," demekten başka gidecek yön bulamıyordu. Özünde yan yana duramayacak kimselerin kalp kalbe bağlanması ne kadar mantıksız bir isyandı. Hayat ona bir cilve yapmış, sonuçta paranın yararlı bir özelliğinin daha farkına varmıştı. Para, gözleri bir vakitler örtmüş olan yanıltıcı perdelerin kalkmasını sağlıyordu. Şu anda gerçekten milyonlara teşekkür borçlanmıştı. Duygularını anlayacak tek insanın Gogi olduğunu hatırlayarak sarsıldı. Dostunu düşündükçe tepeden tırnağa her yerini dayanılmaz alevler sardı.

Gogi!... Dünyasının merkezinde sıcak kalabilen tek insandı. Ondan başkasına duyduğu sevgi kalıcı olamıyordu. Belki de Jülide'de gördüğü çirkinliğin parayla alakası yoktu. Can dostuyla kopunca, aşk gereksiz bir duygu gibi kaçmış, yaşama zevki saniyesinde mantarlaşmıştı.

Parası vardı ama hayat tansiyonsuzsa neye yarardı?

Rübeysa'yı devreye sokup kızın ruhunu sarsacak (Gogi'yi ilk defa kızdan kıskanıyordu.) mektup konusunda naz-

lanacak olursa, çarptığı parayı götürüp avucuna sayacaktı. Volvo'yu mezarlığa sürüp birkaç duayla gönlünü yıkadıktan sonra ikisi için olabilecek en büyük düğünü düşlemeye başladı.

"Hanımefendi, arkadaşıma karşı içinizde ne gibi hisleriniz var?" Kızın yoluna çıkıp kesinlikle bu soruyu soracaktı. Neden sessizliğe gömüldüğünü yorumlayabiliyor, esasen kızı çok iyi anlıyordu. Gogi yanlış yere uzaydan çıkış yapmıştı. Hayatının özeti AEN (alçak enerji noktası), YEN (yüksek enerji noktası) olan bir erkek, salt evliliği düşünen bir kadına romantizm aşılayamazdı. KUZEY DAĞDAN GÜNEY DAĞDAN / KARA DELİKTEN KARA DELİKTEN. Gogi'nin devamlı olarak konuşmak istediği konu buydu. Evlenseler bile kadın Gogi'yle ters uyumda olacak, beraberliklerinden haliyle sakat çocuklar doğacaktı. Düğününü düşledikçe, dostunu hırpani bir geleceğin beklediğini görüyordu. İnsanlar var olan sırları çözüp uzayda oturmaya başlamadıkça, Gogi bu dünyada bir şifre çantası gibi yaşamaya mahkûmdu.

Gogi hakkında böylesine güzel şeyler düşündüğü için kendini Gogi'yle barışmış saydı. Kalben Gogi'ye öylesine bağlıydı ki, Gogi adına kendini bağışlıyor, oymuşçasına hareket ederek suçunu affedebiliyordu. Böyle olmasıyla beraber, açık bir yüzle gidip dostunu öpebilecek cesareti hissetmiyordu. Onunla konuşabilmesi için alkol alması lazımdı.

Mezarlıktan çıktıktan sonra şart gördüğü alkolü aldı ve doğal olarak iradesi zayıfladı, yüklendiği duygusallıktan istikametini kestirmesi zorlaştı. "Doğru mu gidiyoruz, sağa sola mı gidiyoruz," diyemeyecek kadar tek düşüp mahzunlaştı. Boşluğa doğru uçup yıldız hızıyla kayan ışıklı bir cisme yaklaştı. Bakışları aniden karanlığı delen ateşli oklarla çarpıştı, parçalandı.

Alevli meyve denen öldürücü aşkın hayali havaya yazılmış, öylece sarkmaktaydı.

Bilinci dalga dalga gidip yok oldu. Büyülenen hücreleri sanki kıvılcımlar saçarak dönüşmeye başladı. Halilhan ânında balıksı bir ruh kazandı. Çılgın bir coşkuyla yüzüp Volvo'nun camını açtı.

Hayal değil, gerçek bir kadındı bu!

Sörf yapar gibi camı açışı, kadının bünyesinde acayip bir etki uyandırdı. Bocalama dahi geçirmeden ok gibi fırlayıp kendini Volvo'nun içine attı. Alkolden sırılsıklam sarhoş olduğu halde Halilhan, bu kadının korkuyla hareket ettiğini anladı. Ancak, anlayışıyla beyni arasındaki bağlantıyı kuramadığından ağzını kadının kulağına yapıştırıp, "Benimle ölümsüzlüğe gider misiniz, hanımefendi," diye bağırdı. Kadın Halilhan'ın kendine hitap ediş şeklinden ürküp ağlamaya başladı.

Kardan yansıyan ışığı yuta yuta ilerleyen pılık pırtık adamlar, şehrin son çemberini denk solumalarla geçip hafif hamlelerle yokluğa sıçramışlardı.

Ağlayan bir kadına asla dayanamaz, psikolojisi tuhaf bir şekilde hassaslaşırdı. Bir bayanın gözlerinden yaşlar döküldüğünü görünce, benliğini ânında ev hasreti sarıyordu. Ruhu ev özlemiyle dolunca, yeni yemek yemiş bile olsa, birden büyük bir açlık duyardı. Ev aklına düşer düşmez (Bir türlü çözemediği, kendisine acayip gelen bir şeydi bu.), dayanılmaz bir şekilde karnı acıkıyordu. Çocukluğundan beri psikolojisinde yer etmiş acıkma olayının esrarıyla, kadını bir müddet seyre daldı.

Zavallı! Halilhan kendisine doğru sörf yapınca, onu akrabası bir erkek sanmıştı. Ağlayışındaki saflığın yanında, üst baş olarak fakir bir havası vardı. Ne yolda olursa olsun, insanın böyle bir kadını seks makinesi gibi görmesi imkânsızdı. Halilhan duyduğu şefkatle yana yatıp, " Ağlamak çocukların özelliği olduğu için kadın cinsinde güzel durmuyor, biliyor musunuz, derhal mantar yüzlü oluyorlar, ben sizinle bunun

iddiasını yapabilirim," diye fısıldadı. Kış yaklaştığı halde elbisesi yazlık olduğundan şefkatten ayrı olarak kadına biraz da acımıştı. "Adınızı derseniz, sizi güzel bir yemeğe çağırabilirim, zannediyorum," diyerek gönlünü okşadı. Hemen dikkat gösterdi ve arkadaş olmanın dışında, kötü, karamsar bir niyeti olmadığını söyledi.

Varlıklarının dünyevi olarak anlamlandırılmasına karşı koyan ölümsüz bakışları, boşlukta rüzgâr gibi titrerken, yitip gidiyorlardı.

Kadın, "Keriman," diye mırıldanınca, "Mersi," dedi. "Pekâlâ, soyadınız da Muhammed mi? Kaçamak yapmayıp doğru söyleyin. Ben şu anda gücenme kabiliyetiniz olup olmadığını hesaplamıyorum. Çünkü arkadaş olduğumuzu kabul ediyorum. Bu şahane tarihi ad size nereden gelmiş acaba, merakımı celbetti." Ardından direksiyona asılıp 30 metre patinaj çekti.

Yan yatıp doğruldular. "Çiçek!" Kadın, "Soyadım Çiçek," diye ikiledi. "Yok ya, ne çiçeği, papatya çiçeği mi?" Halilhan, "Bende çiçek yeme canavarlığı gelişmiştir, şöyle ki, çocukluğumda çok fazla çiçek yemiş biriyimdir, fakat sen çok kalleş bir görünümdesin, çiçekli elbiseni giymemişsin ki çiçeklerini kopartayım, ha söyle bana, sitemkâr olmayayım mı?" dedi.

Keriman soluğunu tutup kendine doğru çekildi. Halilhan onun akıbet hesabına girdiğini görünce çok üzüldü. Kadın mimikleri konusunda (övünmek gibi olmasın ama) birçok erkeğe göre yüksek bir tercümandı. Esasında hiçbir kadın onu terbiyeye davet edemezdi! El olarak sarkıntılıkta bulunmamışsa, ki bulunmamıştı, Keriman'm kendini kraliçe gibi görüp savcı kesilmesi yanlıştı. "Benim dürüst bir erkek olduğumu değerlendiremeyecek kadar enayiysen, sorununu tüketelim kızım, in o vakit aşağıya," diyerek kestirip attı. Akşamın bir saatinde başında Kadillaklar uğuldarken cehaletle boğuşamazdı.

Kadın herhalde çok açtı ki, yerinden kımıldanmadı. Halilhan, Keriman'ın mide bakımından zayıf olduğunu sezince, başını kederli bir şekilde önüne yıktı. Dünya birçok insan için karanlık bir mahzenden farksız, hayat çirkef bir katil gibi acımasızdı. Halilhan, ilerde olabilecekleri hesaplayarak, "Benimle geliyorsan, kaderine razı olup kendini kültür olarak eğitmelisin," diyerekten Keriman'ı uyardı. Sonra, "Uçar günler uçar, şıpır şıpır gider... falan filan..." biçimde, tutarsız bir şarkıya başladı. Amacı bu talihsiz kadını güldürmeyi başarmaktı.

Hayatın uzaklara vuran yansımasından yapılma göstermelik hayatları, kaybolmakta oluşlarını perdeliyordu.

Keşke o birazcık rahatlık verebilse de... Aşka bu gece ufacık bir pay tanısaydı. Umamayacağı güzellikte duygularla coşar, karşılaşmalarına meydan veren tesadüf kavramından sonra, kötü olan şansı harika bir yöne dönerdi. Geçim problemi silinebilir, bunun yanında hayatı da cennet gibi tatlılaşırdı. Küçük bir "evet" ışığı yaksa, ona ânında bir ev kiralamayan erkek değildi. Elindeki milyonları sayıp her türlü eşyayla döşeyebileceği bu evde onun için, düşlenilebilecek en modern yaşantıyı herhalde inşa edebilirdi. Kadının kendisine deli gözüyle bakmasından korktuğu için hislerinden ona bahsetmeye çekindi. Korkmakta haklıydı çünkü ne kadar yalnız bir insanın arabasında oturduğunun farkında olamazdı. Böyle bir görüşe sahip olabilmesi için zaman ve kader kavramlarını incelemiş, çözümlemiş olması lazımdı. Yazık ki yüz bakımından çok güzel olduğu halde, kafaca, karşısındaki insana neler yaşattığının farkında bile olmayacak cinstendi.

Şeytan Hüseyin'in yeri!

"Burası benim devamlı geldiğim mekânlarımdan bir yerdir. Çok yorgun olmasam size servisi dahi kendim yapabilirim. Şöyle ki, vücut olarak değil de kalp olarak zehirlenmiş

gibiyim. Kendinizi suçlu görmemeniz için bu açıklamayı getiriyorum. Şu anda bana ne maddi ne manevi yük değilsiniz. Bunu çok iyi bilin. Hanımefendi, bir hayli kadar oluyor ki, düşmanının bile çok nefis diyebileceği bir kadına rastladım. Neticede onun için dünyayı yakabileceğime inandım. İnsan hayatı tuhaf hareketler üreterek gelişiyor. Niye diyeceksiniz. Bizim çevremizde öyle karakterler vardır ki politikayı küfür etmek için konuştuklarını görürsünüz. Öfkelendikleri zaman politikayı kullandıklarını tespit edersiniz. Benzer şekilde kendimde de şuna şahit oluyorum. Ben de kadınları âşık olmak için kullanıyorum. Şu an onu görmekten geliyorum ve durumunu size tarif etmeye cidden utanabilirim. Kendisinin benden gizlediği şey... zannediyorum, âşık olduğum kadının bir randevuevini işletişine şahit oldum. Gözlerimle görmedimse de kafamda bu yönde bir şimşek çaktı. Duygularıma inanmak durumundayım. Kişi, duygularından başka pusulası olmadığı için içinden yükselene uymak zorundadır. Güzel bir kadının, bu kadar kısa bir tarihte cadılar gibi çöküşüne, başka türlü mana veremeyecek bir insanım. Yaşattığım aşkın büyüklüğüne gülmek istesem de gülemiyorum. Demek ki diyorum, insanın kendine dahi uzak olduğu bir an oluyor. Yeni tanıştığım size içimi döküşümün sebebi şöyle ki, ben aşk terbiyesi almış bir insanım. Benim türümdeki erkeklerle ister yemek alışverişinde bulunun, ister daha kapalı koşullarda beraber olun, kendinize zarar gelmeyeceğini lütfen görün..."

İlk defa aldığı için, alkol Keriman'a ağır geldi. Şehirli olmayan bakışlarına buğulu bir şaşkınlık yerleşti. Halilhan bir kibrit çaksa, hemen teslim olacak haldeydi. Şeytan Hüseyin'in ikramı alevli meyveyi süze süze büyülenmişti.

Yoksulların yüzyıllardır dünyaya karşı kalkan olarak kullandıkları serap, başkalarının hayatıdır.

Duygusal yapısını çözmek için Keriman'ın yüzüne da-

lış yapan Halilhan, gözlerinin çarpıcılığı karşısında iskeletine kadar ürperdi. Gözlerinin annesinin gözlerine benzediğini fark edince eli ayağı ince bir ateşle kesildi. Ruhunu saran heyecanla birlikte saç diplerinden terler fışkırdı. Soluğunun rüzgârı, dönmeye başlayan kalbini söküp sonsuz, ışıklı bir boşluğa götürdü.

Sandalyesini Keriman'ın sandalyesine yanaştırdıktan sonra gerçekle aralarında uzun vakitli bir kopukluk meydana geldi. Keriman'ın kahkahayla karışık, "Vururum ha, vapur olma," deyişinden sonra mevzuatı nasıl bağladıklarını hiçbir zaman (yani ölünceye kadar) ikisi de bilemediler.

Volvo'nun içinde ağız ağıza öpüşürlerken, nasıl bir görüş zafiyetine düştülerse, ölümün ufuklarına doğru uçtuklarının farkında olmamışlardı. Volvo dünyaya çakılıp yerin kabuğunu kaldırdığında bile ayılmış sayılmazlardı. Kafasını torpidoya çarpan Keriman'ın yüzü saniyesinde kanla yıkandı ve asfalta fırlayan sağ arka teker, şahane bir şekilde zıp zıp zıplayaraktan bir hayal gibi denize yuvarlandı.

Gözlerinde tekerin yuvarlanışı, Halilhan, Keriman'ı kucaklayıp bir taksiye atladı. Yolun bir yıl gibi uzayışından Keriman hastaneye gittiklerini sandı. Belli belirsiz kafasından geçen düşüncelerin basıncıyla Halilhan'ın kollarında sızıp uykuya daldı.

Alkolle zehirlenip hayatının kazasını işledikten sonra Halilhan'ın sığınmak isteyeceği tek varlık olan Gogi'ye doğru yol almaktaydılar.

Gogi'nin bahçesindeki mezar taşlarını görünce birden cana gelip ayılan Keriman, ağzını alabildiğine açıp bağırmaya başladı. Cehenneme düştüğünü sanıp geri geri çırpındı. Atlet pijama dışarıya uğrayan Gogi, Keriman'la karşılaşınca kılığından utandı. "Bu hanımefendiyi tedavi edebilecek tek kişi olarak seni düşündüm." Halilhan'ın yaptığı somut açıklamayı dinlemeden içeri kaçtı.

Sonuçta büyük bir korkuya kapılan Keriman, Halilhan'ın Gogi'ye sarılıp, "Gözleri annemin gözlerine benzemiyor mu, Gogi, bana itiraf et," diye hıçkırdığı sırada, dikkatlerini kandırıp arka odaya sıvıştı. Divanın altına yatıp duvara doğru süründü. Soluğunu tutup saklandı.

Sabaha karşı yatağından sıyrılıp çorabından ayakkabısına, kravatından saçını taramasına, kendini büyük bir revizyondan geçiren Gogi, Halilhan'ın horlayarak kendinden geçişinden sonra Keriman'ı aramaya başladı. Ezanla beraber divanın eteğini kaldırıp da altına uzanınca duvardan taraftan, "Abi, kurban olayım beni kurtar," diye bir ses çıktı. Gogi örtüyü kapatıp geriye kaydı ve derin bir üzüntüyle kendini kapıya yasladı. Böyle bir sahne filmlerde dahi bulunmazdı.

Soluklanıp cesaretini toparladıktan sonra, "Bayan kardeşim, korkmayın, emin kişileriz, ahlakımıza ağır gelir, divanın üstüne çıkıp yatın," diyerek Keriman'ı dışarı çağırdı. Kadının saklanışı vicdanını korkunç derecede sızlatmıştı. Bu olayda kendisini de suçlu görüyordu. Can dostunu, parayla halleşmesinin imkânsız olduğu bir esnada yapayalnız bırakmıştı.

Kendilerine dair olanı, kendilerine ait olmayan seslerin yankısını giyinmek suretiyle korudular.

Gogi, morg günlerinden yara, kan gibi olaylara alışıktı. Büyük bir terbiyeyle Keriman'a ilkyardımını yaptı. Yüzündeki kanı silip yarasını sardı. Bırakıp gitmeden önce, "Çok kuvvetli bir ruh birliğimiz olduğu için ondan korkmanıza şaşırdım, var olup yaşamayanlar grubuna dahil değilseniz, onun içindeki insaniyeti göremezsiniz, her bakımdan pırlantadan birisidir, karakter olarak o bir ekoldür," diyerek sitem etti.

Durum açıklığa kavuşmadığından sabah sahneye çıkıp ne okuyacakları, üçü için de belirsiz kalmıştı. Yatıp kalktıktan sonra Gogi'nin mezar taşlarına karşı kurulmuş sofrasına kır-

gınlıkla oturdular. Geceki olayların esrarını üstlerinden atamadıklarından çayı yudumlayışlarına duamsı bir hava hâkim oldu. Halilhan, "İkimizin bu senin mekânda ilk kahvaltı yapışımızdır, zannederim," diyerek Gogi'yle muhabbet oldurmaya çalıştı. Bir süre tutukluk yapıp sustuktan sonra ağır ağır açıldılar. Gogi'nin deyişiyle kendini ne kadar sakınırsa sakınsın, insan denen canlının içinde dostluk arzulayan nurlu bir kutu vardı.

Bilinen boyutların dışına taşan ayrı bir özellik!

(Gogi, insandaki nurlu kutu meselesini yeni keşfedilmiş "Orgon" enerjisine bağlamaktaydı. Açıklayamadığımız yakınlaşmalar, uzaklığın ve yakınlığın söz konusu edilemeyeceği, içimizdeki zaman dışı 0 [sıfır] noktasından kaynaklanıyordu.

Açıklamasına göre, elimizde var olan her türlü madde enerjidir. Her şey değişim halindedir. İnsan enerjinin kütleleşmiş şeklidir. Maddenin olmadığı yerde yer yoktur. Uzaklık ve yakınlık hiç yoktur. Sıfır noktasına Allah duygumuzun bulunduğu yer de denilebilir.)

Keriman mahzunlaştı. Oradaki varlığını sadeleştirme ihtiyacı duydu. Namus diye bir şey olduğuna göre, uyanır uyanmaz neden kaçıp kaybolmamıştı? Gogi'nin evinde mahkûm kalışının ana sebebi parasızlıktı. Konuşarak hafifleme yolunu seçti ve vücudundaki tüm elektrik akımını atıp deşarj oldu. Kısacası, bir hayli zamandır bunalım çekiyordu. İşsizlik içindeydi. Kocası kendilerini terk edip gitmiş, Keriman taşıdığı terbiye yüzünden, "Karını çocuğunu sen nereye bırakıp gidiyorsun, teres!" diyememişti. Halilhan, "Ben de gitmek istiyorum ama o şans bana hiç gülmedi, yazık," diyerek söze girdi, "Gogi biliyor, baktığım zaman karımın yüzünde solucanlar görüyorum ama beni ona bağlayan yetmiş bin tane bağ olduğunu da görüyorum, belli fireler ve fedakârlıklar olmadan insan insan olamıyor. Ben

bunu bilmekten dolayı özgürlüğünü elde edememiş bir kişiyim. Benim karıma, kocan mı ölsün, baban mı ölsün diye sorulsa, kocam ölsün diyecektir: Gogi sana, karımla mücadele etme biçimimi çok güzel tarif edebilir." Keriman kocasının dönmeyeceğinden emin oluncaya kadar beklemiş, açlıktan kuruyup kalma raddesine geldiğinde, oğlunu kucaklayıp dayısının bekâr odasına sığınmıştı. Bu şehir hayırsız akrabalarla dolu uğursuz bir bataktı. Kardeşleri kendisine yardım etmeyince bu sonucu çıkarmıştı. Dayısı, çevrenin "Fatmanımteyze" olarak ad verdiği, yarı yarıya kadın erkek ölçüsünde, deli dolu, bağrı yırtık bir insandı. Dünyadaki kuralları rüya gibi değerlendirdiği halde, vicdan denen merhameti unutmamıştı. Keriman bir süre önüne bakıp donuklaştıktan sonra, "Güya, hötöröf deniliyormuş bunlara," şeklinde ani bir dışavurum yaptı.

Dayısının karakterini açıklarken öyle saflıkla kıvrandı ki, Gogi'yle Halilhan yüzlerini ateşin basmasına mani olamadılar. Harekete geçip kızcağıza yardım etmeleri lazımdı. Gogi'nin bekâret durumu olmasa, Keriman onun yanında kalabilirdi. Ama şu aşamada dedikoduya prim vermeleri doğru olmazdı. Sesle değil, boşluğa bırakılmış bakışlarla durumu tartıştılar. Halilhan, vahşi bir heyecanla parlayıp, "Hanımefendiyi sekreter yapıp telefonumuzun başına oturtalım," diyerek yerinden fırladı. Piyasada tutunabilmeleri için zaten Teknojen'e bayan takviyesi lazımdı. Çare, tüm umutsuzluğuyla karşılarında oturuyordu. Gazeteye ilan verip kampanya yapmalarına gerek kalmamıştı.

Halilhan, Keriman'la aralarında oluşan sıcak havanın etkisiyle coşup, "Sempati, kalbin aşktan sonra gelen en muazzam duygusudur, size inandım, hayran oldum," biçiminde cümleler savurmaya başladı. Bundan sonra iş camiasında büyük bir turnike çevirmelerini engelleyecek güç tanımıyordu. Yalnız, başarılı olmak istiyorsa Keriman'ın alkol-

den uzak durması şarttı. Alkol, Halilhan'ın gördüğü kadarıyla Keriman'ın kontrol mekanizmasını bozuyordu. Bunu geceleyin yaşadıklarından anlamıştı. Yüzünde büyüyen kahkahayı ok gibi sivriltip boşluğa bıraktı. – Yani tecavüz muhabbetine sapmak istesem, yol açıktı!

"Kırmızı ışık ne güne duruyor, Halilhan Bey, canınız sağ olsun..." (Keriman da çaya kırmızı ışık diyordu.)

Gülüşmelerle ilerleyerek Halilhan'ın mezarlık konusuna gelip dayandılar. Onun yakını olan yabancı bir kadının yapması gereken duygusal ziyaretler... Özetle, hayatının kadın olan iki kilometre taşı... Keriman istemese de aile içi romantik kurallara uymak zorundaydı. Halilhan manen kendisini annesi Sitile Sunteriler'e ve kız kardeşi Gülaydan'a bağlı görüyordu... Falan filan... Gogi, bu konudan sıkıldığı için üzüntüyle gözlerini kıstı.

Esasen Halilhan'ın kendine yakıştırdığı hayat ona artık uzak düşüyordu. Teknojen fikrinden soğumuş, koordinatörlükten ayrılma kararına varmıştı. Bütün gücüyle zaman ve enerji kavramlarına eğilmeyi arzuluyordu. Evreni uysal duygularla okşayıp sessiz bir hayat kurmanın yolunu bulacaktı. Gövdesini bırakıp dünyanın üstünde uçan insanlar... Kendindeki enerjiye hükmetmek için uğraşıp onlara karışacaktı. Hayran düşüp tapınsa da Halilhan'ın yapısındaki bukalemunluk korkutucuydu. Halilhan, duygu yaşantısını alaya alınca aralarındaki güven zinciri kopmuştu.

Asıl hayatlarını başka bir yerde saklamasalar, yüzlerindeki üzüntü böylesine gerçek olmazdı.

Gogi'nin isteksiz duruşu can dostunun gözünden kaçmadı. "Volvo parçalandı Gogi," diyen alçak bir sesten havalanıp yalvarmaya, yakarmaya doğru uçtu. "Alacakarga olmuş yatıyordur, kimsenin taş atacağını dahi sanmam. Anlayışa en fazla ihtiyaç duyduğum bir olayın kıyısındayım. Teknojen ve ben sensiz oluşamayız, biliyorsun." Derin bir so-

luk alıp kondu. "Senden beni yargılamanı ertelemeni istiyorum."

Peki ama neden Sitile Sunteriler'i esrarlı bir silgi gibi kullanmaktaydı? Hayatları taklide dayanıyor diye her şeyi hepyek olarak çevirmeye mecbur muydu? Ancak tartışma için Halilhan'a güvenmediğinden sustu. Gogi, o an konuşmamak üzere plan yapmışsa da, Keriman helaya gidince, sayıklar gibi peş peşe birkaç cümle mırıldandı. Halilhan'ın kendi seksi için annesini mevzu yapmasını yanlış buluyordu. Kutsal görmesi gereken bir varlığı, kadın ilişkilerinde meze yapmasına karşıydı.

Halilhan, Gogi'nin konuşurken titrediğini, tepeden tırnağa sarardığını tespit edince, ürktü. Aralarında gizli kalmış bir hesap... Hayır, olamazdı! Can dostu acaba hangi nedenle kendisine karşı sinir birikimi yapmıştı? Sesini hafifçe kırıp "Ben bütün kadınlarda annemin gözlerini aradım, Gogi," diyerek kesip attı.

Beraberliklerine yakışmayan, mat tavırlardı bunlar...

Volvo tahmin ettiğinden çok daha derin bir şekilde hurdahaş olmuştu. İnanamayan gözlerle bile bakılamaz durumdaydı. Otomobilinin, ölmüş bir köpekten beter çarpılmış yatışı karşısında korkuya kapılan Halilhan, havaya tutunarak kendine sahip çıkmaya çalıştı. Tutarsız hareketlerle sürüklenirken, Volvo'dan sağ çıkışına sanki sevinmiş gibi soluyordu.

Volvo! Volvo! Halilhan'ın kendine göstermelik bir hayat kurmasını sağlayan dekor... Kırılarak, onu dünya yüzünde savunmasız bırakmıştı. Gözlerinden boşluğa öylesine öfkeli işaretler fışkırdı ki, Keriman ânında ip olup uzaklaştı. O da bir yoksul olduğundan, durmasının umutsuz bir bekleyiş olacağını kavramıştı. Gerçekten de Halilhan'ın yüreğinde şu an, uğursuz bir kadına sevecenlik gösterecek gram güç yoktu. Merak duyup ne yöne kaybolduğuna bile bakmadı.

Ön panel, göğüs sacı dahil, olduğu gibi içeri göçmüş, Volvonun ağzı kuyulaşmıştı. Hafif fren darbeleriyle selama durduğu burnunun yerinde rüzgârlar esiyordu. Dışa doğru şaşılaşmış tekerler, moron balonlar gibi pörsüyüp kalmışlardı. Rot, en başta zaten çıkmıştı.

İnce ince yağan karı soluyarak bilinçsizce dolaşırken, otomobil hayatının anıları Halilhan'ın beynine üşüştü. Sis lambalarını yakıp şehrin üstüne doğru ikileyişinin tadını damağında duyunca, kalbinde, arabasının ruhunun yitmediğine dair bir duygu kıpırdadı. Asfaltta tüy kesilip vals yapışları yıldızlar gibi gözlerinde yanıp söndü. Ah! Tadı grava... Kulağına nefis bir müzik aktı. O vakit kendini ağaçların üstünden atlaya atlaya gitmeyen bir ömrü süremeyecek denli güçsüz duydu. Başkalarına ait bir hayattan ödünç alıp yok oluşuna örtü yaptığı Volvo olmadan yaşayamazdı.

Tavanı pot yapıp gebermiş, avare dişlisine, ana yatak hilaline kadar uçmuş olsa da, ona "mazide kalmış bir aşkın nesnesi" demeye dili varmıyordu.

Hayatla hayatımız arasındaki intıka, eşit seğirmelerle ayın öteki yüzüne geçtikleri anlarda saklıdır!

Kış güneşi yüzüne çam iğneleri gibi ufak oklar atmaya başladı. Otomobil için güzel bir tamirci hayal etmeye çalışırken kar indi. Ardından rüzgâr kayboldu. Sağ arka tekerini yutan sular, çarşaf olup düzgünleşti. Bir dakika kadar, tabiatın acı çekme özelliği olup olmadığını düşünerek dalgınlaştı.

Arabasını torba torba yüklenip götürecek bile olsalar, fedakârlıktan kaçınamazdı. Şu aşamada parayı konu yapmayı ihanet görüyordu. Bu bakımdan bocalama geçirmeden karara vardı. Para olarak ne yutarsa yutsun, gravasını hemen toplattıracaktı. Ama alelade bir tamirciye karşıydı. Durum hayati kritiklikte olduğundan, Volvo'yu eskisi gibi uçak şekline sokacak zekilikte, fazlasıyla usta bir kimseye ihtiyacı vardı.

Başka bir isteyenim var. Kendisi mobilyacı. Gönlünüzdeki hayalleri bulmanızda Allah'ın şefkati üstünüze olsun. Kader böyle imiş, ne söylesem boş. Vicdanımı tez vakitte temize çıkarmanızı diliyorum.

İnce ince yağan kar, tavşan ayağından da hafif bir vedalaşmanın üstünü örttü. İpeksi beyazlığın aksine Gogi'nin hareketleri renk olarak siyahlaştı. Eli ve ayağı sanki boyut sapmasına uğramıştı. Eşyalarına nüfuz etmiş canlıların yaşadığı uydumsu mahallede, içe doğru bükülmüş ebedi bir yalnızlığa dönüşerek donup kaldı.

Gurur ve aşk! Ruh denen sonsuzluğu aydınlatan odaklar... Gogi'nin başı, kendi içindeki anotlar ve katotlarla büyük beladaydı. Bir an önce unutma içgüdüsünün atomlarıyla sinyalleşmesi, onlara hükmetmenin yolunu bulması lazımdı. Halilhan parça bakmak için araba mezarlığına giderken Gogi, araştırmasına koyulmak üzere eve kapandı.

Kızı beyninden kovmak için orgon enerjisinden yararlanmayı tasarlıyordu. Öncelikle, iradesini kuvvetlendirmek için gece gündüz lambasını açık bırakmaya başladı. Gözlerini dikip bakışlarının şiddetiyle ampulü söndürmeye çalıştı. Bütün dikkatini kendi üstünde yoğunlaştırdıktan sonra "O bilimsel kitabın" başına çöktü. "Enerji kutusu" denen olağanüstü buluşun şemalarını incelemeye koyuldu. Kutu-

nun koordinat hesaplarını tamamlamak için aralıksız on beş gün matematikle boğuştu. Beynindeki zekâ servisini acınası bir tutkuyla zorladı. Galvaniz saçı ana malzeme seçerek yedi gün süreyle bilfiil çalışıp birbirinden farklı derinlikte, boy boy 7 tane kasa yaptı. Dış yüzeylerini cam yünüyle kapladığı saç kasaları iç içe geçirip kan ter akıtarak duvara yasladı.

Dışarda rüzgâr, dindirilemez öfkesiyle çatur çutur uğuldarken Gogi, eserinin kıyısına çökmüş yorgunluktan ölüyordu. Kalbindeki acıyla tek başına hesaplaşmak istediğinden, gidip gelip yalvardığı halde Halilhan'la dertleşmekten bile kaçınmıştı. Konuşursa kızı unutma arzusunun zayıflayacağından korkuyordu.

Kutuya girmeden önce kaynar sularla yıkandı ve soğuk, buz gibi bir suyla durulandı. Öylece, kurulanmadan çıkıp çırılçıplak enerji kutusunun içine oturdu. Düşünce dalgalarındaki elektronlar saniyesinde kutuya çarpıp doğada var olmayan birtakım sesler çıkardılar.

Kutunun içinde büyük bir tecrit yaratılmış olduğundan Gogi'nin damlalarla süslü çırılçıplak bedeni birden iğnelenerek ısındı. Kutunun içindeki hava ateş almışçasına yandı. Gözlerini kocaman açarak bayılmamaya çalıştı.

Orgon enerjisi tarafından güdümlenerek kutunun içinde başka bir kutu hayal eden Gogi, (altından ve ufacıcık) kızı hayalinde yarattığı bu kutuya hapsetti. Kıza olan aşkını ve evlilik düşlerini hapsettiği kutuyu, enerji kutusunun içinde bırakıp dışarı çıktı. Zaman, kutuya çırılçıplak adım attığı andan bir saat kadar ileriyi gösteriyordu ve sonuç muazzamdı.

Yüce mekanizmanın adaleti!

Gogi kızı tamamıyla unutmuştu.

Yoksulların içindeki siyah dolunay

Kardan yansıyan ışığı yuta yuta ilerleyen pılık pırtık adamlar, şehrin son çemberini denk solumalarla geçip hafif hamlelerle yokluğa sıçramışlardı. Varlıklarının dünyevi olarak anlamlandırılmasına karşı koyan ölümsüz bakışları boşlukta rüzgâr gibi titrerken yitip gidiyorlardı. Hayatınızın uzaklara vuran yansımasından yapılma göstermelik hayatları, kaybolmakta oluşlarını perdeliyordu. Bir mekik hızıyla çekilmişlerken, yaşadıklarımızın gölgesinden ibaret bir hayat sürmeye devam eder gibi göründüler.

Yoksulların yüzyıllardır dünyanıza karşı kalkan olarak kullandıkları serap hayatınızdır!

Bu adamlar, kendilerine dair olanı kendilerine ait olmayan seslerin yankısını giyinmek suretiyle korudular. Asıl hayatlarını başka bir yerde saklamasalar, yüzlerindeki üzüntü böylesine gerçek olmazdı.

Hayatınızla hayatımız arasındaki intıka, eşit seğirmelerle aynı öteki yüzüne geçtiğimiz anlarda saklıdır!

Kışın, hüzünlü havasında, insanı yoksulluğumuzun sessizliğini araştırmaya çağıran bir titreşim vardı. Gogi kara ba-

ka baka, ayın öteki yüzündeki hayatla, dünya arasındaki kopukluğu giderecek bir yol bulma umuduna kapılıp sürüklenmeye başladı. Teknojen hayalini kader gibi yaşamaktan kesin olarak caymıştı.

Enerji kutusunun imkânlarını tespit etmekten başka bir şeyle uğraşmak istemiyordu. Halilhan, "Var olmak güzel şey değil mi, yani yok olmak olduğu için," diyebilecek kadar dünya yüzündeki durumlarının farkına varmış kral bir yoksul olmasa, aralarındaki aşkın sönükleşmesinden acı duymayacaktı.

Halilhan araba mezarlığında kendini o kadar çok gecikmiş, varlığını öylesine harcanmış duydu ki, yerlerdeki platinlere, bujilere, ispiral tellerine basmamaya çalışarak Volvo parçalarının bulunduğu bölgeye doğru yürürken, ezilip ağlamaya başladı.

Yapılması imkânsız arabalar, sayısız ölü grava... Ömrünün yatırımı saydığı otomobil denen nesne, meçhul insanlar tarafından büyük bir selahiyetle kullanılmış, terk edilip atılmıştı. Tüm çırpınmasına rağmen nüfuz etmeyi başaramadığı, satın alıp kaputuna yüzünü sürdüğü halde sahip olamadığı şeyin, isimsiz kişilerce çok daha önceden eskitilmiş olduğunu görmek, canını sıktı.

Çıkma panel, panjur, far, kaput, çamurluk ve traves aldı ama... Sıfırlanmış ruhla... Benzerini hiç yaşamadığı iç düzeninin tadı kaçmıştı.

Aşağılanarak kaybettiği enerjisini ona iade edebilecek tek bir sığınak hatırlıyordu. O da bir başka mezarlık... Oraya tatlı bir kadınla gitmeyi kurduğu halde, şu an yalnızdı. Keriman da hapçı çıkmıştı. Kesin olarak bilmese de gözlerinin altındaki morluktan hayatındaki bu esareti çakmıştı. Aksi halde, böyle bir mazereti olmasa, kadına kovar gibi yaklaşır mıydı? Her yan ıslak olduğundan, annesinin kıyıcığına çöküp ağlaması mümkün olmadı. Zaten gözyaşı dökmekten çok kendini annesine seyrettirmek, şefkatinden yarar-

lanmak istiyordu. Mezarın etrafında yiter gibi, bir bakıma bilinçsizce döndü. Perişanlayınca, "Buruk bir kalp mutluluğun gölgeli halini ifade eder." cümlesini buldu. Mecburen. Şu saniyelerde iyimser olması gerekiyordu.

İkindiye yakın Gogi'ye doğru yola çıktı. Aslında dostunun evine gitme alışkanlığı yoktu. Keriman'ı götürmesi bir çaresizlik ânının ürünü olmuştu. Bunun dışında daha çok toplantı gerekçesiyle evine adım atmıştı. Evin tarihindeki ölüm karanlığı, onu Gogi'ye gitme konusunda pasif kılmaktaydı. Arkadaşlıklarının buluşma yönü her zaman sokakta gerçekleşiyordu. Kırılmış bir ruhla, açıktan yardım dilemeye gitmek, bir yanıyla Halilhan'a taviz gelse de, şu anda sonsuz derecede teselliye muhtaçtı.

İnsan ömrü hayata ortadan başlamıyordu. Hangi kişiyle oturup özlem geliştirmişse, onun esiri haline dönüşüp sürünmesi, bir yerde kaçınılmazdı. Gogi planladıkları gibi yaşamaktan cayarsa, ruhsal yatırımı bu yönde olduğundan, sezebildiği kadarıyla yalnızlıkla yüzleşmesi zor olacaktı.

Binlerce acı çekerek de olsa hücrelerini tazeleyip hayatta kalmayı başaracaktı. Teknojen'i ileri götürme konusunda şahsen umutluydu. Piyasayla ilgili yırtıcı fikirlerin kendisine ait olduğunu biliyordu. Temelde Gogi'ye moralman bağımlıydı. Onu daima aynı... Hayatının kaliteli bir seyircisi olarak yaşamıştı. Açıkçası, dostunun bakmadığı olayları yaratmayı gereksiz buluyordu.

Ömrü tek başına kendisine ait olsa, bu kadarına hırsa gömülmesine, durmadan aşka düşmesine gerek var mıydı? Gogi'nin hayatı beceremeyişini açıklanamaz bir nedenden dolayı bir türlü içi almamıştı. Aslında kardeşlerini de hesaba katarak, şu dünyada tümü adına yaşıyordu.

Efendiliğinden, kıymeti hiçbir zaman saptanamayacak kadar büyük, fedakâr bir insan olduğunu hiçbirinin yüzüne vurmamıştı.

Anlayışsızlığa uğradığında içine çökecek psikolojiyi tahmin edebiliyordu. İleriye dönük tek bir canlıya güvenemeyeceği gibi, herkesten de Gogi'den yediği darbenin intikamını almaya çalışacaktı. Erkek kardeşleri tarafında sürekli dışlanmaya alışkındı. Onlar, ne dünyadaki gurbetlik durumlarının, ne de ihanetin felsefesinden haberliydiler. Bu yapılarıyla da ilelebet olamazlardı. Ama Gogi sayesinde mutsuz bir kişiliğe itilmesi, isyan duyacağı terslikte bir şeydi.

Şimdi, dostu tarafından harcanmamak için dua etmekten başka yapacak şey aklına gelmiyordu. İnsanlar, dünya üstünde defalarca beraberlikleri açısından böyle hassas noktalara gelmişler, ama dostluk denen kutsal yaşantının mahkemesi hâlâ kurulmamıştı. Halilhan bu konuda hesap soracak bir merci tanımıyordu. Duymamıştı. Yaşayıp çekilenler, dostluğun muhasebesini, herhalde kesin kurallar saptayamadıklarından tamamen vicdana bırakmışlardı.

Bunda yazık olan yön şuydu: Arkadaşlığın şekline göre ruh bir akış yapıyor, dışardan bakan bir kimse bu akıştaki gizli unsurları göremiyordu. Bu ebedi körlüğün insanı ölümüne buruklaştırdığı, başkalarına katiyen anlatılmamaktaydı. Aynı zamanda herkesin ortaklaşa, tatsız kaderiydi bu.

Açılan zerre kadar küçük bir delik bile, sevgiyi mahveden manyetik fırtınalar yarattığına göre, büyük arkadaşlıklarda ruh, alabildiğine incelerek ipekleşiyordu.

Geleceği zamanı standart bildirmediği için Gogi'yle Mesut, deneye dalmış, mutluluktan uçar bir vaziyette, Halilhan'a yakalandılar. Enerji kutusunun iç yan suntasına bir kuş kafesi asmışlar, kanatlarını yumup kafesin dibine gaga üstü devrilmiş hayvancağızı pürdikkat incelemeye almışlardı. İkisi de Halilhan'ın gözüne dünyadan mutlak bir biçimde kopmuş, akıl olarak uzaklaşmış göründü. Fazlasıyla hüzünlenmesine karşın söyleyecek kelime bulamadı. Orgon ener-

jisine, gelecek için kurdukları hayat projesinden daha çok değer veriyorlardı. Demek ki Volvo'nun ciğerlerinin paramparça oluşu kalplerini sızlatmamıştı.

Her şeyi anladı!

Tamirci maystroların Volvo'ya gösterdikleri dikkat sayesinde Halilhan, yalnızlık duygusundan sıyrılıp yeniden hayata bağlandı. Sanki üst kademede masraf yaparak ruhunu şeytandan satın almıştı. Operatörlerin Volvo'yu teslim etmeden önce giriştikleri deneme seansı unutulmazdı. Motor kaputunun üstüne madeni bir parayı dikey olarak koyup arabanın marşına bastıkları sırada çektiği heyecanı, saf bir hatıra olarak ölünceye kadar belleğinde yaşatacaktı. Arabanın marşına bastıklarında motor o kadar şaheser çalıştı ki, para yerinden milim kımıldamadı. Halilhan, motor revizyonunun son derece güzel yapıldığını, sübap, karbüratör, buji ve distribitörün gayet hassas ayarlandığını fark edince, sevinçten ağladı. Oysa, Volvo sente tutmamıştı.

Roysroyslaşan Volvo'suna binip direksiyonu eve doğru kırdıktan sonra gözlerinin içine oturan tebessüm ansızın karanlık bir yere uçtu. Büyük bir ürpertiyle soğuklaşan gövdesi, dayanılmaz bir hızla sıfırın altına düştü. Darbe görmüş arabalarla ilgili dinlediği hikâyeler... Ne yazık ki sentesi tutmadığı için Volvo'nun ruhu baygınlaşmıştı. Kadınların ya-

nından kaba ve çırpıntılı geçiyordu. Yol boyunca şahaneleriyle karşılaştığı halde, süzülüp egzozundan bir kıvılcım dahi çıkartmamıştı.

Halilhan ümitsizlik içinde otomobilini yatırların önünde on-on beş tur sınadıktan sonra, Volvo'nun kazadan önceki hayatını hatırlamayışını, ruhunu ve hafızasını yitirişini derin bir acıyla kabullenmek zorunda kaldı. Bu zaman zarfında şaşkınlığına ara verip Teknojen konusunu gündemine alamadı. İçini tamamen eskimiş, pasla kaplanmış hissetmesinde Gogi'nin yarattığı kırıklığın da bir ölçüde payı vardı. Onun istifasını geri çeviremeyeceğini görüyordu ama yine de son bir kez can dostuyla hayatının geleceğini konuşmaya muhtaçtı.

Pılık pırtık adamların buharlı nefesleri, boşlukta titreyerek beyazlaşmıştı. Gogi'ye gitmek için yola çıktığı gece, sessizliğin manitası kar, çırılçıplak dallara tırmanmıştı. Bu görüntülerin yanında Teknojen'in lafı olmazdı. Dünyayı, doğayı çözmüş bir insan olarak biliyordu bunu, ama ne yapsın? Kendisinin de mecburiyetten doğmuş bir takvimi vardı.

Halilhan seri adımlarla karı tatlı tatlı ezerken, soğuktan ve dünyanın kötülüklerinden korunmak için kendini enerji kutusuna kapatmış olan Gogi, iğnelenerek ısınmış gövdesinin üstünde, heyecanlı deneylere dalmıştı.

Halilhan, Gogi'nin kendisiyle konuşma biçiminden, düşünce yardımı olarak dahi ondan pek bir şey koparamayacağını anladı. "Ortak kaderleri, gelecek vs." gibi mevzulara dilek ve temenni babında bile yanaşmak istemiyordu. Sanki olağanüstü bir güç can arkadaşının mimiklerini kontrol altına almıştı. Uyurgezer gibi değil de, asık suratlı ve serinkanlı bir havası vardı. Aslında "Boşuna!" diyerek geri dönmesi, karın ilahiliğine sığınarak moralini kendi kendine düzeltmeye çalışması lazımdı. Ama şu anda gerilim ve merak tarafın-

dan yönetildiği için, bu dostluğu, tükeneceği yere kadar takip etmek istiyordu.

Gogi, yavaş yavaş açılıp Mesut'la beraber geliştirdikleri fikirleri açıklamaya başlayınca keyfi bozuldu. Daha doğrusu, arkadaşlıklarının en sıcak olduğu günlerde bile kendisine bahsetmekten kaçındığı, titizlikle sakladığı maddi bir kaynak imkânını Mesut'la beraberken devreye sokmayı planlamış olması ruhunda acayip bir sarsıntıya yol açtı. Mesut'la Gogi, yüksek duvarlarla çevrili tekke kalıntısı evin arka girişinde duran harap vaziyetteki umumi tuvaleti işletmeye açmayı düşünmüşlerdi. Hayret verici bir kesit... Demek ki, kardeşiyle can dostunun sevgileri tahmin edilemeyecek boyutta ilerlemişti. Tuvaleti ihaleyle devredip para kazanmayı hesaplamaları şahaneydi... Ama bu düşünce karşısında kendini kazıklanmış hissetmesi de kaçınılmaz bir şeydi. Gogi'nin yüzüne kuvvetle seslenip içini boşaltmak hakkıydı ama herhangi bir serzenişin geçersiz olacağını saptadığı için böyle bir hareket yapmadı. "Keşke Teknojen'i finanse edemediğimiz günlerde bu samimiyeti benden esirgemeseydin," demek yerine, "Tuvaleti modernleştirmek istiyorsanız size ucuz fayans alabilirim," biçiminde jest yapmak zorunda kaldı. Anladığı kadarıyla Gogi'yle konuşmayı götürebilmesinin tek yolu, kafayı taktıkları mevzulara prim vermesinden geçiyordu. Arkadaşlıkları hususunda resmen çaresiz kalmıştı.

Tuvaletten gelecek parayla araştırmalarını finanse edebilmeyi, Mesut'un hiçbir şeysiz çalışacak aletini sıfır noktasına ayarlayıp orgon enerjisiyle çalıştırınayı umuyorlardı! Kardeşinin böylesine güçlü, hayati bir kararı Aynina'nın karanlık desteğini almadan vermesi imkânsızdı. Kesin olarak numaranın mimarı oydu. Kadınlığını kullanarak Mesut'u ailesinden ayrı bir yola sokmuştu. Teknojen'in iflasını hızlandırıp kocasını tek başına avucunda tutacaktı. Halilhan, intikamcı

bir kadın olan Aynina'nın planını sökebiliyordu. Çünkü, kazadan sonra Rübeysa'ya geçmiş olsuna geldiğinde lafı alaycı bir biçimde 22 bilezik konusuna getirmiş, "Karakteriyle hepimizi sürüngendürdüğü yeter artık," diyerek aksi tutumunu ortaya sermişti.

Aynina, kendini akıllı bir kadın sanmasına karşılık, Gogi'yle Mesut'un hayalle ilerleyen beraberliklerinin kayıp bir macera olacağının farkında mıydı? Bu çağda onları gerçekçi bir sahada iş yapmaya yöneltecek tek kişinin kendisi olduğunu, el ele vermiş görmezlikten geliyorlardı. Anlaşılmaz bir çelişkiydi bu. Ama lafla beyinlerine sızmanın fırsatı yoktu. Ne yazık ki zaman sekmiş, artık dostane bir muhabbet imkânı kalmamıştı.

Düşünceli bir insan olarak kendi yönüne gidip işlerini yoluna koyacaktı. İstediği zaman ve yerde yağmur yağdırmayı, uçmayı, kendisini salt enerji görerek yaşamayı seçmiş bir insan olarak Gogi'nin kendisine vereceği sağlam öğütler var mıydı? Şu anda davranış olarak bunu araştırmaktan başka bir şey istemiyordu.

Fakat Gogi, enerji kutusunun içinde kuruttuğu et parçalarını göstererek mumyalama tekniğini öğrendiğini, orgon enerjisi sayesinde sütü saniyesinde yoğurda çevirdiğini söyleyip Halilhan'ı acımasızca, açıktan oyaladı. Kutusunda kuruttuğu et parçalarını ilk fırsatta muska şekline sokup boynunda taşıyacaktı! Dakikalar süren ayinsi hareketler ve delici bakışlarla kurumuş et parçalarının tılsımlı olduğunu savunacak denli ona karşı umursamazlık içindeydi.

Gerçekten, geçmiş güzel günlerin hatırına Halilhan'ın bu kadar idareci olması fazla kaçtı. Nihayet, gitmek üzere ayağa kalktı. – Yoğurt mevzuatına yatırım hayal ederseniz bir miktar nakit koyabilirim, çünkü beni hâlâ unutmayacağınızı tahmin ediyorum.

Kader arkadaşıyla kesin bir şekilde yolları ayrılmıştı. Zir-

vede büyüyen çatlak! Vedalaşıp uzaklaşmadan önce gerçeğin sesi ve temsilcisi olarak onları doğru bir yatırıma yöneltmeyi arzulamıştı. Gogi'de ona garip ama zekice bir hatırlatmada bulundu. Can dostunun elini sıkarken, sihirli bir anahtar uzatır gibi Hazmi'nin adını fısıldadı...

Ay, pılık pırtık adamların boşlukta beyazlaşan nefeslerini yutmuştu. Rüzgârla beraberlik kurmuş, şifonsu ışıklarla karı savurmaktaydı. Halilhan, ağır ağır yürüyüşünde, gecedeki yalnızlığını duydu. Yapısındaki romantiklik, zaten, yüzünü hiçbir zaman hüzünsüz bırakmamıştı.

Arkasında sızlayan izler bırakarak evine ulaştığında, karısı ve çocukları uykuda kaybolmuşlardı. İsyan içindeki yaralı kalbiyle onlara yetişemeyeceğini anlayıp yeniden dışarı çıktı. Ah! Volvo... Aşklarına kumanda etmeyi bırakıp karın ve karanlığın altına uzanmıştı. Soğuktan titreyene kadar öylece dikilip otomobilinin iktidarsız şekline baktı. Gözleri yorulunca, suratında çöküklükle Volvo'nun kapısını zorlayıp kendini direksiyon koltuğuna bıraktı. Her şey bittiğine göre ruhunu iyileştirecek bir müziğe ihtiyacı vardı. Paynırın güçlükle ısınan çelik gövdesine Gogi'nin sevdiği parçayı sürdü. Evet... bu ayrılık ne de olsa kutlanacak büyüklükteydi. Volvo'nun kadife kaplı taban döşemesinin içinden geçen kablolar, arka camlıktaki 2000'lik kolonların tıvitırlarım hafifçe titremeye başladı.

Karanlık çökünce sokağımıza sokağımıza
Kalbimdeki hatıralar uyanır
O mutlu günler hep gelir aklıma aklıma
Gözlerim sensizliğe nasıl dayanır...

"Hıçkırarak ağlayan bir insan, gövdesinden sıyrılıp boşluğa yayılmış sayılır..." Karla kaplı camlar, Halilhan'dan sabahın doğuşunu saklarken, o çoktan zamansız bir boyuta sıç-

ramıştı. Fakat, Hazmi'nin adını fısıldayan Gogi'nin sesini hatırlamasıyla beraber, derhal cana gelip ayıldı. Haybeye tükenen sevginin peşinden doğal olarak gözyaşı akıtacaktı ama bu tür olaylarda Mecnunsu bir tarza da karşıydı.

Hazmi'yi arayacaktı. Çünkü kader kendisini ona doğru çağırmaktaydı. Jüt olmuş gözlerle Rübeysa'nın yanına sokulurken, kafasında, kardeşine duyduğu özlemin ılıklığı vardı. Uykusunda Hazmi'nin inatçılığı ve kendisine karşı diklenişiyle boğuştuğundan, yataktan hevesi sönmüş, bitkin soluyuşlarla kalktı. Kardeşinin kaprisçi karakteri, şimdiden yorgunluğa dönüşüp gövdesinin üstünde yürümeye başlamıştı. O kadar ki, kuşluk vaktine erişmeden ruhunda ağrılar oluştu.

Onu çok sevmesine rağmen ilişkilerinin öylesine harap bir manzarası vardı ki, kalbindeki sevgiyi güzel bir cümle haline sokup kardeşine sunması, bu aşama için enayilik olacaktı. Sevgiye değinilemeyen yerde, bir beraberlik tohumunun atılabileceğine inanmak da ona göre insanlıktan uzak bir şeydi.

Hayal ürünü hayatlara boş verebildikleri için tak diye çakışabilecek iki kardeş, kafalarındaki yanlış fotoğraflar yüzünden yalnızlığa mahküm olmamalıydılar. Ama... Ne yazık ki, bu durumda kaçınılmaz olarak imajlar çarpışacaktı.

Elinde kalan nakitle Teknojen'e yer sağlayıp Hazmi'yi hazır bir mekâna davet etmesinin ilişkilerine yumuşaklık katacağını hesaplayan Halilhan, kışın zalimliğine rağmen atağa kalkıp kahvelere uzadı. Ve saniyelik bir titreyişle anladı ki insan, şirketinin hayat bulacağı mevsimi seçme şansından yoksundur!

Bütün iyi niyetiyle geçen yazı hayal etmişken, Teknojen'in ilk evresi karlı bir güne kısmet oldu. Halilhan iflasa takılmış bir inşaat şirketinin yerini, mobilyasıyla, perdesiyle, telefo-

nuyla beraber fazla zahmet çekmeden, "Bu kadar olur!" diyerek devraldı. Ne tatlı... Gözleri, imza atışına şahitlik ederken heyecandan kan basıncı artmıştı. Ama yalnız bırakılmışlığın sersemliği içinde mekânını dolaşırken yüzünde Gogi'ye ithaf edilmiş bir hüzün vardı.

O vakte kadar hayatının muhasebesine çok fazla mesai harcamış olduğundan hiçbir şey düşünmeden sessizliği dinlemek üzere, bir sabah, artık kendisine hizmet verecek olan masaya oturdu. Ilık iki çakıl taşından farksız gözlerini öylesine serbest bıraktı. Karşı duvar, takvimlerden kesilip çerçevelettirilmiş manzara, bitki ve bitkin hayvan resimleriyle doluydu. Yaprakları yan açılmış beyaz bir gül, dik dik solgun bakan bir papağan, şelale ve karlı bir dağ doruğu... Bunların tam ortasına siyah-beyaz, büyük, camlı çerçeveli bir başbakan portresi kondurmuşlardı. Halilhan, şirketlerine ciddi bir hava vereceğini düşündüğü için bu portreden hoşlandı. Camlardaki yeşil, göz göz delikli perdeler, tip olarak yapacakları işe uygundu. Renk bakımından zevkine aykırı kaçsa da şimdilik söküp atmayacaktı. Gözüne pencerelerin önündeki çiçek saksıları hayret verici fazlalıkta göründü. Ağaç olmuş devedikeninin yapraklarına, dallarına pembe-beyaz tül kelebekler takınışlardı ki, bu, ortama kadınsı bir hava katıyordu. Halilhan bu tül süsleri, iflas olayının ipuçlarından biri olarak saptadı. İnşaat işinin cinsiyetine uymaz detaylar... Adamlar dikkat göstermeyip lalettayin bir dekorasyon yapmışlardı. Kiremit renginde kadife koltukları, dama tahtası olarak kullanılabilen sehpalarıyla burası bir şirketten çok, bir randevuevini andırmaktaydı. Hazmi'nin bu mekândan gıcık kapacağı aklına takılınca canı sıkıldı. Neyse ki bir köşede bir alay erkeğin güçlükle kaldırabileceği büyüklükte, ciddi duruşlu demir bir kasa vardı. Bu kasayı Hazmi'ye şirketin kanıtı olarak sunacaktı. Ama onun da üstünde renkli hasırlardan örülmüş balıklar sallanıyordu. Hafif, biri soluk-

landıkça savrulan uçucu balıklardı bunlar. Çaresiz... İnsana seksi hatırlatıkları için hemen kaldıracaktı.

"Kardeşim, senin zevkine uygun kart bastıralım."

Bulduğu bu mütevazı cümleye sığınarak Hazmi'yle yüzleşmek üzere Teknojen'den ayrıldı. Hazmi hurda işine dönüş yaptıktan sonra hırsla sessizliğe yuvarlanmış, çalıntı mal sattığından, hafif ateşle döküntü mekânlarda saklanmaya başlamıştı. Halilhan ağır bir hastayı ziyarete gider gibi anlatılmaz bir burukluk içinde, yola çıkmadan önce, Volvo'nun bagajına koca bir kasa portakal attı. Heyecandan hediye olarak meyveden daha uygun bir fikir bulamamıştı. Kardeşinin sığındığı ekmek fırınına ulaşıncaya kadar stresten kaçınarak, varlığını, dışardaki soğuğun etkisiyle buğulanan camların ortasında hoş tutmaya çalıştı. Boynunda kaşkoluyla taze ekmek kokularına karışıp köşe olmuş, bitkin uyuklayan Hazmi'yi görünce, tek kelime edemeden planlanmamış bir tarzda boşalıp ağlamaya başladı.

"Şu anda hangi özlemlere bağlı olduğunu sana çok esaslı olarak benim tarif edebileceğimi belki de bilmiyorsun. Abiniz sıfatıyla attığınız adımları, duygusal, ailesel, maddesel yapılarınızı, aksatmadan diyebilirim, takip ediyorum. Bana karşı sürekli kavgacı davransanız da benim sizden vazgeçmeyeceğimi lütfen görmeniz lazım. Bu yaşta, dizlerimin titreyişini size borçlu olduğumu zannediyorum. Bugün, hakkım olmadığı için beni cahil bir şekilde yormanı istemiyorum. Karakterini işletip kötü söz kullanarak beni kovabilirsin. Fakat bu hareketinin yanlışlığını zaman sana çok geç kalmadan eminim söyleyecektir. Hayatımıza bir sinema gibi bakabilirsen, tahminim, bağlarımızın sıkılığına şaşıracaksın. Sesimizin bile aynı tonda çıkışını güzel görebilirsin. Hava ve yüz olarak birbirimize aşırı ölçüde benziyoruz, öyle değil mi? Bunun altyapısını kabul etmekten kaçmanın hayatımıza ne türlü bir kârı olabilir? Kardeşliğimize boyun bü-

kerek sana Teknojen'in anahtarını sunmak kaydıyla geldim. Benimle zevkine uygun bir şekilde konuşmanı beklerim. Bunu sen bileceksin."

Hazmi, karısı Turcan'dan Halilhan'ın geleceğini haber almış olduğu için programa çok iyi hazırlanmıştı. Kendinden emin görünüşlü, dalgacı bir stili vardı. "Fikirlerin tatlı görünüyor, fakat, benim görüş açım çoktandır serbeste ayarlı, sana anlatılmıştır, devamlı azami hızdayım, affet yani, detayları kavrayamıyorum," dedikten sonra, lafı, döndürüp dolaştırıp, "Volvo'nla bile yarışırım"a vardırdı.

Hurda işine dönüş yaptıktan sonra biraya alışmıştı. Görüşmeyi bira içerek götürme teklifi yaptı. Halilhan onda bir zıtlık, bir rekabet havası sezince ilkin tereddüde girerek bocaladı. Ama onu kazanmak için restini görmekten başka çare bulamayıp, "Bir üstüne varım, helaya gitmemek şartıyla!" demek zorunda kaldı.

Hayatlarının geleceği için portakal ve sıcak ekmeğe sarılarak, hazin bir zalimlik içinde, yarışa başladılar. Atışmayı izleyen un işçileri, üstlerine yağan siste kaybolunca, ikisinin de kolları ağırlaştı. Hazmi, ışığa yutulan gövdesiyle direnmeye çalışırken, Halilhan üç şişe kadar arayı açtı. Hunharca bastıran yağmur, hamleleri tükenen Hazmi'yi daralttı. Yirmi dokuza otuz iki! Acemi hırsız, kendi suyunun sesinde yiterek yağmur şakırtısına karıştı.

Dışarı çıkışları gece yarısına rastladığı halde, renk gibi uçuyorlardı. Birbirlerine sürtünerek, artı gülüşerek arabaya ulaştıklarında Hazmi, Halilhan'ı iterek koşmaya başladı. Halilhan, iddiaya doymayan kardeşinin peşinden marşı ateşleyip Volvo'yu öyle bir çalkalattı ki, Hazmi burnuna gelen kurumlu egzoz dumanıyla afyonlaştı. Hızın rüzgârıyla uçan ceketi, sinsi bir el gibi gözlerini kapattı. Dizüstü çöküp karanlıkta kaybolduğu an, Volvo'nun stopları kırmızılaştı.

Geri vitese alan Halilhan, arka arka gelişinin müzikli sinyalini vererek Hazmi'ye yanaşıp onu içeriye çekti. Ağzından sızan uzunlu kısalı mırıltılarla ön koltukta solunca, Volvo'yu şehrin en silik kopyasının göründüğü yüksekliğe sürdü.

Zaman gölgelensin istiyordu
Olaya karşı soğuktu
Şeytani yabancılığını dengeleyecek uzaklığa
Flaşörsüz halde
Kendiliğinden unutturucu bir ayrılışa ihtiyacı vardı.

"'Leri şarupdiende tisika cemi' deriz bizler eşyalarımıza. Yani 'Yoksullar ülkesinin sınırlarını gösteren harita'.

Karnımızı doyurmak için çırpındığımız her ânı eşyalarımızda dondurup saklamamız boşuna değildir. Soluk alıp verdiğimizi, geçmişte de var olduğumuzu kendimize kanıtlama ihtiyacı içindeyiz. Bedenlerimizi ve ruhlarımızı dünyanızın saldırılarından korumak için kurduğumuz şaşırtıcı, mucizevi savunma sistemimizin kıymetli bir parçasıdır dekorlarımız.

Bu kadar sır verdiğim yeter!"

Latife Tekin *Buzdan Kılıçlar*'da gecekondu mahallesinde yaşayan üç kardeşin öyküsü anlatıyor: Halilhan, Mesut ve Hazmi Sunteriler. Üç kardeş, yakın arkadaşları Gogi'nin de yardımıyla, iflas eden ortak şirketlerini canlandırmaya çalışırlar. Ancak Halilhan'ın şirket parasıyla aldığı araba, kardeşlerin arasında bir tümsek gibi durur ve her fırsatta içlerinden birinin tökezlemesine sebep olur. Latife Tekin yoksul bir mahalledeki "pılık pırtık adamların", kazandıkları parayla kente ucundan eklemlenen ama tekrar büyük şehrin gür sesinden ürküp dağılan insanların hayatlarını anlatıyor. Yoksulluğa acınacak bir durum gibi yaklaşmadan, tepeden bakmadan...

"Latife Tekin edebiyatımızın en önemli sürgün yazarlarından."

Jale Parla

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-1282-7

9 789750 512827